

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

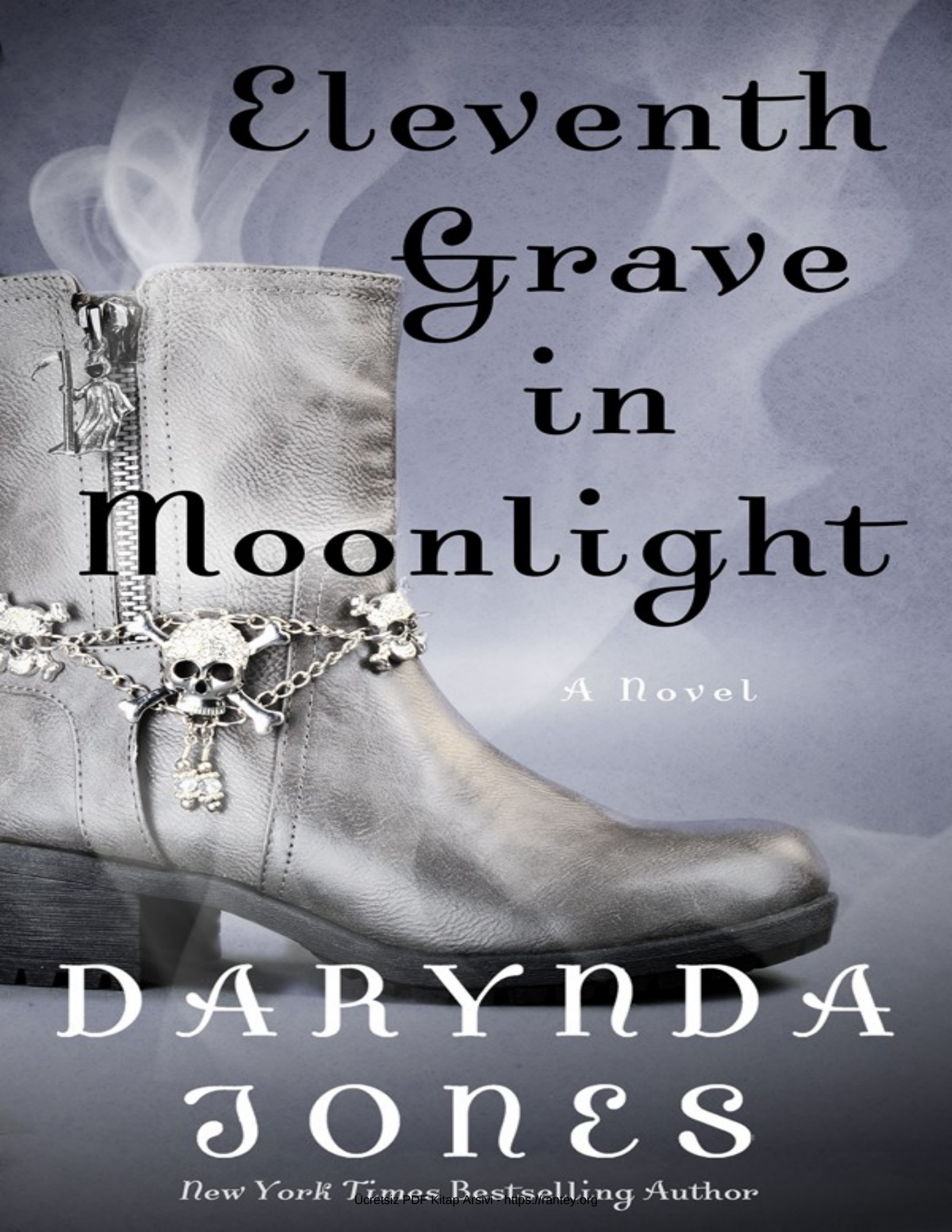
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eleventh Grave in Moonlight

A Novel

DARYNDA
JONES

New York Times Bestselling Author

Grave Noontighv

Darynda Jones

ST. MARTIN'S PRESS

NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Trayce için Çünkü,
day-um!

Teşekkür

Bazı zamanlar kelimeleri kafamdan çıkarıp sayfaya dökmek diğerlerinden daha zor oluyor, ancak başka bir Charley kitabı için ısrar eden, yalvaran ve yakaran insanlar her şeye değiyor. Size delicesine minnettarım sevgili okurlar. Sizler benim her şeyimsiniz. Sizler benim Grimlets'imsiniz.

Muhteşem menajerim Alexandra Machinist'e ve muhteşem editörüm Jennifer Enderlin'e, ayrıca ICM, St. Martin's Press ve Macmillan'daki herkese teşekkür ederim.

Charley'e bu kadar canlı bir şekilde hayat veren Lorelei King'e teşekkür ederim.

Ekip üyelerime teşekkür ederim: Dana, Netters, Jowanna ve Trayce. Sizler en iyinin de iyisisiniz. Siz en iyisisiniz!

Hikayenizi burada paylaşmama izin verdiğiniz için Collas ailesine teşekkür ederim. Meleğiniz kalbimi çaldı ve her zaman düşüncelerimde.

Bu kadar sabırlı, destekleyici ve güzel oldukları için muhteşem aileme teşekkür ederim. Çünkü en önemli şey bu.

Önemli.

İnanılmaz Trayce Layne'e kalbimin en derin ve en kavernöz derinliklerinden teşekkür ederim. Söyleyecek söz bulamıyorum. O kadar ötesine geçtiniz ki, yıldızların arasına indiğinizden eminim. Yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi ifade etmenin tek yolu yorumlayıcı dans. Yani, bunu dört gözle bekliyorsun.

Ve bu kitabı aldığınız için teşekkür ederim. Size kahkaha nöbetleri, birkaç şaşkın soluklanma ve kıvranan bir zevk getirsin.

1

Tanrım, psikiyatristimin beni tedavi ettiği gibi bir insan olmama yardım et.

-T-SHIRT

Bir psikiyatristin kanepesine uzandım, bakışlarım tereyağlı kıvrımlarına ve geniş sırtına indiği anda Alexander Skarsgård adını verdiğim bir kaneye ve Dr. Mayfield'a tavanında koşuşturan ölü çocuktan bahsetmeli miyim diye düşündüm. Muhtemelen söylememeliydim.

Bacak bacak üstüne attı -erkek olan çocuk değil, psikiyatrist- ve bana en pratik gülümsemesini verdi. "Ve bu yüzden mi buradasınız?"

Dehşete kapılmış bir halde ayağa fırladım. "Tanrım, hayır. Kötü üvey anne olayını tamamen aştım. Sadece düşündüm ki, bilirsin, tam açıklama ve her şey. Bilgin olsun, benim de kötü bir üvey annem vardı."

"Vardı?"

"O öldü."

"Çok
üzüldüm."

"Endişelenme. O sırada içinde çirkin bir iblis vardı."

"Anlıyorum."

"Bekle, hayır, bu onun kıyafetiydi. İblis o kadar da çirkin değildi."

"Ah."

"Hayır, ciddi, kıyafeti iğrençti."

"Belki de senin Azrail olduğun gerçeğine geri dönmeliyiz?" Plastik çerçeveli gözlüklerini ince burnuna doğru itti. Neyse ki onun burnuydu.

"Ah, doğru." Tekrar rahatladım ve Alexander'ın kollarına geri döndüm. "Azrail olayını hemen hemen hallettim. Zorlandığım şey tanrısai yanım."

"Tanrısai kısım." Defterine bir şeyler yazmak için başını eğdi. Oldukça güzeldi. Koyu renk saçları vardı. Kocaman kahverengi gözler. Geniş bir ağız. Ve genç. Beni analiz etmek için çok gençti. Ne kadar hayat tecrübesi olabilir ki?

"Evet. Bir tanrı olduğumu öğrendiğimden beri kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Sanırım şu kimlik krizlerinden birini yaşıyorum."

"Yani, sen bir tanrı mısın?"

"Bir dakika. *Krizin* çoğulu nedir?" Cevap vermeyince ona dönüp baktım.

Yazmayı bırakmıştı ve yine bana bakıyordu, yüzünde hafif bir beklenti ifadesi vardı. Ve biraz da gergin. Onunla oynayıp oynamadığıma karar vermeye çalışıyordu. Oynamıyordum ama böyle düşündüğü için onu suçlayamazdım. Büyüklük sanrılarıyla uğraşmak muhtemelen hayatının gündelik bir parçasıydı. Yasal olanla olmayanı ayırmaya çalışmak.

Gözlerini dikip bakmaya devam edince, "Affedersiniz, soru neydi?" diye sordum.

"Sen bir tanrı mısın?"

"Ah, o mu? Evet, ama çok popüler bir filmde alıntı yapacak olursak, ben *bir* tanrıyım, Tanrı değil." Homurdandım. Bill Murray çok müthişti. "Bunu söylemeyi unuttum mu?"

"O zaman sen Azrail *değilsin*?"

"Hayır, ben de öyleyim. Gönüllü oldum. Bir nevi. Uzun hikaye. Her neyse, beni hipnotize edebileceğini düşündüm. Bilirsin, bana doğum öncesi anılarıma tam erişim izni verirsin, böylece bir daha gafil avlanmam."

"Gafil avlanmak mı?"

"Evet. Bu yüzden buradayım. Çünkü kız kardeşim benimle regresif terapi yapmayı reddediyor ve-"

"Kız kardeşin mi?"

"Dr. Gemma Davidson?" Davidson'ın shrink-wrap toplum çok büyük olamazdı. Eminim kız kardeşimi tanıyordur.

"Dr. Davidson kız kardeşiniz

mi?" "Bu bir sorun mu?"

"Benim için değil."

"Muhteşem." Ellerimi birbirine sürttüm. "Tamam, hani doğduğun andan itibaren başına gelen her şeyi hatırlayarak hayatını sürdürüyorsun ya-"

"Doğduğun anı hatırlıyor musun?"

"-ve aniden birisi, 'Hey, bowling salonunu ateşe verirken kaşlarımızı yaktığımız zamanı hatırlıyor musun?' diye sorar, ancak ilk başta bowling salonunu ateşe verirken kaşlarınızı yaktığınızı hatırlamazsınız, ama sonra düşünürsünüz ve birden aklınıza gelir? Tamamen

Bir bowling salonunu ateşe verirken kaşlarınızı yaktığınızı hatırlıyor musunuz?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra "Elbette" dedi. "Aynen öyle. Tanrı olduğumu hatırlıyorum ama tam olarak değil. Sanki göksel hayatımın bir kısmı silinmiş gibi. hafıza."

"Göksel yaşamın."

"Doğru. İnsan olmadan önce mi? Sanırım bende bir arıza var." "Bu... mümkün, sanırım."

"Yani, kim bilir? Belki de çoktan bir yol bulmuşumdur. Bu düzlemde serbestçe dolaşan kötü niyetli bir tanrıyı yen ve bunun farkında bile olma."

"Kötü niyetli bir tanrı mı?" "En kötü niyetli."

"Ve bu uçakta serbest mi?"

"Evet. Ve onu burada istemediğinizi söylediğimde bana güvenin. Ölüm ve yıkımı çok ciddiye alıyor. Ve insan hayatına hiç saygısı yok."

"Mmm." Başını salladı ve not almaya geri döndü. "Sıfır," diye ekledim vurgu için, elimle bir *O harfi* yaparak Parmaklarımı. Sonra bekledim. Yazacak çok şeyi vardı. Bir romanın ana hatlarını çizecek kadar uzun süre devam ettiğinde, sessizliği şöyle doldurdum: "Bu komik. Kocam buraya gelmenin anlamsız olacağını düşündü."

Kalemini not defterinin üzerine koydu ve tüm dikkatini bana verdi. "Bana ondan bahset."

"Kocam mı?"

"Evet." Sesi çok rahatlatıcıydı. Asansör müziği gibi. Ya da yaz yağmuru. Ya da Darvocet. "İlişkiniz nasıl?" "Ne kadar zamanımız var?" Homurdandım, kendimi kırdım Yukarı.

Kocam, nam-ı diğer Reyes Alexander Farrow, yaptığım şakayı benim kadar komik bulmadı. Öyle oldu. Onu görmeden önce hissettim. Sıcaklığı tenimi okşadı. İçime işledi. Kıyafetlerimi ve saçlarımı doyurdu ve yüzük parmağımdaki soğuk altın bandı bile ısıttı.

Karanlık ve dumanlar içinde üzerimden geçerken, kulağıma tatlı sözler fısıldamak için durakladı. Kanımın akışından onu zar zor duyuyordum. Her ne söylediyse, alt bölgelerim beklentiyle sıkıştı. Sonra yolculuğuna devam etti, odanın diğer tarafında cisimlendi ve uzaktan izlemek için bir köşede durdu. Ish.

"Şaka yapıyorum," dedim gözleri loş ışıktaki parlarken. "Harika biri. Aşağıdan geliyor."

"Avustralya

mı?"

"Cehennem

."

Gözleri kısıldı, ama bana savurmaya çalıştığı tehditler, şehvetli ağzında oynaşan sırtıyla hükümsüz kaldı. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve bir köşeye çekilerek olan biteni izlemeye koyuldu.

Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Beni kontrol etmek için uğruyordu. Bunun bir değil iki tanrıya savaş açmış olmamla bir ilgisi olabilirdi. Kötü niyetli olan ve İyi Olan. Yukarıdaki Büyük Adam.

Elimden geldiğince kocamı görmezden gelmeye karar verdim. Buraya bir iş için gelmişim. Alev Nebulası'nın bu tarafındaki en lezzetli dikkat dağıtıcı bombardımana rağmen odaklanamıyorsam, kiralık bir özel dedektiften daha iyi değildim.

Oh, bekle. Ben kiralık bir özel *dedektiftim*. Bu da şu anda yaptığım işi açıklıyor. Faturaları ödüyordu. Bazen.

"Tamam, kocanıza geri dönelim. Yani mecazi anlamda cehennemden mi geldi?"

Yeniden iyi doktora odaklandım. "Oh, hayır. Tam anlamıyla. Teknik olarak o da bir tanrı ama diğer iki tanrı tarafından kandırıldı -birini zaten cehennem boyutuna hapsettim, diğerini de şu anda hapsetmeye ve/veya korkunç bir şekilde sakatlamaya çalışıyorum- ve Lucifer'e teslim edildi, o da tanrının enerjisinden tek oğlunu yarattı."

Kaşlarını çattı ve her şeyi hayal etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Tamam, temel olarak, huysuz bir tanrının enerjisini alıyorsunuz"-göstermek için işaret parmağımı kaldırdım-"biraz ateş ve kükürt atıyorum"-diğer parmaklarımı işaret parmağımın etrafında oynattım-"üstüne biraz günah ekliyorsunuz"-karışımın üzerine günah serpiyormuş gibi yaptım-"beş dakika çırpın ve işte." Az önce bir sihir numarası yapmışım gibi parmaklarımı havaya kaldırdım. "Rey'aziel'in vücut bulmuş hali."

Reyes bana kaşlarını çattığında, içimden gelen kıkırdama isteğiyle savaştım. Tüm varlığınızın en temel unsurlarına kadar kaynatılması gibisi yoktu.

"Rey'aziel?" Dr. Mayfield sordu.

Ona geri döndüm. "Özür dilerim. Reyes Farrow. Kocam. Sıradan olmayan hayatımın ayrıntılarını bir yabancıya anlatmanın zor olacağını düşünürdüm ama bu hiç de fena olmadı. Azrail olarak doğmuşum: tamam. Bir zamanlar kendi boyutum olan bir tanrı olduğumu öğrendiğimde hala yeteneklerimi öğreniyordum: tamam. Şeytan'ın oğlu, nam-ı diğer Reyes Alexander Farrow ile evliyim, ki yakın zamanda onun da kendi hatası olmaksızın bir tanrı olduğunu öğrendik: tamam. Üvey annem olağanüstü bir cehennem cadısıydı: tamam. Nedense bu durumda bu önemli görünüyor. Ve bu düzlemde Reyes'in babasıyla işbirliği yapan ve güvende tutmak için uzağa göndermek zorunda kaldığımız kızımızı öldürmek isteyen kötü niyetli bir tanrı daha var." Ona gülümsedim, kızımın güvende olması için benden uzaklara gönderilmesi gerektiğini hatırlattığında göğsümde oluşan acıyı bilerek görmezden geldim. Sadece yaşamak için en ufak bir umut ışığına sahip olmak için. "Bu hiç de kötü olmadı."

Dr. Mayfield çürütmeye çalışacak gibi göründüğünde Söylediğim bir şey üzerine onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Ve evet, teknik olarak Şeytan'ın oğlu olmak, diğer şeylerin yanı sıra, kocamı şüpheli bir olasılık haline getiriyor." Ona bir sırtış attım. "Ama o önce bir tanrıydı. Aslında Tanrı Yehova'nın küçük kardeşiydi ve ben onun *bu yanının*, yani iyi yanının, günah ateşinde dövülüp cehennem boyutunda iblisler tarafından büyütüldüğünde ortaya çıkan kötü yanından daha güçlü olduğunu düşünmek istiyorum. Yine de," dedim, yaklaşıp, "ona yüklendiğiniz anda, ilk

Ne demek istediğimi anlıyorsanız, düşünceler kesinlikle cinsel türden olacak." Ona komplocu bir göz kırptım. Sadece bakmakla yetinince ekledim, "Çocuk çok ateşli."

Doktor kalemini alıp yeniden taslak çizmeye başladığında Reyes sırtıtışını gizlemeye çalışarak başını eğdi.

"Güzel tişört," dedi Reyes bana. Anlaşılan odadaki başka hiç kimse onu duyamıyordu.

PSİKİYATRİSTİMİN BENİMLE OYNAMASINI SEVİYORUM

MARBLES tişörtü. Ya bu ya da daha rahat bir pijama giyerken beni mazur görün, ama ben

psikiyatri seansına pijamayla gitmenin doğru bir mesaj vermeyeceğini düşündüm. Ne de olsa ben bir profesyoneldim. Ayrıca, üzerime hardal bulaşmıştı ve değiştirmem gerekiyordu.

Tavandaki çocuk hareket etmeyi bırakmıştı. Köşedeki cepten odaya hükmeden eski top ve zincire aval aval bakıyordu. Reyes etraftayken bu çok sık olurdu.

Sahte bir kaş çatmayla onu çiviledim. Ne de olsa bir görevdeydim.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Uh-oh. "Konuşmamız gerek" diye başlayan bir konuşmadan hiç iyi bir şey çıkmazdı. "Sonra," dedim ve doktor birkaç not daha alırken onu kovaladım.

Adam usulca güldü ve doktor bir anlığına dikkatini kaybederek bakışlarının omzunun üzerinden geçmesine izin verdi.

Arsız bir flört edasıyla göz kırptı ve beni yine psikiyatristimle baş başa bırakarak ortadan kayboldu. Onun da

Zaten orada bulunarak birkaç HIPAA yasasını çığınyordu. "Bir Ŗey duydun mu?" diye sordu.

"Bu tanrıyı nasıl alaŖaĖı edeceğimi bulamazsam ve o da görevini tamamlarsa ortaya çıkacak yıkıcı sonuçlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Bunun dıŖında."

"Tüm anılarımı geri alabilsem... Onunla nasıl baŖa çıkacağımı bana söyleyecek gizli, önemli bir Ŗey olduğunu biliyorum. Dilimin ucundaymıŖ gibi, ama daha çok beyin benzetmesiyle."

"Tamam. Peki kız kardeŖin neden seninle regresif terapi yapmayı reddediyor? Bariz olanın dıŖında mı?"

"Ah, kız kardeŖim olması ve tüm o etik ikilem meselesi mi? Evet, bunun içimde yeni ve tuhaf bir g   ortaya çıkarmasından ve Albuquerque'yi kazara yeryüzünden silmemden korkuyor. Bu çok saçma." Homurdandım ve gözlerimi devirdim. "G  lerimi artık tamamen kontrol edebiliyorum."

Daha fazla not aldı.

" oğu zaman."

Yazmaya devam etti.

"Lumpy's Taco Hut olayının sayılması gerektiğini d Ŗ nm yorum. Orası göze batan bir yerdi. İnsanlar bana teŖekk r etmeli."

Bana bir kez daha dikkatini verdi. "Lumpy's Taco Hut mı? O sen miydin?"

Kahretsin. Olayın hâlâ soruŖturma aŖamasında olduğunu unutmuŖum. "Pfft, hayır." Reyes'in kardeŖi Lumpy'nin

o sırada kod ihlalleri nedeniyle kapatılmıştı ve kimse yaralanmamıştı.

"Ah." Defterini kapattı. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı? Bilmem gerektiğini düşündüğünüz herhangi bir şey?"

"Hayır." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Özellikle değil. Ancak

Dünyayı ele geçireceğim gerçeğini de sayarsak." "Her şeyi mi?"

"Dünyayı ele geçirmeye *çalışacağım*."

"Ve dünya hakimiyeti için hazır olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

İtirazsız bir omuz kaldırdım. "İşletme dersi alıyorum."

"Aferin sana." Defterini tekrar açtı ve birkaç fikir daha not etti.

"Başmelek Mikail aracılığıyla Yehova'ya elbette bunu benim de yapacağımı söyledim."

"Dünyayı ele geçirmek mi?"

Bunu yüksek sesle söylediğinde kulağa aptalca geliyordu ama artık geri d ö n e m e z d i m . "Evet."

"Peki bunu nasıl karşıladı?"

"İyi değil, ama ne yaptığını bilmiyorsunuz. Kocamı içine kilitlemek ve anahtarını atmak için koca bir cehennem boyutu yarattı. Gerçi o sırada evli değildik. Bu birkaç bin yıl önceydi."

Michael'ı planlarımdan haberdar ettiğimden beri, Tanrı her hareketimi takip etmeleri için bir lejyonunu göndermişti. Gizli Servis'in ilahi versiyonu gibiydiler. Tehdit etmiştim ve sadece onların bildiği bir nedenden dolayı bunu ciddiye almışlardı. Ama neden? Bunu söylediğimde kızgındım ve

Ama bu beni neden ciddiye aldıklarını açıklamıyor. Gerçek bir tehdit olmadığım sürece.

Ceh
enn
em.

Evet

.

"Yani, Tanrı seninle konuşuyor mu?"

Gerçekliğe geri döndüm. "Oh, hayır. Doğrudan değil."

"Doğru. O seninle başmeleği Mikail aracılığıyla konuşuyor." Söylediği her kelimeyi not etti.

"Evet. Bana sorarsanız, günümüz teknolojisine göre biraz eski moda. Psikiyatristlerin hasta konuşurken onu dinlediğini sanırdım. Orada mürekkebin bitecek, küçük hanım." Sinirli bir şekilde güldüm.

Bana sabırlı bir gülümseme verdi. "Masamda daha fazla kalem var."

"Anladım."

"Yani Tanrı, O'nun dünyasını ele geçirmekle tehdit ettiğiniz için mi kızgın?"

"Sokakta öyle konuşuluyor."

"Endişeli misin?"

"Özellikle değil."

"Yeterince adil. Şu güçlere geri dönelim. Onlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Affedersiniz?"

"Güçlerin. Yani, onları iyilik için kullanacağından emin misin?"

Benimle dalga geçtiğinden şüpheleniyordum. Ben bununla iyi. Bir kolumu yüzüme attım. "Çok şey var, biliyor musun? Yapabileceğim çok şey var. Kanseri tedavi edebilirim. I

kıtlığı sona erdirebilirim. Tüm savaşları durdurabilir ve dünyaya mutlak barışı getirebilirim."

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

Kolumu yavaşça indirdim. "Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bütün bunları yapabileceğimi söylüyorum. Nasıl yapacağımı bildiğimden değil."

"Bu zor olurdu."

"Bu ve sanırım meleklerin burada olma sebebi de bu. Bu odada değil ama etrafımdalar. Beni takip ediyorlar. Beni izliyorlar. Bunların hiçbirini yapmamı istediğini sanmıyorum."

"Peki neden yapmasın?"

"Özerklik." Soru sormak için kaşlarını kaldırdığında açıkladım. "Anlaşma buydu. Tüm o Adem ve Havva fiyaskosundan sonra - bu arada Havva mahvoldu - anlaşma buydu. İnsanlara tam bir özerklik verdi. Dünya bizim ve hemcinsimize yardım etmek ya da ona zarar vermek bize bağlı. Kendimizi iyileştirmek. İyi şeyler yapmak. Dininiz ne olursa olsun, inancınız ne olursa olsun, ders aynıdır: nazik olun."

Bu ifadenin sonuna bir kelime daha ekleme dürtüsüyle savaştım.

Kaybettim. "Geri sar."

Lanet olsun. Dövüşmekte berbatım. Dürtüler ya da başka türlü.

"Bu iyi bir mesaj," dedi bana geri döndüğünde, tekrar yazmaya başlamadan bir mikrosaniye önce.

"Evet, öyle. Ve sana bir şey daha söylemem gerekiyor." "Can kulağıyla dinliyorum."

Uzun bir iç geçirdim ve itiraf ettim. "Tüm bu gerileme terapisi olayı mı? Bu aslında ikincil bir şey.

burada olmamın
gerçek sebebi."

"Hangisi?"

Ayaklarımı Bay Skarsgård'ın üzerine attım ve gözlerinin içine bakmak için doğruldum. Ya da saçının bir kısmına. Her iki durumda da, duygularını hissedemediğim için tepkisini incelemek istiyordum. "Dr. Mayfield?"

"Hmm?" dedi başını kaldırmadan.

Boğazımı temizledim ve kendimi çelikleştirdim. Yapılması gerekiyordu. Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Değiştiremeyeceği şeyleri kabul etmesi için dua ediyordum ve bunu kesinlikle değiştiremezdim. Daha fazla uzatmadan usulca, "Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama sen iki yıl önce öldün," dedim.

Yazmaya devam etti. "Mm-hmm. Ve beni görebiliyorsun çünkü...?"

"Ben-"

"-Azrail. Doğru. Oh, ve bir tanrı, daha az değil."

Vay canına. Arkama yaslandım. Bunu gerçekten iyi karşıladı. Ya öyle ya da bana inanmadı.

Hayır.

O not almaya devam ederken dudağımı ısırdım ama dikkatim bir yere kadardı. "Evet, bir bakıma bu ofisin yeni kiracısı tarafından işe alındım. Garip olaylar yaşıyormuş. Her zamanki şeyler. Soğuk noktalar. Dergiler masanın bir köşesinden diğerine taşınıyor. Duvarlardan düşen resimler."

"Anlıyorum. Sizi de buranın perili olduğunu düşündüğünü için işe aldı."

"Aslında hayır. Ev sahibinin, ofisi yeni meyve suyu işi için kullanmak üzere kira kontratını bozmasını istediğini düşünüyor ki bu çok aptalca çünkü burası bir meyve suyu barı için berbat bir yer olurdu. Ama ev sahibinin onu korkutmaya çalıştığını düşünüyor. Onu korkutup kaçırmak için. Onu dehşet içinde kaçırtmak için. Kısacası, kendisine kazık atıldığını düşünüyor."

"Ama aynı fikirde değilsiniz?"

"Katılıyorum."

"Gerçekten perili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, ilk başta sen olduğunu düşünmüştüm."

"Doğal olarak."

"Çünkü sen öldün ve her şey bitti."

"Ama fikrini değiştirdin?" Henüz bana bakmamıştı.

"Evet. Senin etrafında sürünen o çocuk olduğuna eminim. tavan."

Yazmayı bıraktı ama ısırarak istemedi. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Sonunda bana baktı. Uzun bir süre beni süzdü. Muhtemelen pes edip etmemesi gerektiğini düşündü. Yukarıya bakarak kuruntularımı beslemeli miydi? Odağımı kaybettiğim ve marshmallow'un kökenini düşündüğüm uzun bir mücadeleden sonra -cidden, hangi çılgın dahi bu lezzeti buldu- yavaşça kirpiklerini kaldırdı ve tavana doğru baktı.

Neyse ki kulakları yırtan çığlıklarını sadece ben duyabiliyordum. Kalemimi ve defterini düşürdü, yere düştü ve yengeç-

geriye doğru süründü. Hem de topuklu ayakkabı ve kalem etekle. Etkilendim.

Kendisini savunmak gerekirse, tavanda sürünen çocuk, bir zamanlar izlediğim bir korku filminde, bir DOA'nın yatak odama girip karısına sigorta evraklarının nerede olduğunu söylememi istemesinden yaklaşık bir saat önce televizyon setinden sürünerek çıkan tek renkli kıza benziyordu, sadece çocuk bir erkekti. On yaşlarında görünen, uzun siyah saçlı ve parlak siyah pelerinli bir erkek. Her yaştan bir çocuk için garip bir moda seçimi. Ve herhangi bir çağdan.

İyi kalpli doktor bir köşeye sinmiş, yüzündeki dehşet ifadesi hem üzücü hem de garip bir şekilde eğleneliydi.

"Dr. Mayfield," dedim, avuçlarımla havayı okşayarak ona doğru ilerledim. "Sorun yok. O tamamen zararsızdır."

Tabii ki, bunu söylediğim anda, küçük pislik omuzlarıma indi ve dişlerini boynuma geçirdi.

2

Delilik bedelini ödetir. Lütfen tam bozuk para bulundurun.

-MEME

Çığlık attım. Sırtımda küçük bir vampir vardı ve çığlık attım. Onu fırlatıp atmaya çalıştım ama bana bir sülük gibi yapışmıştı. Sadece dişleriyle. Dişlerini boynuma daha da batırırken, sandalyeleri ve bir yan masayı devirerek döndüm ve döndüm.

Tam küçük pisliğin saçından bir avuç almıştım ki, uzaklarda bir yerden kahkaha sesleri duydum. Çok çok uzakta bir yerden. Bir metre kadar. Yani o kadar da uzak değil.

Durdum, döndüm ve 90'larda ölmüş on üç yaşındaki bir çete üyesine bakakaldım. Angel. Araştırmacılarımdan biriydi. Varlığımın baş belası olduğundan bahsetmiyorum bile. Yerde yatıyordu ve o kadar gülüyordu ki karnını tutmak zorunda kalmıştı.

"Ne oluyor Angel?" Ona doğru dönerek sordum.

Artık çocuğu bir sırt çantası gibi taşıyordum ama en azından beni ısırmayı bırakmıştı. Bardağın yarısı dolu.

Çocuk da yere atladı ve gülmekten iki büklüm oldu.

Ben onlara en iyi korku, iğrenme ve ihanet bakışımı atarken, Angel ayağa kalktı ve açıkça işbirliği içinde olan iki çocuk yumruklaştı.

Çocuğun beni ısırduğu boynumu ovuşturdum. "Bu pek çok açıdan yanlıştı."

Angel homurdandı ve tekrar iki büküm oldular. Sonunda çocuğa iyice bakabildim. Angel'ın yaşına düşündüğümünden daha yakındı, ama çok daha kısaydı. Ama gerçekten de bir vampire benzeyecek şekilde yapılmıştı. Uzun siyah saçları gerçektir ve yüzü beyaza boyanmış, kalın siyah göz kalemi sürülmüş, ağzından ve şakağından aşağı sahte kan damlıyordu.

Kollarımı kızların, nam-ı diğer Danger ve Will Robinson'ın - belaya davetiye çıkarma eğilimleri nedeniyle çift D'lerime verdiğim isimler - altında kavuşturduğumda çocuk açıkladı. Ya da açıklamaya çalıştı. Sözleri boğuk çıkıyordu. Kısmen kahkahalar yüzünden ama çoğunlukla takma dişler yüzünden.

"Ha-oh-ween." Bir parmağını kaldırdı, sonra karanlıkta parlayan dişlerini tükürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu şeylerle konuşamam. Cadılar Bayramı. Vur ve kaç."

Yumuşak bir Amerikan yerlisi aksanı konuşmasına eşlik ediyordu. Çoğu Amerikalının çaba harcamadan akıp giden heceleri, yerlilere özgü yumuşak, ritmik kesik kesik konuşmayla kısa kesiliyordu, ancak o daha yeni bir nesilden geliyordu. Aksanını etrafta koşturan ve her şeyi berbat eden Anglo-Saksonlar sulandırmıştı. Yine de, sadece

Öyle ki, tahmin etmem gerekirse Albuquerque'nin kuzeydoğusundaki Zuni bölgesinden olduğunu söyleyebilirim.

Ve kostümü de oldukça harikaydı. Ya da şakağından ve çenesinden damlayan kanın gösterinin bir parçası olmadığını anlamadan önce öyleydi.

"Kan gerçek," dedim şaşkınlık ve üzüntüyle.

"Ah evet." Küçümseyici bir el salladı. "Önemli değil."

Göğsüm sıkıştı ve onu kollarımın arasına almak için doğal içgüdülerimle savaştım. O da karşı koydu ama bu sefer güçlü durdum. Çünkü bir çocuğu taciz etmekle suçlanmak gerçek bir şeydi.

"Bu Logan," dedi Angel ayılarak.

Logan elini uzattı. Tokalaşırken gülümsemeye çalıştım.

"Angel bana senin hakkında her şeyi anlattı. Neden bu kadar zeki olduğunu falan." Onaylarcasına başını salladı. "Bana sorarsan çok fena."

"O zaman ben soruyorum," dedim sırtarak.

Başını eğdi, utangaç bir gülümsemeyi gizledi, tam o sırada ben nefes nefese kaldım ve döndüm. Dr. Mayfield'i neredeyse unutmuştum. Hâlâ meşe bir dosya dolabının yanında halıyı tutuyordu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

Ve bir karmaşa yaratmıştık. Hem de pahalıya. Eskiden vazo olan o cam yığınının bana neye mal olacağını bilemezdim.

Hasarları ödedikten sonra bu davayı da kırmızı sütuna ekleyebilirdim. Kesinlikle üzerime düşeni yapmıyordum. Kocam sadece faizden küçük bir ülke satın almaya yetecek kadar kazanırken, ben hala dış macunu alacak ve maaşımı ödeyecek kadar kazanmaya çalışıyordum.

aynı zamanda asistan. Birinin gitmesi gerekiyordu. Ve diş macunu olmadan yaşamam beklenemezdi.

Ama dünyada kendi yolumu çizmeye kararlıyım. Gözüme kestirdiğim yatı aldıktan hemen sonra. Ve Boot Bliss'teki istek listemde bulunan otuz yedi çift botu. Ondan sonra her şey benim olacaktı, bebeğim.

"Dr. Mayfield," dedim ona yaklaşarak, "iyi misiniz?"

Gözle görülür bir şekilde titriyordu, gözleri geniş, vahşi ve biraz da paniklemişti.

"Kabul etmesi çok zor,"

dedim. "Nasıl...?"

Bilmiyorum... ne zaman...?"

"Nefes al." Diz çöktüm ve yaklaştım. "Sadece nefes al, Doktor."

Çabasının sonuçsuz kaldığını fark etmeden önce derin bir nefes aldı. "Hiçbir işe yaramıyor."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece, bu hareket bazı insanları sakinleştiriyor. Aslında bir ölünün hiperventilasyon geçirdiğini gördüm. Nasıl oldu bilmiyorum ama oldu. Ama nefesini kontrol altına aldıktan sonra... anladınız siz onu."

Nefes alıp vermeye, olmayan ciğerlerine hava girip çıkmaya zorlamaya devam etti. Çocuklar Dr. Mayfield'ın zorlandığını fark ettikleri anda sakinleştiler. Yanımızda diz çöktüler ve Logan onun elini tuttu.

"Dr. Mayfield?"

Bakışlarının yavaşça ona doğru ilerlemesine izin verdi.

"Sadece makyaj," diye onu temin ettim. Ne olur ne olmaz diye. "O gerçek bir vampir değil."

"Oh. Tamam." Başını salladı, sonra güzel yüzünde bir farkındalık belirdi. "Bekle." Bakışları çocuğun üzerinde gezindi. "Sen... sen Cynthia'nın oğlusun."

Cynthia'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama doktor görünüşe göre onu yakalamıştı.

Çocuk başını salladı ve kalbime doğru fırlayan nükleer bir gülümseme yaydı. "Kazadan sonra ona o kadar çok yardım ettin ki... ben öldükten sonra sana da yardım etmek istedim."

Onu incelerken iki eli de ağzının üzerinde uçtu. "Sen gerçekten varsın... sen gerçekten vardın... buradasın. Seni hissettiğini söyledi."

"Evet. Ve herkes gibi ona deli olduğunu söylemek yerine, kendini aptal hissetmesine neden olmak yerine, onunla birlikte gittin. Ona inanmasanız bile, kederinin üstesinden gelmesine yardımcı oldunuz."

"O anda ihtiyacı olan şey buydu." Tekrar onun elini tuttu. "Ondan şüphe ettiğim için çok özür dilerim."

"Ama o bunu bilmiyordu. Önemli olan da bu."

"Aman Tanrım," dedi onu kollarının arasına çekerek. Omuzları yeni öğrendiğı bilgilerle sarsıldı. Yeni durumu.

Angel ve ben onlara biraz zaman tanımak için ayağa kalktık. Yine de uzun sürmedi. Hiç uzun sürmezdi.

"Ee, şimdi öpüşecek miyiz? Bütün havalı çocuklar bunu yapıyor." Yerdeki çifti işaret etti.

"Benimle çok uzun zamandır takılıyorsun." Bir tane aldım ona uzun uzun baktı. Neredeyse tüm ölenler gibi o da hâlâ öldüğü kıyafetleri giyyordu. Ve şaşkın olmayanlar

Ben. Kirli bir A kesim tişört giymişti, göğsündeki kurşun yarasının kanı hâlâ duruyordu. Kot pantolonu kalçalarına, bandanası da alnına çok oturuyordu ama kesinlikle muhteşem bir çocuktü. "Hey, senin bir yerde olman gerekmiyor mu?"

Huysuz amcamı takip ediyor olması gerekiyordu. Eğer bir şey yapmıyorlarsa, kölelerimin olmasının bana ne faydası vardı?

"Swopes ilgileniyor. Bunu kaçıramazdım." "Tabii ki kaçırmazsın. Sen nasılsın?"

Kirpikleri şüpheyle kısıldı. "Güzel. Öpüşsek daha iyi olur."

"Annen nasıl?"

Bir omzunu kaldırdı. "O iyi. Gerçekten iyi bir adamla çıkıyor. Bu çok garip."

Güldüm. "İyi bir adamı hak ediyor."

"Her zaman öyleydi."

Bir elimi çenesine doğru kaldırdım. Parmaklarımı oradaki koyu şeftali tüylerinin üzerinde gezdirdim. Öldüğünde hayata daha yeni başlamıştı. Ölümü çok anlamsızdı. Tamamen gereksizdi.

Hassasiyetimi bir işaret olarak aldı. Yaklaştı. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. İçime bastırdı, sonra bir elini belime doladı. Bir dakika sonra biraz daha dolandı. Sol kık yanağıma dayanana kadar aşağı ve daha aşağı.

Gözlerimi devirdim ve gülmemeye çalıştım. Çocuk her şeyi deneyebilirdi ama on üç yaşındaydı. Bu onun ergenlik DNA'sında vardı. Ve ona sarılmak günümü güzelleştirdi. Kendimi bir çocuk gibi hissettim.

'95'te on üç yaşında öldüğü gerçeğini sayarsak, benden büyük olmasına rağmen ablam.

İtiraz edemedim -ya da beni daha fazla taciz edemedim- kollarımı ona doladım ve sarıldım. Sertçe.

Bu genellikle onu tehdit ettiğim noktaydı. İttim Onu geri çekti. Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. Verdiğim tepki onu şaşırtmıştı, bu yüzden bunu gizlice yapmıştım. Tepki verecek zamanı yoktu. Onu kaldırırma tekmelemeden önce güzelce sarılabılırdim.

Yanağına hızlı bir öpücük kondurdum, sonra da ulaşamayacağı bir yere çekildim.

"Ben kazandım." Ben sıırttım ama o sadece bana baktı.

Birkaç saniye sonra, "Hoşuma gitmedi değil ama sen iyi misin?" diye sordu.

"Ben büyüğüm, güzel çocuk."

Yüzünü buruşturdu. Ona böyle seslenmemden nefret ederdi. Onun yerinde olmak berbattı.

"Ve sen kazanmadın," dedi. "Bir şeyler hissetmem lazım. Bundan daha iyisi olamaz."

"Kesinlikle öyle, Skippy." Uzandım ve şeftali tüylerini tekrar okşadım. "Ergenliğe girdiğine emin misin?"

Elimi tuttu ve parmaklarımın arkasını ağzına sürttü, aramızdaki yaş farkı düşünüldüğünde bu hareket fazlasıyla şehvetliydi.

"Bunu sana kanıtlayabilirim," dedi, gözlerinde kendinden emin bir meydan okuma vardı. Küçük pislik.

Vampir Logan'ın yardımıyla Dr. Mayfield ayağa kalktı.

Onu sakinleştirmek için öne atıldım. "Nasılsınız, Doktor?" Sandalyeye oturmasına yardım ederken sendeledi.

"Biliyorsun, istersen beni geçebilirsin. Eminim ailen vardır-
"

"Hayır," dedi hızla, sonra yutkundu ve baştan başladı. "Üzgünüm, hayır, teşekkür ederim. Kız kardeşimi kontrol etmek istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Bahse girerim Logan sana yardım eder." Başını salladı, heyecanı her halinden belliydi.

"Mecbur değilsin," dedim ona. "Sen de karşıya geçebilirsin." "şimdilik burada iyiyim ama teşekkürler. Ona ipleri gösterebilirim. Babam... hâlâ her gece odama girer ve

ağlıyor. Belki ona bir mesaj iletebilirsin?"

"Kesinlikle." Kolumu omzuna koydum. "Ama sanırım yine de ağlayacak."

"Biliyorum. Ama yanında olduğumu bilerek kendini daha iyi hissedecektir."

"Evet, öyle olacak. Eğer fikrini değıştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Seni gözden kaçırmak zor," dedi yumuşak bir kıkırdamayla.

Ben de öyle yaptım. Ayrılmak için döndüğümde, şu anki işgalci,

nam-ı diğerk müvekkilim, bir elinde kahve, diğerkinde evrak çantasıyla kapıda duruyordu. Ofisinin durumunu inceledi. Bakımlı enesi menteşelerinde gevşek duruyordu, ağzı sadece şok olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde açıktı. Ya da şey'den etkilenmişti. O filmin hemen hemen tüm versiyonları ürkütücüydü.

İlk olarak Logan konuştu. "Muhtemelen gitmeliyiz. Şimdi." "Görüşürüz güzelim," dedi Angel. Firari.

Müşterimin elindeki kahve düştü ve krem rengi halının üzerine döküldü. Etrafımıza bir kez daha baktım. Tanrı aşkına, o kadar da kötü değildi.

İşaret ettim. "Bu benim suçum değil. Bunu temizletmek için para ödemeyeceğim."

"Bu da ne?" dedi.

Yani Şey'den etkilenmemiş.

"Oh, bu mu? Evet, ev sahibiniz kira kontratınızı bozmanızı sağlamaya çalışmıyor." Ceketimi ve çantamı almak için eğildim. "Burası gerçekten periliydi, tabiri caizse." Öfkelenmeden önce yanından vals yaparak geçtim. "Artık öyle değil." Başımı tekrar içeri soktum ve ekledim, "Ve faturamı alacaksın."

* * *

İş yerime dönmeden önce kafamı vurdum. Sahibi ben olsaydım oraya iş yeri diyebilir miydim? İş görgü kuralları konusunda çok kötüydüm. İyi ki ders alıyordum.

Tuvalette otururken telefonum çaldı.

Bir kadın sesi hava yollarından süzülüp kulağıma ulaştı. Sihir gibiydi. Ya da bilim. Çoğunlukla bilim. "Charley, şimdi ne yaptın?"

Sadece Tanrı biliyordu. Alışkanlık kavramını yepyeni ya da gerçekten eski bir düzeye taşıyan bir arkadaşımdaydı. Yani, bir tane giyiyordu. Ve hiç de gurur verici değillerdi.

Rahibe Mary Elizabeth de durugörü sahibiydi ama bu kelimeyi kullanmaktan nefret ederdi. Ama meleklerin konuşmalarına kulak misafiri olan birine başka ne diyebilirdim ki?

"Hey, abla. Nasıl gidiyor?" "Cennet bir kargaşa içinde, işte böyle."

"Genelde öyle değil midir?"

"Hayır, Charley, değil. Birkaç günlüğüne ayrılıyorum ve geri döndüğümde kıyamet kopmuş oluyor. Bilin bakalım sohbetin konusu ne?"

Telefonu kulağıma götürürken ortalığı toparlamaya çalıştım. Tuvalet kâğıdı işbirliği yapmıyordu. "Melekler çok dedikoducu. Yapacak daha iyi bir işleri yok mu?"

"Efendimiz ve Kurtarıcımızı gerçekten tehdit ettiniz mi?"

Homurdandım. "Hayır. Efendimiz ve Kurtarıcımız'ın Babası'nı tehdit ettim.

Bilirsin, Büyük Adam."

"Sen... sen..."

"Sözcüklerini kullan," dedim, sonunda kendime çeki düzen vermeyi başararak. Kabinden çıktım ve dispenserden kağıt havlu almaya çalışmakla meşgul olan evsiz bir kadının etrafından dolaştım. Eli sürekli kayıyordu. Bu sinir bozucu olmalıydı.

"Charley, Cennetteki Baba'yı öylece tehdit edemezsin." "Yapabilirim de." Evet. Yedi yaşındaydım.

"Charley," dedi dehşete kapılarak.

Takip etmediğinde, "Biliyorum. Anlıyorum. Ama o sırada gerçekten çok kızgındım."

"Yüce Tanrı'da mı?"

"Anılarımı çalan ve kocamı sonsuza dek bir cehennem boyutuna koymaya çalışan o yüce pislige."

Söylediğim hiçbir şeyi duymadığından oldukça emindim. Ağzımdan *pislik* kelimesi çıktığı anda nefesi kesildi. Yüksek sesle ve uzun. Altmış saniye kadar. Kızın ciğerleri varmış.

"Özür dilerim." Kafamı kaldırdım ve tekrar söyledim. "Özür dilerim. Anlıyorum. Büyük Kahuna'yı tehdit etmek kötü bir fikir ama bunu O başlattı."

"Burası üçüncü sınıf değil, Charley. Öyle olsa bile, müdürle kavga edemezsin."

"Hayır, ama birinci sınıf öğretmenimle kavga ettim, Mrs. Hickman. O kadın tam bir yarasa bokuydu."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattık, onu tehdit etsem bile ne yapabileceğime ikna ettikten sonra? Gerçekten mi?

Kendi ellerimi kuruladıktan sonra bir kağıt havlu aldım ve evsiz kadına uzattım. Parmaklarının arasından kayıp yere düştü ama yine de onu tatmin etmiş görünüyordu. Evsizler genel olarak nadiren karşıya geçmek isterlerdi. Ve bunu yaptıklarında, zihinsel hastalıkları genellikle günlerce beni etkiliyordu. Bu yüzden teklif etmedim, gerçi istediği zaman geçebilirdi. Bu konuda pek söz hakkım yoktu.

Sonunda beni fark etti. Boşluk dolu bir yüz ifadesi takındı. Daha yakına eğildi. "Jöle sertleşmedi. Artık asla işe yaramayacak."

Cennetin bulunduğu varsayılan yere baktım. "Bunu bilmiyor muyum?"

* * *

Otoparka giderken "en iyi arkadaşım, resepsiyonistim, araştırma asistanım, ağlayacağım omuzum" Cookie'yi aradım, bir minibüsün tepesine tünemiş, şahin gözlerle beni izleyen meleği görmezden geldim.

Meleklerin beni germenin bir yolu vardı. Hepsi işle ilgiliydi. Ve söz konusu iş olduğunda son derece anlayışlıydılar. Bir görevleri vardı ve bu görevden saptırılamazlardı. Denemiştım. Birkaç gün önce bir tanesine C- notu teklif etmişim. Isırmadı. İrkilmedi. Ona salladığım yüzlüğe bakmadı bile. Çelik gibi bir kararlılık.

Ve melekler istedikleri zaman okunamazlardı. Vegas'ın bu tarafındaki en iyi poker suratlarına sahiplerdi ve gerçekten yakın olmadığım sürece duyguları anlaşılmazdı. Ve yakın olmak istediğim bir yer değildi. Güçleri tenimin üzerinden geçen bir elektrik akımı gibiydi. Aynı anda hem tedirgin edici hem de nefes kesiciydi.

Görünüş olarak İncil'deki resimlere pek benzemiyorlardı. Kıvırcık saçları, altın taşları ya da togaları yoktu. Yoktu. Bu Hollywood'un çivilediği bir alandı. Melekler, eskinin binici paltoları ya da belki de tozlukları gibi omuzlarından dışarı taşan uzun koyu renk ceketler giyerlerdi. Kanatları arkalarından kıvrılıyor, sırtlarından ve bacaklarından aşağı doğru katlanarak dizlerinin kıvrımlarına kadar uzanıyordu. Gördüklerim öylesine heybetli, öylesine ihtişamlıydı ki, onları düşmanım olarak görmek zordu. Ama düşmandılar. En azından şimdilik.

Yukarıdan bana bakan meleğin kısa siyah saçları, bir o kadar koyu renk gözleri ve moka rengi teni vardı. Ve büyüleyiciydi. Tüm melekler gibi, farkına varmaya başlamıştım. Yürek parçalayacak kadar güzel değillerse hiçbir şey değillerdi.

Cookie nihayet on iki yüzüncü zil sesinde nefes nefese kalmış bir halde telefonu açtı.

"Yine ofiste hızlı bir seks mi yapıyorsun?" Kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ım Misery'ye binerken sordum.

"Hayır, Charley, ofiste hiç ayaküstü sevişmedim. Fotokopi makinesine kağıt koymaya çalışıyordum."

Bunun onu neden bu kadar nefes nefese bıraktığını bilmek bile istemiyordum.

"Yine sorun çıkarıyor."

Misery'nin motorunu ters çevirdim, geri vites taktım ve oradan hızla uzaklaştım, bu arada bir gözüm de beni izleyen göksel varlıktaydı. Her şey çok döngüseldi.

"Karbüratörü kontrol ettin mi?"

"Fotokopi makinelerinin karbüratörü olduğunu sanmıyorum."

"Bir tane var mı diye kontrol ettin mi? Belki de başkalarını yargılamak yerine bu tür şeylere dikkat etmeniz gerekiyordur."

"Kesinlikle haklısınız. Özür dilerim."

Öyle demek istememişti. Bunu söyleyebilirdim.

Onun görüş alanından çıktıktan sonra ciğerlerimdeki gerginlik zar zor da olsa a z a l d ı . "Kötü haberlerim var."

"Uh-oh."

"Gitmene izin vermek zorundayım."

"Yine bir davada para mı kaybettik?"

"Bu benim hatam değildi. Saldırıya uğradım. Ucuz dış macunlarından nefret ederim, bu yüzden ya gitmene izin vereceğim ya da ucuz dış macunu alacağım. Üzgünüm, tatlım."

"Sorun değil."

"Elbette, bu hızla gidersem yeni bir iş bulmam gerekebilir. Ya da eski işime geri dönebilirim. Eski pezevengim ona geri dönersem benim için köşemi tutacağını söyledi."

"Ah, bu çok tatlı."

"Aslında, sanırım tam olarak 'Eğer nankör bir sürtük gibi sürünerek bana geri dönersen' dedi."

"Yine de önemli olan düşüncedir." "Öyle değil mi?"

"Yani?" diye sordu.

"Yani?" Ben de sordum. "Nasıl geçti?"

"Korkunç değil, eğer ima ettiğiniz buysa. Ama Alexander Skarsgård'a veda edemedim."

"Sakin söyleme. Sandalye mi?" "Hayır."

"Bir sehpa mı?"

"Hayır."

"Gerçekten güzel kıvrımları olan bir yer lambası?" "Bir kanepe."

"Ah."

"Cidden Cook, eğer hırsızlık yasadışı olmasaydı, onu eve götürürdüm. Ve üzerinde uyurdum. Ve muhtemelen onu yalardım." Ayrılık çok tatlı bir hüzüdü.

"Daha kötülerini de yaladın."

"Neden? Ne duydun?"

3

Kendi kendine konuşmak iyidir. Cevap vermek risklidir.

-BRIAN SPELLMAN

Kısmen orada çalıştığım için, kısmen de boş bir yer olduğu için ofis binamızın önüne park ettim. Merkezde. Gün ortasında. Bu nadiren olurdu. Tabii ki, genellikle binamızın arkasındaki apartmanlara park ederdim. Kısmen kendi park yerim olduğu ve oraya park etmeyi akıllarından bile geçirmeleri halinde izinsiz girenleri arabalarının tekmeleneyeceği ve karınlarının deşileceği konusunda uyarıcı bir tabela olduğu için, kısmen de orada yaşadığım için. Çoğunlukla orada yaşadığım için.

Ama, hey! Boş alan!

Şaka yapıyorum. Bir metre vardı.

Onu birkaç çeyreklikle besledim, bizimkinin yanındaki binanın tepesinden beni izleyen bir başka meleği daha görmezden geldim ve dışarıdaki merdivenlerden ikinci kattaki ofislerimize çıktım. Bay Farrow, benim biraz daha seksi olan yarım, aşağıdaki kafede çalışıyor olacaktı ve ne hakkında konuşmak istediğinden emin değildim. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya karar verdim.

Cookie masasındaydı, sıcak pembe, fırırlı bir şeyin içinde oldukça canlı görünüyordu. Bunu sokakta gezme işimde kullanabilirdim. Biraz büyük olabilirdi ama bağlama kayışları bunun içindi.

"Hey, Cook," dedim ceketimi asarken.

"Merhaba."

Uh-oh. Doldrums. Ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum ve bulaşıcı olmamasını umuyordum. Zaten depresyondaydım. Yakın zamanda bir tanrı olarak başka bir tanrının elleri dışında ölemeyeceğimi öğrenmişim. Ya intihara meyilli olsaydım? Ne yapardım? Ölemeyeceğim gerçeği beni daha da depresif yapardı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı.

Oh, neyse. O köprüye geldiğimde geçsem iyi olacak.

"Dün gece ne yaptın?" diye sordu, bakışları bilgisayar ekranına yapışmıştı, sesi cansızdı, giydiği yakıcı pembeyle ve yuvarlak yüzünü ve cerulean gözlerini çerçeveleyen dikenli siyah saçlarıyla tamamen çelişiyordu.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum, gizlice Kış Askeri adını verdiğim sandalyeye. Karanlık, muhtemelen kirli bir geçmiş olan gizemli bir havası vardı. "Karanlık ağı girdim. İblisler için bir sohbet odası olabileceğini düşündüm. İçeriden bilgi alabileceğimi düşündüm."

"Peki nasıl sonuçlandı?"

"Kötü. Çok kötü. Hey, yine ters yüz günü mü? Bunu üçüncü sınıfta falan çok severdim."

Bluzuna baktı, sonra boynundan çekti ve bir ipucu bulmak için dikişlerini aradı ya da kontrol etti

kızlarını dışarı çıkardı. "Lanet olsun. İçi dışına çıkmış." Uzun bir iç geçirdi, ayağa kalktı ve tuvalete yöneldi.

"Hey, iyi misin?" Eşleşen küpeleri ve pembe bilekliği fark ederek sordum.

"Elbette."

"Kurabiye?" Sesli harfleri en iyi bildiğim yalancı kevaşe sesimle çıkararak söyledim. Sadece kevaşe olmadan. Ben ne kadar azizsem Cookie de o kadar kevaşeydi. "Neler oluyor? Daha önce hiç renk koordinasyonuyla ilgilenmemiştin."

Dudaklarını büzdü ve tekrar yerine oturdu. "Bilmiyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum."

"Sürtünme yüzünden. Doğru yöne çevirdiğinde-"

"Hayır, bluzla değil."

"Tabii ki."

"Seksi olmaya çalışıyordum. Fark etmedi bile."

"Efendimiz ve Kurtarıcımız mı?"

"Robert."

"Oh, evet, bu daha mantıklı."

Rahibe Mary Elizabeth ile her konuştuğumda, düşüncelerim birkaç gün boyunca Katolikliğe yöneliyordu. O ve amcam Bob bir süre önce evlenmişlerdi - Rahibe Mary Elizabeth değil Cookie - bu yüzden onun için seksi olmaya çalışması mantıklıydı.

Daha yakına eğildim ve en iyi sempati yüz ifademi takındım. "Cook, ne oldu?"

"Sanırım onu kaybediyorum."

"Oh, lütfen. On yedi yaşında olsaydın, Thor'la çıksaydın ve o senin bekaretin olsaydı onu kaybedemezdin. O adam

Sana çok düşkünüm Cook."

Ciğerlerini doldurdu. "Belki bir zamanlar. Sanırım bir ilişkisi var."

Kahve içiyor olsaydım, öksürerek tükürürdüm. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Tatlım, bunun imkansız olduğunu biliyorsun, değil mi? Onda ED var."

Bana bakakaldı. "Kesinlikle-" Dalga geçtiğimi anlayınca ağzını açmayı bırakıp ters ters baktı.

O haklıydı. Ereksiyon bozukluğunun şakaya gelir yanı yoktu. "Tamam, erektil disfonksiyonu yok ama bunu yüksek sesle söylemek eğlenceli ve Ubie'nin bir ilişkisi olduğu düşüncesi her halükarda çok komik."

"Neden? Beni çok sevdiği için mi?"

"Hayır. Şey, evet. Ama cidden. İmkânı yok. O adam sıırıslıklam aşık ve seni asla böyle incitecek bir şey yapmaz."

"Bilmiyorum." Klavyesinde birkaç tuşa bastı. "Üç gündür bana dokunmadı."

Ağzım açık bakma sırası bendeydi. Tam bir dakika boyunca. "Ne?"

"Üç gün mü?"

"Evet."

"Çöl koşullarında üç gün geçirdikten sonra pes etmeye hazır mısınız? İşin anahtarı su içmek. Ve muhtemelen bir vibratör."

"Ne? Hayır, bırakmaya hazır değilim. Sadece endişeliyim, hepsi bu."

"Oh, güzel, çünkü onu geri almayacağım. O artık senin. Gerekli tüm belgeleri imzaladın. Üç nüsha olarak. I

tanık oldu, hatırladın mı?"

"Biliyorum. Sadece çok meşguldü."

"Kendisi Albuquerque Polis Departmanı'nda dedektif. Bunun getirdiği bir miktar stres var, tatlım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, başka bir şey var. Onu rahatsız eden bir şey var. Bir türlü anlam veremiyorum. Sanki, ne bileyim, sürekli başka bir dünyadaymış gibi. Ve o-" Kendini tuttu. Boğazını temizledi. Başını salladı. "Boş ver. Haklısın. Sadece aptallık ediyorum."

"Oh, hayır, bilmiyorsun. Ne oldu?" Şimdi beni öylece bırakamazdı.

"Seni endişelendirmek istemem." "Aşçı."

"Biraz sinirli biriydi."

Bu sefer çok şaşırmıştım. Bob Amca mı? Her zaman biraz sinirli biriydi ama Cookie'ye karşı hiç böyle olmamıştı. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Gerçekten."

"Cookie Kowalski Davidson." Eğer en iyi arkadaşıma ya da kızına zarar verecek bir şey yaptıysa, lanet olsun.

"Dün gece bir rosto yaktı."

"Oh, şey, sanırım bu küfürlü sayılabilir. En azından kızartma için."

"Tavayı fırından çıkardığında küfretti ve mutfağın öbür ucuna, lavaboya fırlattı."

"O mu fırlattı?"

"Sert. Amber'ı gerçekten korkuttu. Sonra gizlice yatak odamıza gitti ve akşam yemeği için kalan yemekleri ısıtmama rağmen dışarı çıkmayı reddetti."

Kanım yavaş yavaş kaynamaya başladı. Tam bir kaynamaya ulaşmadı. Hayal kırıklığını en az diğer kızlar kadar iyi anlıyordum. Ama tüm bu maço öfke nöbeti saçmalığı bana uymuyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bu ilişki davranışı değil. Bu başka bir şey. Bir şey onu yiyip bitiriyor."

Biliyor muydu?

Kocamın cehennemde doğmuş olmasının güzel -ya da bakış açısına göre pek de güzel olmayan- yanlarından biri, bir insanın memleketine ne zaman gönderileceğini ve bu kişinin kısa yoldan köşeyi dönmek için neler yaptığını görebilmesiydi.

Bob amcamın, benim için yaptığı bir şey yüzünden tam da bu hedefe doğru yol aldığını daha birkaç gün önce öğrenmiştim. Beni, herhangi bir doğaüstü yeteneği olan insanları yamyamlaştırmanın bu yeteneği kendisine de aktaracağına inanan Kolombiyalı bir uyuşturucu baronundan kurtarmak için yaptığı bir şey.

Elbette yanıliyordu ama buna inanıyordu ve bu saplantısı yüzünden kaç kişinin öldüğü bilinmiyordu.

Yandaşlarından bazıları beni ve doğaüstü alemle olan bağlantımı öğrendiklerinde, beni ona hediye ederek gözüne girmeyi planlamışlardı. Ama Ubie bir şekilde öğrenmiş ve Reyes'in bana anlattığına göre, barona benim hakkımda bilgi veremedi hepsini bir çatışmada öldürmüş.

Bu birkaç yıl önceydi. Konunun gündeme gelmesinin nedeni, benim haberim olmadan Bob Amca'nın Grant Guerin adında düşük seviyeli bir haydut tarafından öldürölmek istenmesiydi. Aslında iki gün önce ölməsi gerekiyordu ama biz bu girişimi engellemiştik.

Kocamın keskin algılama gücü ve Guerin'in amcamı öldürerek kendisini cehenneme gönderdiği gerçeğı sayesinde, Ubie'nin onun ellerinde tam olarak nerede ve ne zaman öleceğini biliyorduk.

Mekanı gözetlemiştik ama adamımızı orada görüp gitmiş olmalı. Böylece Ubie ortaya çıktığında Guerin orada değildi. Ubie kurtuldu. Aferin bize.

Ama Reyes Guerin'i tekrar görene kadar, kaçınılmazı erteleyip ertelediğimizi bilemeyecektik. Guerin'in Ubie'yi öldürmesi hâlâ devam ediyor muydu?

Bu yüzden Ubie'yi 24 saat gözetim altında tutmaya devam ettik. Ve bu yüzden Angel'ı psikiyatristin ofisinde azarlamıştım. Son birkaç gündür Ubie'yi izliyordu.

Guerin'i birkaç kez bulduğumuzu düşündük ama elimizden kayıp gitmeye devam etti. Amcamın hayatına yönelik tehdidin etkisiz hale getirilip getirilmediğini ya da sadece ertelenip ertelenmediğini bilmem gerekiyordu. Ve küçük yılanı bulana kadar bunu bilemeyecektik.

Cookie başını öne eğdi. "Durumun böyle olabileceğinden endişelendim. Ve tek düşünebildiğim bana olan ilgisini kaybetmiş olması. Ne kadar zavallıyım?"

"Birden Kanye'ye kadar bir ölçekte mi? Kayda bile geçmiyorsun.

Acınacak halde değilsin. Güven bana, bunu bilirim." Burnunu çekti. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Ya da bluzunuzu ters çevirdiğinizde olmayacaksınız."

Ofisin ön kapısı açıldı ve uzun boylu -çok uzun boylu-sarışın bir adam içeri girdi.

Onu Davidson Investigations'a hoş geldin demek için ayağa kalktığımda hücrelerim tanıma duygusuyla doldu ve bir elektrik çarpması gibi omurgamdan aşağı aktı.

Hayatta sizi hayretler içinde bırakan anlar vardır. Nefesinizi kesen ve size anadilinizi unutturan anlar.

Reyes'in kardeşinin ofise girmesi de böyle bir andı. O kardeş değil. Dindar olan değil. Diğeri. Onu çocukken kaçıranlar bir canavara teslim etmemiş olsalardı, kaçırma yoluyla kardeşi olabilecek kişi. En azından benim şüphem buydu.

Dünyam altüst olmadan önce, fırına attığım çörek mükemmel bir şekilde pişerken sekiz ay boyunca terk edilmiş bir manastırda yaşamak zorunda kalmadan önce ve sonrasında, söz konusu mükemmel çörekten vazgeçmek zorunda kaldığım için bir ay boyunca New York'un taşrasında hafıza kaybı sancıları altında yaşamadan önce Foster'ları araştırıyordum.

Anladığım kadarıyla, aileleri şüphelenince Foster'lar paniğe kapılmış. En iyi tahminim buydu. Yoksa neden bir çocuğu kaçırıp haftalar sonra ondan kurtulsunlar ki? Yani Reyes'i öz ailesine teslim etmek yerine

Earl Walker'a sattı. Ya da sadece teslim ettiler. Her iki şekilde de Reyes'i bir canavara verdiler. Ve doğaüstü bir şekilde de değil. Earl o kadar kötü, o kadar iğrenç bir adamdı ki, zehir gibi yayılıyordu.

Cookie ve ben, ofisimde duran ve onunla konuşmamı bekleyen Shawn Foster'ın yasal bir evlat edinme mi yoksa onun da kaçırılmış mı olduğunu henüz anlayamamıştık. "Siz Bayan Davidson mısınız?" diye sordu, sesi alçak ve pürüzsüz.

Cookie bana Shawn Foster'ı ilk tarif ettiğinde, görünüş olarak Reyes'e ne kadar zıt olduğunu söylemişti. Ama bu sadece rengi için geçerliydi. Reyes'in karanlık olduğu yerde, Shawn aydınlıktı. Kelimenin tam anlamıyla ve göksel olarak. Aurası çarpıcıydı. Çoğundan daha parlaktı. Daha saf. Sarı saçları kısa kesilmişti ve soluk tenliydi. Ama yüz hatları tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu. Güzeldi. Melek gibi. Rey'aziel'inkine çok benziyordu. Bu da şüphelerimin neden aşırı hızlandığını açıklıyordu.

"Evet." Bir adım öne çıktım ve uzattığı elini tuttum. "Kusura bakma, çok tanıdık geliyorsun."

"Yapmalıyım," dedi sırtarak. "Araştırıyordun bir süredir benimle."

* * *

Garip bir sessizlik içinde durduk, çünkü ifadesinin etkisinden kurtulmam biraz zaman aldı. Onu araştırdığımı biliyordu. Ailesini. Reyes'i biliyor muydu? Reyes'ten daha gençti. Aslında benim yaşımdaydı. Ve

Onun hakkında daha önce öğrendiğimize göre, UNM'de yüksek lisans yaparken yine ailesiyle yaşıyormuş. Mühendislik okuyormuş. Hâlâ bana bakıyor, söylediklerinin kafasında yer etmesini bekliyordu.

"Ah, doğru ya. Şey"-hâlâ çenesini toparlamaya çalışmakla meşgul olan Cookie'ye "*beni kurtar*" der gibi bir ifade takındım-"senden çok... ailen." Ailesini araştırmanın onu araştırmaktan daha kötü görünebileceğini çok geç fark ettim.

"Güzel," dedi, elimi bıraktı ve Cookie'yi başıyla onayladı. "O halde, eğer kabul etmeyi seçersen, benim davama hızlı bir başlangıç yapmış olacaksın."

"Senin davan mı?" Cookie'nin, yani resepsiyon alanımızın hemen arkasında bulunan ofisime doğru elimle işaret ederek sordum.

"Evet. Gerçek ailemi bulmanızı istiyorum."

Neredeyse takılıp düşüyordum, sonra kapıyı kapattım ve tamamen kapanmadan önce Cookie'ye son bir kez *lanet olsun* bakışı attım.

"Lütfen, oturun." Masamın karşısındaki sandalyeyi ona uzattım, sonra da doğruca Bunn'a yöneldim. "Kahve?"

"Hayır, teşekkürler." Hâlâ ayakta duruyor ve kazı alanını inceliyordu. "Burası güzelmiş."

"Teşekkürler. Kocam kısa süre önce yeniden dekore ettirdi."

"Tamam." Sonunda oturdu ve elindeki dosyayı masamın üzerine koydu. "Alt kattaki bar ve ızgaranın sahibi." Tüm bildiği bu muydu? Bu noktada sadece umut edebilirdim.

"Evet.

o yapar."

Hem canlılarla hem de ölülerle garip karşılaşmalar

yaşıyordum. ve Ölü, ile her ikisi de
şeytanlar ve Melekler, ile

Hayatım boyunca kötü ruhlar ve akli dengesi bozuk kişilerle uğraştım, ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu gerçekten zirveye yakın bir puan aldı.

Karşısına oturdum ve sıvı cesaretimden bir yudum aldım.
"Soruşturmadan nasıl haberin oldu?"

"Y a p m a d ı m . İlk başta değil. Ama seni evimin önünden geçerken gördüğümde

Geçen gün ailemin evine gittiğimde seni bir yıl önce sokağın aşağısında park halinde gördüğümü hatırladım."

"Harika bir hafızan var."

"Uzun bir süre oradaydın."

Günleri dene. "Ve bu alışılmadık bir şey çünkü...?"

"Park ettin. Hiç dışarı çıkmadınız. Mahallede
y a ş a m ı y o r d u n ama bir süre sokakta oturdun."

"Elbette." Ne kadar da anlayışlı biriydi.

"Bir dahaki sefere arabayla geçerken plakayı aldım ve
bir arkadaşşıma kontrol ettirdim."

"Bu yasadışı değil mi?"

"Çok."

"Ve becerikli," diye ekledim.

Alçakgönüllülükle bir omzunu

kaldırdı. "Ailen sana ne söyledi?"

"Annemin otuz altı saat boyunca doğum sancısı çektiğini.
Bu

Sonunda sezaryen olmak zorunda kalmış. Beni iki yaşına kadar emzirmiş."

"Anlıyorum." Olayı daha önce incelediğimizde, Shawn Foster'ın da Foster'lar tarafından kaçırıldığından ve sadece birkaç aydır açık olan ve sadece üç evlat edinmeye aracılık eden şaibeli bir evlat edinme ajansını kullandıklarından neredeyse emindik, Shawn

Foster da onlardan biri. "Ama onlara inanmıyorsun?" Ben sordum. Eğer inansaydı neden burada olsun ki?

"İstemiyorum. Birçok nedenden dolayı. Ve senin de bildiğini sanmıyorum."

Yine de Reyes hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. I

dosyaya doğru işaret etti.

"Alabilir miyim?" "Elbette."

Ben getirdiği dosyayı karıştırırken o arkasına yaslandı. Çoğunlukla resimler, ailesinin anlattıklarındaki tutarsızlıklarla ilgili notlar, Bayan Foster'ın kendilerine hamilelikten bahsettiğini hatırlamayan akrabalarının ifadeleri ve arkada anlaşılmayı hemen hemen mühürleyen son bir kağıt vardı. Bir DNA testi. Fosterlar kesinlikle onun ailesi değildi. Yakınından bile geçmiyorlardı.

"Ailen DNA testi yaptırdığını biliyor mu?"

"Hayır."

"Yani, evlatlık olduğuna inanıyor musun?" "Öyle mi?" diye meydan okudu.

"Ne demek istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde elini ağzına götürdü, mavi gözleri beni inceliyordu. "Bir süredir bu konuyla ilgileniyorsun. Nedenini bilmek isterim. Ve düşüncelerinizin ne olduğunu."

"Bay Foster-" "Shawn, lütfen."

"Shawn, sahip olduğum tek şey düşüncelerim. hiçbirini destekleyecek kanıt yok. Kanıt olmadan saçmalıklarımı ifşa etmem mümkün değil. Bu çok sorumsuzca olurdu."

"Peki, bu cevaplar."

"Ne?" diye sordum. Ayağa kalkıp dosyayı aldı ve gitmek için döndü. "Bekle. Bu neyi cevaplıyor?"

"Sen de tıpkı onlar gibisin." "Bekle, lütfen."

Arkasını döndü ve bana doğru yürüdü, öyle ki geri adım atmaktan başka çarem kalmadı. Burun buruna geldiğimizde, sesi alçak, yüzü kızarmış bir şekilde cevap verdi. "Yalanlar. Kaçamaklar. Tüm hayatım boyunca elde ettiğim tek şey bu ve artık yeter. Gerçeği kendim bulacağım, öyle ya da böyle."

Yüz ifadesindeki öfke, içinden yayılan acı, kirpiklerinin arasındaki ısıltılı ıslaklık, göğsümü keskin bir şekilde kesti. Ona yardım etmek istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Reyes'e kendi işi olarak gördüğü şeylerden uzak duracağıma söz vermiştim. Ama Shawn bana gelmişti. Şüphesiz Reyes anlayacaktır.

Ve açıkçası, Reyes beni ısırabilirdi. O benim işimdi.

Shawn tekrar döndü, ama ben kolunu tuttum. Durdu ama bana bakmadı ve davranışından utandığını anlayabiliyordum.

"Sizin davanıza bakmamın bir nedeni var. Elimde hiçbir kanıt yok ama Fosterlar tarafından kaçırıldığınıza inanıyorum."

O da aynı şeye inanmış olmalı. Hiç şaşırmamıştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü-" Durdum. Derin bir nefes aldım. Hayatımı kendi ellerime alıp almadığımı merak ettim. Sadece öldürülebilirdim

başka bir tanrı tarafından. Ve Reyes de başka bir tanrıydı.

Oh, evet. Beni öldürecekti.

"Çünkü," diye devam ettim, kediye dışarı çıkarmak için çantayı açarak, "çünkü kocam da onlar tarafından kaçırıldı."

* * *

İki saat ve üçümüz arasında paylaşılan yedi fincan kahveden sonra -Cookie ilk araştırmada bana yardım ettiği için onu da toplantıya davet etmiştim- Shawn'ın kesinlikle şaibeli ajansın denetlediği üç evlat edinmeden biri olduğu sonucuna vardık.

Acentenin bundan nasıl kurtulduğunu hayal bile edemiyordum. Böyle bir iş için bir sürü kural ve düzenleme vardı. Devlet denetimleri ve onaylanması gereken lisanslar. Evraklar bir şekilde gözden kaçmış olmalı. Ya da belki de birileri görmezden gelmek için para almıştır.

Shawn'ın bildiği ve bizim öğrendiğimiz her şeyin üzerinden ince bir tırmıkla geçtik. Shawn Reyes hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Ben zaten çok şey söylemişim. Ayrıca, Reyes hakkında söylediğinden çok daha fazlasını bildiği hissine kapıldım.

Neyse ki, ona bilgi vermeden önce suç ortağıma danışmam gerektiğini söylediğimde anlayışla karşıladı. Tabii ki, bir araştırmayla Reyes hakkında çok fazla şey öğrenebilirdi, eğer zaten bilmiyorsa - yani işlemediği bir cinayet yüzünden on yılını parmaklıklar ardında geçirdiğini. Ama ne

Reyes hakkında söylediklerim onu hiç şaşırtmamıştı. Sanki onu zaten tanıyormuş gibiydi.

Konuşmamız uzadıkça Shawn Foster'da görüldüğünden daha fazlası olduğu hissi güçlendi. Onu beni incelerken yakalıyordum. Bir erkeğin bir kadını inceleyebileceği şekilde değil, meraklı bir şekilde. Sanki beni anlamaya çalışıyordu. Ama bu iyiydi. Ben de onu anlamaya çalışıyordum.

"Tamam, bu işe başlayacağız. Eve gitmek istediğine emin misin, Shawn?"

Ayağa kalktı ve fincanını tezgahın yanına götürdü. Bunn oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Cookie kâğıtları toplarken ona doğru yürüdüm. "Yani, bu maskaralığı biraz daha sürdürebilecek misin? Bence ailene söylememelisin-"

"Beni kaçırın çatlakları mı kastediyorsun?"

Başımı öne eğdim. İçimdeki kızgınlık şimdiden yer etmeye başlamıştı. "Evet. Onlara henüz söylemen gerektiğini düşünmüyorum. Bunu biraz daha araştıralım. Neler bulabileceğimize bakalım."

Başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bunu yaparsan ne olacağından endişeleniyorum."

"Charley, uzun zamandır bununla yaşıyorum. Şüphe. Şüphe. Birkaç gün daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Causeway'de yaşıyorum, arkamızdaki apartmanlarda. Üçüncü kat. Soldan ilk kapı. Gece ya da gündüz, her zaman beklerim."

"Teşekkürler," dedi. Bu bir başından savmaydı. Bana inanmadı.

"Hayır, ciddiym. Aslında, bence her halükarda gelip bizimle kalmalısın. Sadece bu işi çözene kadar."

Yüz hatlarını bir sırtışın kaplamasına izin verdi. "Peki kardeşim ne derdi?"

Hafifçe güldüm. Kardeşi. Reyes.

"Belki de tüm bunları önce ona anlatmalısın."

"Aslında o harika biri. Onun için sorun olmazdı."

"Tamam, bunu düşüneceğim." Cookie'ye veda etti ve tam kapıdan çıkmak üzereyken dönüp, "Sana sormak istediğim bir şey daha var," dedi.

"Ateş et."

Gözlerini kıstı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra "Neden bu kadar parlaksın?" dedi.

4

Evet, yemek yapmanın keyfini keşfettim. Kocam yaptığında.

-MEME

"Bu ne anlama geliyor?" Cookie sordu.

Shawn'ı bir süreliğine ertelemiştim. Ona Azrail olayımı anlatmamın imkanı yoktu. Ya da daha iyisi, tanrı olayını.

"Pari gibi olmalı," dedim.

Deri hücrelerinden daha fazla mürekkep pigmentasyonuna sahip bir dövme sanatçısı olan en iyi arkadaşlarımdan biri, bu düzlemi diğerinden ayıran perdenin hemen ötesini görebiliyordu. Somut dünya ile soyut dünya arasında kalan perdenin ötesini. Ama ölmüş olanı görmek yerine, gerçek bir varlık görmek yerine, sis gördü. Ama aynı zamanda benim ışığımı da gördü. Hatta benim yanımda güneş gözlüğü takmak zorunda kaldı.

Shawn gözlüksüz iyi görünüyordu ama kesinlikle içimdeki ateş böceğini görmüştü. Bu konuyu burada bırakmaya karar verdim. Ne görebildiğini daha fazla kurcalasaydım, ne olduğumu daha fazla kurcalamak için bir nedeni olurdu, bu yüzden ölenleri görüp göremediğini sormadım. Hayaletleri görüp göremediğini. Ona sadece bir

doğüstü alemle olan bağlantısı... karmaşıktı.

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Şimdilik.

"Tamam," dedim düşüncelerimden sıyrılarak, "o ajansı biraz daha araştırmaya ne dersin? Ve belki de Foster'ların geçmişini daha kapsamlı bir şekilde araştırırsın. Onlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Nerede doğduklarını. Nerede okula gittiklerini. Nasıl tanışmışlar. Mutlaka geçmişlerinde bugünlerini açıklamaya yardımcı olacak bir şeyler vardır."

"Çoktan hallettim. Biliyorsun, henüz konuşmadığımız bir şey var."

"Öyle mi?"

"Eğer bu ortaya çıkarsa, özellikle de kocanızın bu olaydaki rolü ortaya çıkarsa, Loehr'ler ifadeye çağrılabilir ve hatta mahkemede tanıklık edebilirler."

"Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Kızınızla birlikte saklandıkları için bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündüm."

"Hayır, haklısın. Reyes'in kaçırılmasını tamamen bu işin dışında tutmamız gerekecek. Tabii bu mümkünse."

"Shawn bunu kabul edecektir. Bundan eminim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Harika bir adama benziyor."

"Öyle," dedi. "Bekle. Peki ya diğer ikisi?" "Diğer ikisi mi?"

"Diğer iki evlat edinmeyi de o karanlık ajans kolaylaştırdı. Bu çocuklar nereden geldi?"

Tekrar masamın arkasına oturdum. "Evet, ben de bunu merak ediyordum. Belki de bunlara bakmalısın. Bilirsin, senin

boş zaman." Tam bir köle sürücüydim.

"Arkadaşın Ajan Carson'ın yardım edebileceğini düşünüyor musun?" "Dava konusunda, muhtemelen. Bluzunuzun

Hala içi dışı bir mi?" Ona şüpheyile baktım.

"Oh, Tanrı aşkına. Neden bana hatırlatmadın?" Dehşete kapılmış bir halde tuvalete gitti. "Öğle yemeği için Robert'la buluşacağım."

"Yapabiliyorken hızlıca yap!" Kıkırdayarak söyledim.

* * *

Reyes'in bar ve ızgara salonu Calamity's'de bir masaya oturdum ve kocamın ofisinden çıkıp bana doğru gelmesini izledim. Ona öğle yemeği hazırlamayı teklif etmiştim. Ailedeki usta şef oydu ama ben de tehlikeli olabilecek kadar Food Network izlemiştim. Onun için yemek pişirmenin tam zamanı olduğunu düşündüm. Büyük planımda sadece bir sorun vardı. Bu sabah o kadar meşguldüm ki yemek yapacak vaktim yoktu, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım.

Bir hayvanın zarafetiyle hareket ediyor, siyah saçları ve yoğun bakışlarıyla odayı büyülüyordu. Çoğu göz ona doğru döndü. Nefesler tutuldu. Çoğu konuşma durma noktasına geldi.

Oturduğunda, iki tabaktan birini ona doğru ittim. Her birinde üç sıra kraker, üstünde ton balığı salatası ve yanında garnitür olarak şişman, turuncu bir havuç vardı. Havuçların kabukları ve sapları hâlâ üzerlerindeydi, masanın yarısını kaplayan sapları. Ama zamanım tükenmişti.

Tabağına baktı, yüz ifadesi mizah ve şüphe izleriyle doluydu.

"Deneyene kadar eleştirme," dedim. "*Fahişede-vours yiyoruz.*" Gözlerimi ona diktim. "*Fahişelere* kim bayılmaz ki?" Cevap vermeyince fırsattan istifade "Ve havuç." diye ekledim.

"Ordövrlerle bu kadar düşkün olduğunuzu bilmiyordum."

"Aşk. Onları." Havucumun ucunu kopardım ve olabildiğince yüksek sesle çıtırdatarak yedim.

"Benim huevos rancheros'umdan daha mı fazla?"

Kahretsin, beni kandırdı. Onun huevos'u, rancheros ya da başka türlü, oldukça harikaydı.

Sanki viral bir enfeksiyon kapmış gibi bir krakeri kaldırdı ve bir ısırıkta hepsini aldı. Sonra yüzü -hayır, şüpheleri!- değişti. Takdirle başını salladı ve bir tane daha yedi.

Ben de bir ısırık aldım ve hayatımda yediğim en iyi ton balıklı salatanın tadını çıkarırken hayretler içinde kaldım. Kardeşinin hatırı için ton balığı salatasıydı.

"Bu gerçekten çok iyi," dedi biraz şaşırarak.

"Bu olağanüstü." Biraz şaşırmıştım bile.

Fahişelerle ilgili ilk satırını bitirdi ve ardından "Sırrın ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ağzım yarı doluyken. "Ben yapmadım.

Meşguldüm."

Bana dehşet dolu bir bakış attı ama hemen toparlandı. "Kim yaptı bunu?"

"Yine bir fikrim yok. Sammy'nin ögle yemeği için getirdiği sandviçten kazıdım."

"Peki Sammy bunu nasıl karşıladı?" diye sormadan önce hafifçe öksürdü.

"Henüz bildiğini sanmıyorum."

"Peki ya havuçlar?"

"Oradaydılar. Sadece uygun görünüyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Koca bir mutfak emrinde ve sen beni doyurmak için hırsızlığa başvurmak zorunda kaldın. Ne tür bir milyar varisisin sen?"

Bunun için krakerlerinden birini çaldım. "Milyar varisi" miras anlamına gelir. Ben para için evlendim, çok teşekkür ederim. Ben resmen bir ödöl karısıyım." Beni rahatsız edici bir takdir ve mizah karışımıyla izlemeye devam edince krakeri bıraktım ve "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedim.

"Sanırım biliyorsun." Derin sesi üzerimden ılık bir su gibi aktı. Ya da bal gibi. Ya da rom. Biraz limon da eklersem sıcak bir içki bile olabilirdi.

"Yehova'yı kızdıracak ne yaptın?"

Kardeşini kızdıracak bir şey yaptığımı nereden biliyordu? "Kardeşini kızdıracak bir şey yaptığımı nereden biliyorsun?" Sadece bakıp beni sessizce yargıladığında, her zamanki gibi, pes ettim. "Bunu ne ele verdi?"

"Bu sizi takip eden melekler ordusu olabilir."

Lanet olsun. Fark edeceğini biliyordum. Yine de, onları fark etmemek biraz zordu. Sadece çok ... oradaydılar. Melekler. Her yerdeydiler. Kanatlarıyla, kılıçlarıyla ve

karanlık gözler her hareketimi takip ediyor. Dünyayı ele geçirmek için küçücük bir tehdit savur ve *bam!* Cennetin Gizli Servis versiyonu üzerine çullanır, seni yere atar ve kafana kilit vurur. Metaforik olarak.

"İyiyim. Michael ve ben biraz tartıştık."

"Başmelek mi?"

"İşte bu."

"Bir baş melek kavgaya mı ettin?"

"Sadece küçük bir tane. Endişelenecek bir şey yok." "Ve Dünya'da melek yahnisi gibi bir şey çünkü?"

"Ona dünyayı ele geçireceğimi söyledim, ama o bana çok kızdı."

"Ah. Bu büyük hesaplaşma ne zaman oldu?"

"Birkaç gün önce. Hemen sonra-" O korkunç günü düşünerek başımı öne eğdim. Kaç kişiyi kaybetmiş olabileceğimizi. Reyes'in kaybettiklerini. "Olaydan hemen sonra. Bu arada, sen nasılsın?"

Kollarını kavuşturdu. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Ama sence de öyle değil mi? Kardeşini kaybettin Reyes. Yas tutmak normal, biliyorsun. Bunu hepimiz yaparız. Hepimiz insanız yani."

İçinden hüznü dolu bir kahkaha kaçtı ama o bunu geçiştirdi. Her zamanki gibi. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Ne hakkında?"

"Kıçındaki melekler hakkında."

"Ah, şu. Onlar için endişelenme. Sadece izliyorlar. Bekliyorlar. Herhangi bir şey yapmadığımdan emin olmak için."

tehditlerimin."

"Birden fazla mı vardı?"

"Şey, büyük bir tane vardı ve sonra birkaç tane de az çok ima edildi. Görünüşe göre bu saçmalığı gerçekten ciddiye alıyorlar."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Değil mi?" Bir ısırik daha aldım ve sonra "Onu özlüyor musun?" diye sordum.

Ciğerlerini doldurdu ve pes etmeden önce bana hayal kırıklığıyla baktı. "Onu özlüyorum. Tabii ki özlüyorum. Nasıl özlemeyeyim ki? Ama dışarıda bir yerlerde Elwyn'i izlediğini bilmek bile yardımcı oluyor."

"Katılıyorum." Dedim. Kim gibi birinin kızımıza göz kulak olması rahatsızlığımızı yüzde bir oranında hafifletiyordu. Ama her küçük parça ... "Merhem gibi. Açık, fışkıran bir yaranın üzerindeki yara bandı gibi."

Bana daha fazlasını vermek istemeyerek başka tarafa baktı. İtmedim.

"Bir karara vardım," dedi bana dönüp bakarak. "Öyle mi?"

"Evet." Bana uzun, yavaş bir bakış attı. "Bence sen bir korumaya ihtiyacım var."

Bu sefer yüksek sesle güldüm. "Bir koruma mı?" Havucumu çatalla dörterken bunu düşündüm. "Benim zaten bir korumam var ve oldukça harika biri." O koruyucu, Artemis adında bir Rottweiler'dı.

"Biliyorum ama seni bir meleğe karşı koruyamaz. Onlar güçlüdür, Dutch. Çok güçlüler. Ve sırf

Sizi öldürememeleri, ellerinden geleni yapmayacakları anlamına gelmez. Peşinize düşen bir tanesini durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olacağınızı sanmıyorum."

"Ama onlar iyi adamlar."

"Çoğu durumda, evet. Ama bu durumda, o kadar emin değilim."

"Onu tehdit ettim."

"Haklı bir şikâyetiniz var. Yehova -bu arada O'nun gerçek adı bu değil- bunu herkesten daha iyi bilir, ama siz O'nun aksiyon figürlerini yönetme biçimine kızdınız diye oyuncak kutusundan vazgeçeceğini sanmıyorum."

"Evet, bunu beklemiyordum. Bir dakika. Gerçek adı bu değil mi? Gerçek adı ne?"

"Sana zaten bildiğin bir şeyi söylemeyeceğim. Michael ile yaptığın konuşmayı bana ne zaman anlatacaktın?"

"Bu harika bir soru. Bana O'nun adını söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

O zaman bana baktığında, irisleri derin, karanlık bir şeyle parılıyordu, "Neden? Onu da tanrı camına hapsetmek için mi?" diye sordu.

Nefesim kesildi, tamamen kırıldım. Konuşmalarımızın bir gün beni 7/24 cebimde taşıdığım kolyeye götüreceğinden hiç şüphem yoktu. Tanrı camı denilen bir madde içeren 600 yıllık kolye, binlerce galaksi gibi parıldayan opalesan bir taşı. İçinde yukarıda bahsedilen cehennem boyutu vardı, Yehova'nın asi küçük kardeşi, yani kocam için yarattığı boyut. Ve her şey

narin parşömenleri ve süslü işaretleri olan, bir çeyreklikten biraz daha büyük, karmaşık cam kaplı bir kolye içinde.

Reyes'in kendisinin de bir tanrı olduğunu öğrendiğinde bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için, bana inandırıldığı gibi kötü niyetli bir varlığa dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmediğim için bunu sakladım. Ta ki kullanmak zorunda kalana kadar. Şeytan Takımı'na katılan gerçekten kötü niyetli iki tanrıdan birini tuzağa düşürmüştüm. Ve şimdi o tanrı, Kuur adında iğrenç bir iblisle birlikte düzinelerce masum ruhun bulunduğu bir boyutta kilitliydi.

İçindeki şeytani varlıkları serbest bırakmadan onları dışarı çıkarmak bir süredir yapılacaklar listemdeydi. Ama Reyes tanrı camını ondan sakladığımı anlamıştı. Ve nedenini de. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Konuyu değiştirdim.

"Şu koruma pozisyonu hakkında mı teklif ediyorsun?"

Uzun süre ağzımı izledi ve içimin karıncalanmasına neden oldu. Sonra alt dudağını ısırdı ve ıslattı. Bu hareket o kadar masum, o kadar gündelikti ki, yine de doğrudan içime bir zevk sarsıntısı gönderdi.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ne kadar ödüyor?"

Boğazımı temizledim. Ve kirli zihnimi. "Fazla param yok. Cookie'yi açık tutabilmek için şimdiden daha ucuz diş macunlarına geçmek zorunda kalıyorum."

Cık cık dedi, sesi hem mizahi hem de şehvetliydi. "Yaptığımız fedakârlıklar." Bakışlarını henüz ağzımdan kaldırmamıştı ve havada yoğun bir şekilde asılı duran feromonları bir sustalıyla kesebilirdim.

Bana göre iki seçeneğim vardı. Onu süpürge dolabına götürüp kıyafetlerini yırtabilirdim ya da günün geri kalanında onu süpürge dolabına götürüp kıyafetlerini yırtmış olmayı dileyebilirdim.

Süpürge dolabıydı.

Tam da bu fikrin -ve onun- üzerine atlamaya karar vermişken, son işimi hatırladım. Mutlu olmayacağı bir iş. Kabul etmeden önce onunla konuşmam gereken bir işti, özel dedektiflik işim onu ilgilendirmiyordu ama geçmişte hassas bir konu olmuştu. Üçüncü derece yanık hassasiyeti gibi.

En iyisi bunu açığa çıkarmak. Tabiri caizse yara bandını yırtıp atmak. Bir damarı kesip açmak ve sonrasında baskı uygulayacak kadar beni önemsemesini ummak.

Boğazımı temizledim ve omuzlarımı düzelttim. "Evet, bugün yeni bir dava aldım."

"Söylemiyorsun."

"Sadece bunu çoktan kabul ettiğimi bilmeni istiyorum."

Sonunda bakışlarımla karşılaştı, merakı daha da artmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Shawn Foster'ı kastediyorum. Foster'ların oğlu geldi. bugün."

Sustu ama düşünceleri hakkında başka bir ipucu vermedi.

"Biliyor, Reyes. Foster'ların biyolojik oğlu olmadığını biliyor. Peki ya Foster'ların onu meşru yollardan aldıklarını kanıtlamak zorunda kalmaları durumunda evrak işlerini yapan evlat edinme ajansı? Bunun olduğunu biliyor.

o da sahte. O da benim gibi çocukken kaçırdığına inanıyor. Tıpkı sizin gibi."

Karanlığın bir pelerin gibi üzerine çöktüğünü görmekten ziyade hissedebiliyordum. Poker suratı birinci sınıftı ama kabuğunda mutlu bir kampçı değildi. "Senden bunu araştırmanı mı istedi?"

"Elini kolunu sallayarak ofise geldi ve beni işe aldı." "Size geleceğini nereden biliyordu?"

"İşte şimdi işler ilginçleşiyor." Ortamı yumuşatmakta çok iyi idim. Ama saçımı açma konusunda o kadar iyi değildim. Peroksit ve ben pek anlaşılamazdık. "Döndüğümüzden beri Foster'ların evinin önünden birkaç kez geçtim. Bilirsiniz, sadece bir şeyleri kontrol etmek için. Tamamen, yüzde yüz masumca. Ama o fark etti. Biliyorum, değil mi? Benim hatam."

"Foster'ları araştırmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Yaptık," diye güvence verdim, açıklamak için atladım. "Ve ben onlara bakıyordum. Etraflarına bakıyordum. Çevresel olarak. Shawn tesadüfen fark etti." Reyes bir şey söylemeyince devam ettim. "Ama her şey yolunda. Shawn ve ben aynı fikirdeyiz. Onda bir sürü harika bilgi vardı. Benim de bir sürü harika bilgim vardı. Bunları senin bana anlattıklarınla birleştirirsek onları içeri tıkabiliriz Reyes. Bence bir mahkumiyet kararı alabiliriz."

"Ve istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değil mi? Yani, nasıl yapamazsın? Seni kaçırdılar Reyes. Sonra da bir canavar tarafından tekrar kaçırılmana izin verdiler, eğer gerçekten olan buysa, ve sen sadece yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını mı istiyorsun?"

"Onu bırakmanı istiyorum."

"Reyes, davayı çoktan kabul ettim. Anlayacağını umuyordum. Shawn bilmek istiyor. Nereden geldiğini öğrenmek istiyor. Gerçek ailesinin kim olduğunu öğrenmek istiyor. Gerçek hayatının nasıl olduğunu. Tıpkı senin gibi onun da soruları var."

"Davayı düşür."

Bu bir emirdi, açık ve basit. Ve aslında buna uyacağımı düşünmesi komikti. Ya da o sakın dış görünüşünün altında bir şeyler kaynıyor olmasaydı öyle olurdu.

"Hayır. Üzgünüm ama yapamam. Bu artık sadece seninle ilgili değil."

Öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki konuşurken nefesini ağzımda hissedebiliyordum. "Davayı bırak yoksa ben senin yerine bırakırım." Hayır, bırakmadı. Göz kapaklarımı kapattım ve çenemi ayarladım.

"Dene."

İçindeki sıcaklık patladı. Bu onun kim olduğunun, ne olduğunun kaçınılmaz bir parçasıydı, ama bu sefer ısı bana ateşten bir duvar gibi çarptı.

Bastırmak için mücadele etti. Duygularının boğucu yoğunluğunda en azından bu kadarını hissedebiliyordum. Kontrolü yeniden kazanmak için mücadele etti.

Ve yerimde durmak için mücadele ettim. Bu önemliydi. Fosterlar suçluydu. Adaletle teslim edilmeleri gerekiyordu. Ve beni isteğim dışında bir şey yapmam için tehdit edebileceğine inandığı an, ilişkimizi ciddi bir şekilde yeniden değerlendirmek zorunda kalacağımız andı.

Tam gitmek için ayağa kalktığı sırada telefonum çaldı.
"Bekle," dedim ona.

Durdu ama bana dönüp bakmadı.

Telefonumu kontrol ettim. Arayan Cookie'ydi. "Bu sadece-"
"Bunu sonra konuşuruz," dedi ve sonra adımlarını
Uzakta. Aynen böyle. Öfkesi havada ısı çizgileri bıraktı.

Ben cevap verdim. "Hey, Cook. Ne
var ne yok?" "Bir ilişkisi var."

Ben de kalkmaya başlamıştım. Birkaç çift göz
Reyes'i ve beni merak ediyorlardı. **T e k r a r** oturdum.
"Bunu sana o mu söyledi?"

Nefesi kesildi. "Yapmasına gerek yoktu. Neredeyse
kendimi ona doğru fırlattım ve o bunu fark etmedi bile."

İçimden geçirdiğim rahatlama hissi başımı döndürdü.
"Cookie, onun bir ilişkisi yok. Son kuruşuma kadar bahse
girerim. Ya da sadece kıcıma. Ama istersen senin için
araştırabilirim."

"İsterdim. Ama bu yüzden
aramadım." "Aşağıdayım. Şimdi
yukarı çıkıyorum."

"Hâlâ evdeyim. Foster'lara bakıyordum.
arka planlar."

"Evde mi?"

"Üzgün olduğumda araştırma moduna geçiyorum."

Reyes'in eğitim müdürü Valerie masamı toplarken, "Ah,
tamam," dedim. "Anlat bakalım. Ne buldun?"

"Pek mantıklı değiller." "Çocuk
kaçıranlar nadiren mantıklıdır."

"Hayır, sanki hiç doğmamışlar gibi."

"Yani yumurtadan çıktılar mı?" Alay ettim. Valerie'ye gülümsedim. O da neredeyse bana gülümsedi. Her zamanki alaycı tavrından çok daha iyiydi. Benden pek hoşlanmadığı hissine kapılmıştım.

"Bu benim bulduklarım kadar mantıklı. İkisinin de doğduklarını söyledikleri eyaletlerde kayıtlı doğum belgeleri yok."

"Oh, işte bu ilginç."

"Öyle değil mi? Şu anda iş kayıtlarına bakıyorum. Bayan Foster'ın yönettiği çocuk doktorunun ofisinde bir doğum belgesinin kopyası var. Batı Virginia'da düzenlenmiş ama oradaki eyalet kayıtlarına göre o gün o kasabada doğan bir kız çocuğu yok. Eve Bathsheba Foster hiç doğmamış."

"Doğum belgesi sahte mi?"

"Sanırım öyle."

"Bekle. Göbek adı Bathsheba mı? Gerçekten mi?"

"Doğum belgesiyle ilgili mesele, böyle bir şeyi kim iki kez kontrol edecek? Birisi sizi işe aldığında, devletten belirli bir düzeyde izin almanız gereken bir iş olmadığı sürece, işverenin doğum belgenizin bir kopyasını alacak ve buna iyi diyecektir. Buna sadece daha sonra herhangi bir sorun çıkarsa kışkırlarını kurtarmak için ihtiyaç duyarlar."

"Doğru."

"Bu çağda sahte belge bulmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Bay Foster'ın evine baktınız mı?"

"Şimdi asıl kaydı arıyorum. Onunkini bulmak biraz daha zor ama birkaç yıl önce Abraham Boaz Foster adıyla gizli taşıma izni için başvuruda bulunmuş."

"Bu isimler de neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçek sertifikanın bir kopyası bende yok ama şunu dinleyin: başvuruda yazılanlara göre Bay ve Bayan Foster aynı gün, aynı şehirde, aynı hastanede doğmuşlar."

"Tamam, bu garip, değil mi?"

"Oh, daha da iyisi var. Bayan Foster'ın doğum belgesinde kızlık soyadı ... buna hazır mısınız?"

"Cookie, beni öldürüyorsun."

"Foster."

Tekrar oturdum. "Emin misin?"

"Shirley kadar eminim."

Shirley'nin kim olduğunu ya da neden kendinden bu kadar emin olduğunu bilmiyordum ama Cookie bulgularından oldukça emin görünüyordu. "Tamam, diyelim ki bir sebepten dolayı doğum belgelerinde sahtecilik yaptılar, kim sadece soyadını yanlış yazmak için sahte belge hazırlama zahmetine girer ki?"

"Belki de kalpazan işleri karıştırmıştır?" "Bence de."

Onu tanımak için Bayan F. ile yakınlaşmam gerekiyordu. Adam kaçırma yeteneğine sahip olduğu açıktı. Başka ne yapabilirdi ki?

Shawn'ın gerçek ailesini bulmak için işe alınmıştık, ama bu dava, Shawn'ın gerçek ailesini daha da derinlemesine araştırmak için mükemmel bir fırsat sağladı.

Foster Takımı. Eğer Shawn'ın gerçekten kaçırıldığını kanıtlayacaksak, savcılığa gittiğimizde elimizdeki tüm cephaneye ihtiyacımız olacaktı.

"Sanırım bugün Bayan Foster'ı ziyaret etmeliyim."

"Tamam, şu anda öğle yemeğinde ama ikide dönecek ve altıya kadar çalışıyor. Kontrol ettim."

Çok iyiydi. "Mükemmel. Şimdi çocuk doktorunun ofisini ziyaret etmek için bir nedene ihtiyacım var ve aslında çocuk doktorunu görmemeliyim."

5

Dengeli göründüğü anlar oluyor ama nitrogliserin de öyle.

-MEME

Birkaç dakikam olduğu için eski bir hasmımdan hasmının muhbiri hakkında bilgi almaya karar verdim. Henüz bulamadığım gizli muhbir. Reyes'e göre Bob amcamı öldürmekle görevlendirilmiş olan kişi, insanların yeraltını ne zaman ziyaret edeceklerini ve oraya gitmek için ne yaptıklarını tam olarak görebiliyordu.

Reyes, Guerin'le hapishanede tanışmıştı. O zamanlar bunun hakkında fazla düşünmemişti. Mahkûmların çoğu parmaklıklar ardına düşmeden çok önce kendilerini ateşli çukurlara ziyarete kilitlemişti. Ama Reyes Bob Amca'yı onu hapse atan dedektif olarak tanımıştı. Düşmanlık yok.

Sadece gerçek. Guerin çok fazla küçük suç işlediği için hapse girmişti ama henüz onu içeri attıracak bir eylemde bulunmamıştı. Bu birkaç yıl daha olmayacaktı. Yine de, Reyes çocukla tanıştığı anda bunu görmüştü ve zaman gelip geçmiş olsa da tehdit hâlâ oradaydı.

Küçük suçlunun yerini tespit edemediğimiz için, Reyes'in onu görmesinin hiçbir yolu yoktu. Reyes'in onu

Çocuğun cehenneme kaçınılmaz yolculuğunun ertelendiğini söyle. Ya da tamamen iptal edilip edilmediğini.

Parker da burada devreye girdi. Birkaç gün önce ADA Nick Parker ile karşılaşmıştım. ADA, şaşırtıcı bir şekilde, Anormal Aptal Pislik anlamına gelmiyordu. Kim bilebilirdi ki?

Kendisi için bir davayı çözmem için bana şantaj yapmıştı. Davayı çözdüm, çünkü çoğunlukla çözülmesi gerekiyordu, ama şantajdan hiç hoşlanmadım. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı. Özellikle de kızıma karşı bir tehdit söz konusuysa. Pençelerim ortaya çıktı. Bir öfke anında -ve tam da dünyayı ele geçirmekle tehdit ettiğim sırada- ADA Parker'ın bunu bilmesine izin verdim. Yapabileceğimi bile bilmediğim bir şey yaptım. Ağzımı onunkine değdirdim ve ona etrafımızı saran doğaüstü dünyayı tüm görkemli ayrıntılarıyla gösterdim. Ona ne olduğumu, ama daha da önemlisi, neler yapabileceğimi gösterdim.

Hiç **değilse** bir daha bana şantaj yapmazdı. Ben sadece iyi olduğunu umuyordum. Zihinsel olarak. Onu şok halinde bırakmıştım. Ama umarım *Charley Davidson El Kitabı*'ndaki 1. Kuralı öğrenmiştir: Azrail'e bulaşmayın.

Şaka yapıyorum. El kitabım yoktu ama bir el çantam vardı. Prada çakması.

Bekle.

Sefalet'in yarısında durdum ve hayatımın farkına vardığımda da yarısında çıktım. Artık bir zilyonerdim.

Reyes öyleydi. Adam bir dahiydi.

Yine de şimdi gerçek bir Prada çanta alabilirim. Vay anasını. Şoför koltuğum Idris Elba'nın üzerinden kıcımlı kaydardım.

Dar virajlarda beni kucaklayan ve en tehlikeli koşullarda beni güvende tutan. Bir düğmeye basarak ısınan. Alt bölgelerimi mükemmel bir şekilde ısıtan.

Kahretsin, ne düşündüğümü unutmuşum. Oh, doğru ya. Prada. Bu biraz düşünmemi gerektirecekti. Böyle büyük bir karar için acele edemezdım. Sonbahar koleksiyonunu mu tercih etmeliydim yoksa yeni bahar koleksiyonunun çıkmasını mı beklemeliydim? Tüm olasılıklar beynimi patlatacaktı. Belki de sadece Target'a gitmeliydim. Her zamankinden almalıyım.

Misery'yi kelimenin tam anlamıyla açtım ve geri dönmeye başladım. Ama önce, kaputumun üzerine çömelmiş, ön camdan bana bakan meleğ-i -uzun siyah saçlı ve soluk tenli olanı- ters çevirdim.

Onu yere indirdim. Melek hiç etkilenmeden kocaman kanatlarını açtı, birkaç santim yükseldi ve ayaklarıyla ızgaramın önüne indi. Hareketleri bir baletinkinden daha zarıftı. Bir mocha latte'den daha yumuşaktı. Ve Christopher Walken'dan daha havalıydı, çok fazla olmasa da.

Sonra iki parmağıyla beni selamladı. Çok insani bir jestti. Ayağımın hâlâ gaz pedalında olduğunu fark etmeden önce bir an şaşkınlıkla bakakaldım. Frene bastım. Sonra bir an oturdum, sersemlemiştim. Neredeyse karşıdan gelen trafiğe geri geri giriyordum. Etrafımı gözden geçirdim, herhangi bir yayayı ezmediğimden emin oldum, sonra melek gibi varlığa en iyi bakışımı sundum. Görünmez bir şapka çıkardı. Bu jesti nasıl karşılayacağımı bilemediğim için

kaynak, Misery'yi arabaya ittim ve Parker'ın ofisine doğru yola çıktım.

On beş dakika sonra Parker'ın asistanı mahkemede olduğunu söyledi, ben de o tarafa doğru yürüdüm. Parker'ın hangi davaya baktığını bilmiyordum ama mahkeme salonunu kolayca buldum. Salondaki birkaç izleyici aradan sonra içeri giriyordu, ben de sıraya girdim ve bana Albay Sanders'ı hatırlatan uzun boylu, beyaz saçlı bir adamı takip ederek akışa uydum.

Savcının masasının arkasına oturduk. Umarım Parker beni görür ve ona kahve içmek için buluşmak üzere bir not iletebilirim. Guerin'den haber alıp almadığını bilmem gerekiyordu.

Ancak Parker mahkeme salonuna geri döndüğünde kafasını kaldıramayacak kadar meşguldü, kâğıtları karıştırıyor ve meslektaşıyla sessizce konuşuyordu. Hepsi çok önemliydi. Çok Zen. Onun Zen'ini bozmak istemedim, bu yüzden sabırla oturdum ve kendi Zen'im aradım.

Yargıç odaya girdiğinde, tıpkı bir kral, başkan ya da karşınızdaki kadınlar gerçekten uzun boylu olduğunda bir erkek striptizci girdiğinde olduğu gibi ayakta durduk.

Parker bir sonraki tanığını çağırdı, sanık tarafından bıçak zoruyla alıkonulan bir kadın. Bu oldukça açık ve net bir dava gibi görünüyordu. Adam suçluydu. İçeri girdiği anda bunu hissetmiştim. Kadın gergindi. Kekeliyor, mırıldanıyor ve birden fazla kez konuşması isteniyordu ve ne zaman tekrarlamak zorunda kalsa sanık sırtıyor ve başını sallıyordu.

Zavallı kadın korkmuştu. Dehşete düşmüştü. Ve adam bundan zevk alıyordu. Kadın bir fareydi ve yetmişli yıllardan fırlamış favorileri olan iri yarı, kıllı bir adam olan davalı ise bir kobraydı. Ve adamın davranışları kadının daha da kekeleymesine neden oldu.

Normalde bu, ADA Nick Parker'ın hayatında kırmızının komik bir tonuna dönüştüğü noktaydı. Bir engerek yılanının sabrına ve sıfır empatiye sahipti. Ama bu sefer öyle değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu hissedebiliyordum. Ama kırmızı, mor ya da pembenin yumuşak bir tonu bile yoktu. Bu da neydi böyle? Bunun eğlence değeri neredeydi?

"Kayıtlara geçmesi için tanığın işaret ettiği" - Parker fıstık galerisine doğru döndü ve sonunda bakışlarımla buluştu - "sanık James Wi'yi işaret etti..."

Parker'ın sesi kesildi ve öylece durup bana bakmaya başladı.

"Bay Parker?" dedi yargıç, dikkatini çekmeye çalışarak.

Gülümsedim ve parmaklarımı olabildiğince dikkat çekmeden oynattım. Sonra ona bir kâğıt parçası gösterdim. İş arkadaşına bir işaret yaparak mesajımı ona ileteceğimi bildirmeyi planlamıştım ama Parker hiç beklemediğim bir şey yaptı. Hemen hemen hiç kimsenin beklemediği bir şey, bu yüzden otuz saniye sonra çenesini yerden kaldırmak zorunda kalan tek kişi ben değildim.

Sustu.

Sustum.

Gözlerini kırptırdı.

Göz kırptım.

Keskin bir nefes aldı.

Göz kırptım.

Odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktü, ellerini başının üzerinde kavuşturdu ve öne doğru eğilerek alnını halıya koydu ve sallanmaya başladı.

O... muydu? Hayır. Olamaz. Yani, neden bana tapsın ki? *Tapmak* doğru kelime miydi? Belki de nöbet geçiriyordu.

Göz kırptım.

Yargıç göz kırptı.

Mübaşir göz kırptı.

Hepimiz uzun dakikalar boyunca nutkumuz tutulmuş bir şekilde oturduk.

"Bay Parker," dedi yargıç sonunda. "Ne yapıyorsunuz?" Parker'ın omuzları titremeye başladı ve o anda fark ettim ki, ona etrafımızdaki doğaüstü dünyayı gösterme ihtimali vardı, hem de çok küçük bir ihtimal. onu tahmin ettiğimden biraz daha fazla etkiledi.

* * *

Yargıç mübaşiri çağırdı ve tokmağını vurarak ara verilmesini istedi.

Barı geçip Parker'ın yanına koştum. "Dostum," diye fısıldadım, başını okşayarak, "bana tapamazsın. Ben o tür bir tanrı değilim."

Ama o gitmişti. Dua ediyor, ilahi söylüyor ve inliyordu. Mübaşir kalkmasına yardım etti ve ben de mübaşirin sert, sorgulayıcı kaşlarına rağmen onları yargıcın odasına kadar takip ettim. Harika kaşları vardı.

"Sadece suya ihtiyaçı var," dedim. "Bunu her zaman yapar. Bu sinirsel bir durum."

Parker bana bakmıyordu. İşin iyi tarafı, yüzü nihayet bildiğim ve sevdiğim kırmızının o komik tonuna bürünmüştü. Ellerini kavuşturmuş ve başını eğmişti.

Yargıç, "Ambulans çağırmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

Mahkeme muhabiri de bizi takip etmişti. "Ben yaparım."

Yargıç başıyla onayladı. Mübaşir su almaya gitti. Ben de ADA Parker'ın kaval kemiğine tekme attım.

Başını kaldırdı ve sonunda bana baktı.

"Kes şunu," dedim gıcırdayan dişlerimin arasından. "Ne oluyor be?"

"Sen. Sensin."

İcra memuru ona küçük beyaz bir bardak su getirirken daha da yaklaştım. "Evet. Benim. Şimdi kes şu saçmalığı."

"Ama sen... sen-"

"Anlamıyorum. Beni yıllardır tanıyorsun. Bana daha önce hiç tapmamıştın."

"Sen... bir tanrısın."

Bardağı ağızına doğru ittim ve Parker'ın ifadesini elimi sallayarak reddederek mübaşire kıkırdadım. "Sanırım kan şekeri yüzünden. Onun için bir davayı çözüyorum ve birden *tanrı oluveriyorum*." Etkili olması için tırnak işareti ekledim.

İcra memuru beni bir kez daha uyardı. Kaşlarıyla. Çok etkileyiciydi.

Parker yavaşça sandalyeden bir dizinin üzerine kaydı, başı Tekrar eğildi.

Onu tekrar yukarı kaldırdım. "Kes şunu," dedim, sesim gerçek bir fısıltıdan çok tıslamaya benziyordu. "Ciddiyim. Bana tapmayı bırak. Yehova çoktan kızdı bile."

"Tamam," dedi zabıt katibi. "Bir ambulans yolda."

Gerçekten bir taneye ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Terliyor ve nefes nefese kalıyordu ve kırmızı yüzü daha çok fuşyaya dönüyordu. Panik atak ile kalp krizi arasında bir yerde olduğunu düşündüm. Her iki durumda da adamın sakinleşmesi gerekiyordu.

Çenesini iki elimin arasına aldım ve yüzünü kendime doğru kaldırdım.

"Nick," dedim yumuşakça, yatıştırıcı bir sesle, "sakin ol."

Anında sakinleşti. Serin bir sıcaklık parmaklarımı terk etti ve Icy Hot'ın doğaüstü bir versiyonu gibi içine işledi.

Her neyse, işe yaramıştı. Nefesleri yavaşladı ve Yüzü yanaklarında kırmızı lekeler bırakacak şekilde soldu. "Sanırım durumu iyi," dedim diğerlerine.

Bana öylece baktı, konuşamıyordu. Ambulans geldiğinde ona oksijen verdiler ve dışarı çıkarmadan önce serum taktılar. Onu minibüse bindirene kadar takip ettim.

"Özür dilerim Nick," dedim o beni izlerken. "Sadece muhbiriniz hakkında bilgi almak istemiştım. Onu hiç bulamadık."

Oksijen maskesini çıkardı. "Karım hamile." Çok hızlıydı.

Avuç içlerimi gösterdim. "Yemin ederim benim değil." "Sana ne diyeyim?" Ciddiydi.

"Charley. Charles. Chuck. Tanrıça Divine."

Çatlamadı. Etkimi kaybediyordum.

"Sonuncusu hakkında şaka yapıyorum. Parker, ben sadece Charley'im." "Sen asla sadece Charley olmadın."

Lanet olsun. Ona ne gösterdim ki?

"Hiçbir fikrim yoktu." Titriyordu ve ambulans görevlileri gerçekten yola çıkmak istiyordu.

"Grant Guerin?"

"Bilmiyorum." Yalan söylemiyordu. "Ama onu bulmaya çalışabilirim."

Dışarı fırlamak için dönmeden önce elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Kimse bilmiyor, değil mi?"

Geri döndüm. "Biliyorlar mı?"

"Ne geliyor. Kimse bilmiyor."

Acil yardım görevlisi Parker'ın tansiyonunu ölçerken tekrar yaklaştım. "Neden bahsediyorsun sen? Ne geliyor?"

Bir milyon mil uzaktaydı. Gözlerini kırptırdı ve tekrar bana odaklandı. "Sen."

"Bayan, gitmemiz gerek."

"Ben mi? Parker, ne demek istiyorsun?"

"Hanımefendi." Adam daha da sabırsızlanmaya başlamıştı.

Ben de öyle. Adamı defibrilatörle bayıltmak dışında pek bir seçeneğim kalmamıştı.

-Zamanı yavaşlattım. Birincisi, daha fazla almak için. Ve ikincisi, adamı susturmak için.

Hareketleri askıya alınmış bir şekilde tamamen durdu. animasyon. Düşürdüğü bir rulo bant havada asılı duruyordu, eli hemen altında yakalamaya hazırды.

Parker fark etmedi. Gölgenin geçtiğini de fark etmedi. Omzumun üzerinden baktım. Ambulansın kapısında bir melek duruyordu. Misery'nin üzerine çömelmiş olan melekti bu. Minibüse bakarken devasa kanatları güneşi engelliyordu.

Onu görmezden geldim. En azından öyle davrandım. Parker'la konuşurken yere doğru uzandım, avuç içim minibüsün zeminine bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Tam da Artemis'in, koruyucu Rottweiler'ımın, avucumun içinde yükseldiğini hissettiğimde sordum.

Dişlerini göstererek arkama doğru ilerledi, meleği izlerken hırıltıları azaldı. Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı ve göksel varlık bir şey yapmaya kalkarsa bir tür uyarı almış olurdu. Gerçi ne deneyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Parker geçmişini düşünürken gözleri nemle doldu. "Seni kızdırmamaları için onları uyarmalısın," dedi, sesi hüzün doluydu. "Seni asla kızdırmamalılar."

"Kim? O adamlar mı?" Acil yardım görevlisini işaret ettim.

"Hayır. Herkes. Hepsi. Herhangi biri." Bana azarlayıcı bir kaş çattı. "Sen aç, aç bir su aygırıydın."

Ugh. Bu, ellili yıllarda ölmüş olan bilge arkadaşım Rocket ile konuşmak gibiydi. Ölmeden önce elektroşok tedavisi görmüştü. Parker'a da aynı şeyi mi yapmıştım? Beynini mi karıştırmıştım?

"Parker, ne gördün?"

"Sen." Elini yüzüme doğru kaldırdı. Parker şefkatli, sevgi dolu bir tip değildi, bu yüzden beni ürküttü. Zaman akıp gitti, ama sadece

tekrar yakalamadan önce biraz. "Seni gördüm." "Anlamıyorum."

"Çok fazla yedin ve artık gücün senin için bile çok büyük, tanrı yiyen."

Kaybettiğim anılarıma bir şekilde erişmiş miydi? Ya da geleceği görmüş müydü? Hayır. Bu imkansızdı.

"Yedinin bir olduğunu gördüm. On üçüncü. En güçlüsü. Hepsini yuttuğunu ve olduğun şeye dönüştüğünü gördüm. Hepsi onun için."

Artemis yanımda homurdandı ama arkamı döndüğümde melek hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Başını eğmiş, kalın kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Çarpıcı yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Ama zaman bize doğru çılglık atıyordu. Onu ancak bu kadar tutabilirdim.

"Parker, bu kadar şifreli konuşmak yeter. Ne gördün?"

"Buz." Gülümsedi, sonra yumuşak bir kahkaha onu ele geçirdi. "Buz.

Sonsuz öfkenle önce cehennem, sonra da diğer her şey." "Cehennem mi? Cehennemin donduğunu mu gördün? Gerçek anlamda mı?"

Ama artık çok geçti. Zaman büyük bir gürültüyle geri dönmüştü. Parker başka bir şey daha söyledi ama zamanın geri tepmesi onu bastırdı.

"Gir ya da çık," dedi acil yardım görevlisi, umursamaz bir tavırla. "Şimdi."

"Tamam." Ayağa kalktım ve minibüsten indim.

Melek gitmişti. Artemis beni dışarı kadar takip etti ve kapıyı kapatmadan hemen önce Parker'a seslendim, "Grant Guerin!"

Başını salladı, sonra da ortadan kayboldu.

Kafamı sadece üç kelimeye yorabildim: *Ne, ne, ve sikiş.*

* * *

Bayan Foster'ın ofis müdürü olarak çalıştığı çocuk doktorunun yerine giderken Cookie'yi aradım.

"Hani bir duruma bir şey bekleyerek girersiniz ve başka bir şey gelip sizi gafil avlar ya? Hiç tahmin etmediğiniz bir şey?"

Ki bu da kör tarafın tanımıdır. "Aslında biliyorum. Ne oldu?"

Parker'ın çapraz sorgunun ortasında bana nasıl tapmaya başladığını, benim bir tanrı olduğumu nasıl bildiğini, karısını bir şekilde hamile bırakmayı başardığıma nasıl inandığını ve garip bir şekilde bunu başardığımı anlatarak olanları muazzam ayrıntılarla aktardım. Onu öptüğümde mistik şifa unsurlarının bir transferi olmuştu ama etrafta dolaşıp çiftlerin hamile kalmasına yardımcı olabileceğimi iddia edecek değildim. İşimin adını Davidson Araştırmaları ve Döllenme Kliniği olarak değiştirmem gerekecekti. Sonra Cookie'ye tüm bunları sindirmesi için zaman verdim.

Birkaç dakika sonra, "Charley, o zavallı adama ne yaptın?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Ben de bir sonraki kişi kadar kaybolmuştum. "Bana tanrı yiyen dedi. Yedisinin bir tanesine dönüştüğünü gördüğünü söyledi."

Artemis otostop çekmişti. Kafasını pencereden dışarı çıkarıyordu. Kapalı pencereden. *Benim* kapalı pencerem. Dünyanın geri kalanı için cisimsiz olabilirdi, ama benim için

Yaklaşık bir buçuk kilo ağırlığındaydı. Ve o kucağımdayken araba kullanmak, tüm vücudu alçıdayken direksiyon sallamaya çalışmak gibiydi. Bu güvenli olamazdı.

"Bir düşünelim. Yedinin bir olduğunu gördü. Bu çok mantıklı. Sen kendi boyutundaki yedi orijinal tanrının soyundan geliyorsun, değil mi? Diğer tüm tanrılar birleşip teke indiğinde, geriye kalan tek şey sendin. Sen on üçüncü tanrıydın."

"Ah, doğru ya. Bunu düşünmemiştim. Ama onların birleşmesiyle hiçbir ilgim yok. İki tanrı bir olmak için birleşir. Daha güçlü olmak için. Ve geriye bir tek ben kalana kadar bunu yapmaya devam ettiler."

"Sana tanrı yiyen mi dedi?"

"Evet. Tanrı yiyen de ne demek?"

"Bilmiyorum. Kulağa uğursuz geliyor."

"Gösterişçi" diyecektim ama tamam. Hey, biliyorum. Biz Garrett'ı aramalıyız. O bizim araştırma ve geliştirme elemanımız. Belki okurken böyle bir şeyle karşılaşmıştır."

Garrett Swopes'a bakıldığında akla gelen ilk şey *araştırma ve geliştirme* değildi. O daha çok GI Joe ve Chippendales dansçısının bir karışımıydı. Ama gerçekten de araştırma işine girmişti. Bir şeyler biliyor olabilirdi.

"Hemen ilgileneceğim." "İyi misin?"

"Sen neler olduğunu anlar anlamaz kocamla birlikte."

Cookie'nin Ubie'ye kocam demesine bayıldım. Çok romantik biriydim. "Bir çocuk doktorunun muayenehanesinin ofis müdürünü ziyaret etmem için bir neden bulamadın, değil mi?"

"Fotokopi makineleri hakkında ne biliyorsun?"

* * *

"Fotokopi makineleri mi?"

Masanın arkasındaki genç kız, can sıkıntısını bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Liseden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Kimse can sıkıntısının özünü bir genç kız kadar iyi kavrayamazdı. Ne yazık ki yaşlandıkça bu becerinin inceliklerini kaybettik. Bu, eski bir dili ya da patates çorbası tarifini kaybetmek gibiydi.

"*Fotokopi makinesi* mi dedin?" diye sordu yine huysuz bir çocuğun kulak tırmalayan çığlıkları arasında. İblislerle, kötü niyetli tanrılarla ve hatta Lucifer'in kendisiyle bile savaşmışım ve hiçbir şey beni öfkeli iki yaşındaki bir çocuk kadar korkutamazdı.

"Evet. Ofis müdürünüzle konuşabilirsem-"

"Zaten bir fotokopi makinemiz var." Sakızını patlattı ve bakmaya devam etti.

Zorla gülümsedim. Birkaç hafta önce bir konsinye mağazasında bulduğum plastik bir tane. "Evet ama Eureka Mighty Mite'ı hiç denemedin."

"Bu bir elektrikli süpürge."

"Ya da CLS550."

"Bu bir Mercedes."

Vay anasını, çok iyiydi.

"Bakın, ofis müdürü burada mı değil mi?"

Odadaki oksijenin çoğunu emen uzun ve derin bir nefes aldıktan sonra "Eve!" diye seslendi.

Bayan Foster, nam-ı diğer Reyes'in kaçırın kişi köşeyi döndü. Reyes birkaç hafta önce onlar hakkında konuştuğumuzda haklıydı. Shawn Foster'ın rengi aşırı derecede açıkken, Bayan Foster'ın saçları ve gözleri koyu renkti. Ellili yaşlarının başında görünüyordu, kısa saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve şekillendirilmişti. Gıcır gıcır takım elbisesi ve kalın topuklu ayakkabılarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. O ne kadar çocuk kaçırın birine benziyorsa, ben de o kadar Azrail'e benziyordum. Ama bakışları bana takıldığı anda duyguları aşırı hızlandı.

Kısa bir süre durdu ve kendini yakalamadan önce uzun bir süre baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ileri doğru yürüyerek.

O da benim kim olduğumu biliyor muydu? Shawn Foster, müstakbel oğlu, beni evlerini izlerken yakalamıştı. O da aynısını yapmış mıydı?

"Merhaba," dedim ve meslektaşına gösterdiğim plastik gülümsemeyi ona da gösterdim. Neyse ki BPA içermiyordu. "Fotokopi makinenizden ne kadar memnun olduğunuzu merak ediyordum."

Sinir sistemini bombardımana tutan duyguları kaydetmeye çalıştım ama hepsi birbirine karışmıştı. Şaşkınlık. Dehşet. Şüphe. Güvensizlik. Ama çoğunlukla, sağlıklı bir korku dozuyla serpiştirilmiş aşırı ilgi. Yani, çoğunlukla olumsuz.

"Satış elemanlarının mesai saatleri içinde resepsiyona gelmemeleri gerekiyor. Adınız neydi?"

Elimi uzattım. "Buffy. Buffy Summers, saldırı." Joss Whedon'ın tekrarlarını izlemeyi cidden bırakmalıyım.

"Peki sen ne için çalışıyorsun?"

"Malcolm Reynolds? Belki onu duymuşsundur? Serenity Ofis Malzemeleri'nin sahibi mi?"

Vay anasını, genelde bu işte daha iyiydim. Bana verdiği tepkiydi. Ya kim olduğumu biliyordu ya da ... ya da ne? Ne olduğumu mu biliyordu? Ama nasıl bilebilirdi ki? Shawn ışığımı görebiliyordu. O da görebilir miydi? Ailevi bir şey miydi? Ama onun biyolojik oğlu bile değildi. Anlamadım.

Ya da belki Shawn'ın beni işe aldığını biliyordu, ki bu çok daha mantıklı olurdu. Onu uyarmalıyım.

"Tamam, sanırım fotokopi makinemizden oldukça memnunuz. Yine de bir kartınız var mı? Her ihtimale karşı?"

"Evet." Gerçekten de kesinlikle bir kartım olduğunu vurgulamak için başımı salladım. Sadece üzerimde yoktu.

"Evet, var. Arabamda."

"Bir broşüre ne dersiniz?"

"Evet." Tekrar başımı salladım. "Benim arabamda da var. Her şeyi unutmuş gibiydim." Hâlâ takılı olduğundan emin olmak için kafama vurdum. "Hâlâ orada," dedim gergin bir kahkahayla.

Konuştüğümüz süre boyunca, resepsiyonistin çenesi ağzı garip bir açıyla açık kalana kadar kademeli olarak düştü. Buna bir de çenesinin bir tarafından damlayan küçük bir salyayı eklediğimizde, ben de onunla aynı durumdaydım. Aptal. Saçmalayan türden.

"Biliyor musunuz? Tüm bilgilerimi içeren ekstra özel promosyon paketimizi alıp hemen döneceğim."

Bayan Foster bunun en iyisi olabileceğini kabul edercesine başını eğdi ama bana bir ördeği hatırlattı. Ya da ördeklerle ilgili söylenen, yüzeyde sakın ve soğukkanlı duran ama suyun altında küçük perdeli ayaklarını deli gibi sallayan ördekleri. Dışarıdan soğukkanlı görünüyordu ama içi fırtına gibi çalkalanıyordu.

Daha fazla zarar veremedен kaçtım. Gizlilik buraya kadarmış. Sadece noktaları birleştirmemesini umuyordum. Ne de olsa Shawn bana gelmişti. Ona peşinde olduğunu söylemediği sürece, bunu bilemezdi. Bu hareketin gerçekten şans getirecek sihirli bir yeteneği olması ihtimaline karşı parmaklarımı çapraz yaptım.

Ancak asansörden indiğimde kocamın yüzündeki ifade bunun aksini gösteriyordu.

6

Pek çok insan hayatta çünkü cinayetten paçayı kurtaramayacak kadar çok saç döküyorum.

-MEME

Asansörden kapalı otoparka adımımı attım ve benden yaklaşık elli metre ötede beton bir sütuna yaslanmış kocamı gördüğümde kısa bir süre durdum. Ama bana sadece kısa bir bakış attı. Durduğum yerden öfkesini hissedebiliyordum. Son zamanlarda onun duygularını çözmekte zorlanıyordum, o kadar gergindi ki, ama etrafında titreşen sessiz öfkeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

Soruşturmam hakkında kızgındı. Bunu aşması gerekiyordu. Çenemi kaldırdım ve Misery'ye doğru ilerledim. Tam o sırada neye baktığını fark ettim ve endişem azaldı. Birazcık. Benimle bir melek arasında duruyordu.

Ona doğru yürümeyi düşündüm ama başını salladı ve yumuşak bir sesle "Git" dedi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Parlak kırmızı cipime doğru yürüdüm ama bindiğimde başımı direksiyona yasladım ve öylece oturdum.

Orada. Az önce doktorun ofisinde ne oldu öyle? Normalde baskı altında çok sakin olurdum. Buffy Summersault mu? Müşterilerimden birinin güvenliğini riske atmış olsaydım, kendimi asla affetmezdim. Shawn bana çok gizli bir sır olarak gelmişti. Kendi aileni çocuk kaçırma suçundan soruşturmaktan daha hassas bir şey olamazdı. Bildiğini öğrenirlerse ne yaparlardı?

Reyes'e döndüğümde dikkatini melekten Bayan Foster'a kaydırmıştı. Yan kapıdan hızla çıkıp altın rengi bir Prius'a doğru koştu, hareketleri telaşlıydı, yüz ifadesi endişeyle kaplıydı.

"Peki nereye gidiyor olabilirsiniz?" Özellikle kimseye sormadım.

Anahtarı çevirdim, ama Misery'yi güzel kaçıranı takip etmek için arabayı sürmeye başladığım anda pencereden bir ses geldi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Döndüğümde resepsiyon görevlisinin camı açmam için bana işaret ettiğini gördüm.

"Hey." Yardım edemedim ama ağzının sert çizgisini fark ettim.

"Eve'i üzdün," dedi.

"Evet." Prius'un arka lambalarının bir köşede kaybolmasını izledim. "Bunun için üzgünüm."

"Gerçekten fotokopi makinesi satmıyorsunuz, değil mi?" "Elbette satıyorum. Bir kartım var-"

On üç yaşındaki dedektifimin yolcu tarafından bana gönderdiği sırtımayı görmezden gelerek Misery'nin etrafına bakındım. Angel içeri girdiğinde Artemis arka koltukta zıpladı,

Heyecan içinde sızlanıyor, güdük kuyruğu ışık hızıyla sallanıyordu.

Anlamıştım. Reyes ortaya çıktığında verdiğim tepki genellikle buydu.

Angel başını sallamadan önce uzanıp kulaklarını ovuşturdu. Karanlık garajda dolaşan gerçek meleğe dönüp "Bu melekler de neyin nesi?" diye sordu.

"Oh," dedi resepsiyonist. "Tamam. Özür dilerim." Dönmeye başladı. Belli ki bir ipucunu kaybetmek üzereydim. Tavırları endişe ve kaygı doluydu, beni dolandırıcılıktan yakaladığı için zafer kazanmış gibi değildi.

"Tamam," dedim ve onu durdurdum. "Ben fotokopi makinesi satmıyorum." Orada bıraktım. Söyleyecek bir şeyi varsa söylerdi. Eğer yoksa ...

Tekrar benimle yüzleşti.

"Çok ateşli," dedi Angel.

"O zaman burada ne işin vardı?"

"Sadece burası hakkında bir fikir edinmeye çalışıyordum. Bilirsin, bir çocuk doktoruna ihtiyacım olursa diye." Başımı öne eğdim ve kızımı elimde tutabilseydim bir çocuk doktoruna ihtiyacım olacağı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Ama o güvendeydi. Bu benim mantramdı. Beep güvendeydi. Benim yanımda olacağından daha güvende.

"Onu geri alacaksın," dedi Angel.

Bir elim vitesin üzerindeydi. O da kendi eliyle kapattı. Ben de benimkini kaldırdım ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Biliyorsun, öpüşebiliriz ve o asla biliyorum."

Gözlerimi devirip işaret parmağımı resepsiyon görevlisine doğru kaldırdım. "Affedersiniz." Elimi geri çektim ve telefonumu aldım, böylece konuşuyormuş gibi yapabilecektim, ama önce sahte konuşmamı ayarlamam gerekiyordu. "Alo? Evet. Uh-huh. Uh-huh. Uh-huh."

"Bütün gün bunu mu yapacaksın?" Angel sordu.

Ona en şeytani sırıtışımı attım. Ve devam ettim. "Ciddi misin? Yok artık. Uh-huh. Uh-huh."

Angel güldü, sonra beni öpecekmiş gibi yavaşça öne eğildi. Küçük pislik.

"Kocamın elli adım ötede olmadığını farkındasınızdır."

Ve şimdi kapüşonlu göz kapaklarının altından bizi izliyordu.

Angel homurdandı ve daha da yaklaştı. "Kocandan korkmuyorum." Reyes'in kolu boynuna dolanıp Angel'ı cisimleştirdiği gibi göğsüne doğru çekerek onu kaçınılmaz bir kısıp aldıığında, Angel gergin bir gırtlakla ekledi, "Çok. Ondan pek korkmuyorum."

Artemis de oynamak isteyerek onları mıncıkladı. Angel kıkırdadı, Reyes'in kolunun altından eğildi ve onunla güreşmek için arka koltuğa atladı. Tanrıya şükür fizik kuralları geçerli değildi. Cismani olsalardı üçünün de arka koltuğuma sığmasına imkân yoktu.

"Bob Amca'ya göz kulak olman gerekmiyor mu?" Ona sordum.

"Öyleydim. O tamamen güvende. Swopes gözetim altında."

Şimdi."

"Oh, tamam." Garrett Swopes'a kendi hayatım pahasına güvenirdim, bu yüzden Ubie'nin onun ellerinde güvende olduğunu hissettim.

Angel yardım için yalvardığını sandığım bir ciyaklama sesi çıkardı ama duymazdan geldim.

"Bunun için üzgünüm," dedim resepsiyon görevlisine. sonlandırmak için.

"Sorun değil."

Reyes yolcu koltuğumda cisimlendi ama doğaüstü âlemde sabit kaldı. Aksi takdirde büyük bir şok yaşayacaktı.

Yere tekme attı. "Pekala, gitmene izin vereceğim. Erken çıktım ve-"

"Sanırım Bayan Foster da yaptı?" Çıkışa doğru başımı sallayarak sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Kız göz kapaklarını kıstı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sebebi yok." Ya bir pençe ya da bir ayak başımın arkasına indi. Öksürerek öne doğru ani savruluşumu gizlemeye çalıştım, sonra Reyes omzunun üzerinden uyarı dolu bir bakış fırlatırken yeniden ona odaklandım. "Ama eğer bir nedenim varsa, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Reyes, "Davayı düşürün," dedi.

Ama resepsiyon görevlisinin tepkisi dikkatimi çekti. Üzerinde bir hüznün vardı. Yere baktı ve e-sigarasından uzun bir nefes çekti. "Pek sayılmaz. Sadece senin, ne bileyim, araştırma falan yaptığını düşünmüştüm. Gizli görev gibi belki."

Yaşamak için ne yaptığımı bilmiyorsa, böyle düşünmesi garipti. "Neden gizli görevde olayım ki?"

Tekrar omuz silktilti. "Çünkü bir soruşturma vardı ama sonra hiçbir şey olmadı."

"Gerçekten mi?" Onu duymakta zorlanıyordum. Angel'ın çığlıkları. Görünüşe göre Artemis şahdamarına saldırıyordu.

"Şaka yapmıyorum Dutch," dedi Reyes. Ağzı kulağıma gelene kadar yakınımaya eğildi. "Bırak şu lanet davayı."

Bir sonraki hareketimi tamamen masum, sanki kocamla yüzleşmek için döndüğümde sadece etrafa bakıyormuşum gibi.

Bakışları ilgi ve hayal kırıklığı karışımıyla parlıyordu. Yüz ifadesi sertti. Ağzı doluydu. Ta ki ben bakışlarımı ona indirip cevap vermeyeceğini bildiğim tek soruyu fısıldayana kadar: "Neden?"

Geri çekildi, benden uzaklaşırken çenesindeki kaslar çalıştı, bir dirseğini pencere çerçevesine dayadı ve düşünceli bir şekilde elini ağzına götürdü.

Birkaç gün önce aramızda sır kalmaması konusunda anlaşmıştık. Asla. Bu anlaşmanın bu kadar uzun sürmemesi komik.

"Ayrıca, eğer gizli görevde olsaydın," diye devam etti kız, "fotokopi makineleri hakkında bildiğinden daha fazlasını bilirdin. Gizli görevdeymişsin gibi görünmemek için bu konuda bilgi sahibi olurdun."

"Ah"-İşaret parmağımı kaldırdım ve ona döndüm
-"Ama belki de tüm bunlar planımın bir parçasıydı. Belki de fotokopi makineleri hakkında o kadar çok şey bilmeden girdim."

Tabiri caizse kokumu aldın. Eğer çok fazla şey bilseydim..."
Tamam, bu bana bile aptalca geldi. "Boş ver. Senin adın ne tatlım?"

"Tiana."

"Tiana. Bu muhteşem."

Omuz silkti ve utangaç bir teşekkürle başını salladı. "Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

Teklifimi düşünürken, Angel'ın yardım çağrılarını ve kocamın aniden acımasız bir ev idaresi tarzına geçişini görmezden geldim. Neyse ki Angel'ın çığlıkları acıdan çok kahkahaydı. Ama Reyes'in onun saçma taleplerini gerçekten yerine getireceğime dair yanlış izlenimi, sevimlilik ile öldürme niyetiyle saldırı arasındaki gri alanda bir yerde yatıyordu.

Tiana başını salladı ve "Tamam. Buradan uzakta olduğu sürece sorun yok."

* * *

İyi bir nedeni olmasaydı, resepsiyon görevlisinin paranoyak olduğunu söylemek hafif kalırdı. Rio Rancho'da, Turtle Mountain Brewing Company adında, çalıştığı yere yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta olan bir restoranda oturduk.

Reyes, Misery'yi çalıştırdığım anda buharlaşmış, sıcaklığı tenimi kavurmuş ve tüm yolculuk boyunca sıcak kalmasını sağlamıştı. Paseo Del Norte'de yetmişle giderken Artemis Angel'a çarptığında diğer iki yolcumu da kaybetmiştim. Kaldırıma düşmelerini izledim. Araba

Araba üstlerinden geçtikten sonra. Ya da üzerlerinden. Gettysburg Savaşı'nı yeniden canlandırmaya o kadar dalmışlardı ki, şükürler olsun ki fark etmediler.

Yolcularımı kaybetmenin yıkımı iştahımı zerre kadar etkilemedi. Chimayo adında yeşil şilili bir pizzanın tadını çıkarıyordum. Pizzayla evlenmek ve bebeklerine sahip olmak istedim ama garson çoktan konuşulduğunu söyledi. Lanet olsun.

Ancak benim şakalarım Tiana'nın midesindeki gerginliği azaltmıştı. Güneş Dağı adında bir denizaltı yedi. Harika görünüyordu ve bir ısırık isteme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. En azından birbirimizi daha iyi tanıyana kadar. On dakika verdim.

"Anlamıyorsunuz. Bu tek bir şey değil," diye açıkladı. Elbette iş arkadaşından bahsediyorduk. "Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Eve ve kocası çok dindar insanlar."

"Dindar mı?"

"Evet, ama bildiğiniz dindarlardan değiller. Deliler gibi dindarlar. Burada olmalarının bir sebebi olduğuna inanıyorlar."

"Burada mı?"

"Dünya'da. Tanrı'nın onları buraya koyduğunu düşünüyorlar..." Sanki bu düşünce onu rahatsız etmiş gibi hafifçe güldü. "Bunu yüksek sesle bile söyleyemiyorum ama Tanrı'nın onları buraya kötülükle savaşmaları için gönderdiğini düşünüyorlar."

"Tamam," dedim, biraz şaşırmış bir halde. "Bizim tarafımızda birinin olduğunu bilmek güzel, değil mi?"

Yarı eğlence yarı rahatlama dolu bir nefes verdi. Endişeleri hakkında biriyle konuşmak iyi hissettirmiş olmalıydı.

"Onların iyi adamlar olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Bence öyle olduklarını düşünüyorlar ama yanlış yoldan gidiyorlar. Dr. Schwab'ın Eve'i kovmamasına şaşırdım. Özellikle de son felaketinden sonra."

Bu beni hemen canlandırdı. Yaklaşarak onu detaylandırması için cesaretlendirdim.

Benimle yarı yolda buluştu. "Annelerimizden birine dedi ki oğlunun kötü olduğunu söyledi. Ona dikkatli olmasını ve canavarın işaretlerini izlemesini söyledi."

Gülmekle telaşlanmak arasında kalmış, afallamış bir halde oturuyordum. "Canavar mı? Kim bir anneye böyle bir şey söyler ki?"

"Demek istediğim de bu. Kadın deli. Çocukta bir karanlık olduğunu söyledi."

Bir karanlık mı? Gerçekten doğaüstü alemi görebiliyor muydu? "Ve bunu ona doktorun muayenehanesinde mi söyledi?"

"Hayır." Tiana başını salladı ve bir yudum su içti. "Hâlâ bir işi olmasının tek nedeni bu. Fatura ya da sigorta bilgileri için onlarla iletişime geçmesi gerekmedikçe hastalarla doğrudan çalışmıyor. Eve'e göre, annesiyle Güney Vadisi'ndeki bir markette tesadüfen karşılaşmış. Hem iş yerinden hem de Foster'ların evinden şehrin öbür ucunda olan bir market. Neden şehrin öbür ucundan süt almaya gelmiş?"

"Güzel soru. Doktor ne dedi?"

"Kadının sözüne karşı kendi sözü. Elbette bunu söylediğini inkar etti ama o anne neden böyle tuhaf bir şey uydursun ki?"

"Katılıyorum. Kadının adını öğrenebilir miyim?" Tiana sandığımdan çok daha profesyoneldi. Üzüntüyle de olsa başını salladı. "Üzgünüm. Bu tür şeyler hakkında oldukça katı yasaları var."

Onu gittikçe daha çok sevmeye başlıyordum. Kızın ahlakı vardı. Benim de ahlakım vardı.

Hayır, bekle, o destanlardı. Destanlarım vardı. Destansı kış. Destansı botlar.

Destansı bakışlar, ama sadece sarhoşken. Bir sürü destan.

"Anlıyorum." Ayrıca, eğer bilgiye gerçekten ihtiyacım varsa, Bob Amca'nın benim için almasını sağlayabilirdim. Ama kadını gereğinden fazla üzmem istemiyordum. Ve kesinlikle Tiana'nın başını belaya sokmak ya da işyerinde ona karşı herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyordum. "Bunun biraz rahatsız edici olduğunu anlıyorum ama ben daha fazlasını hissediyorum."

Çatalını bıraktı ve oturduğu yerde kaydı. "Başka bir olay daha oldu. Polisler geldi ama ikisini birbirine bağlayamadılar."

"İkisi mi?"

"Bu yüzden senin gizli görevde falan olabileceğini düşünmüştüm. Hâlâ araştırıyorlarmış gibi ama sanırım değilmişsin."

"Sana her şeyi anlatamam," dedim ona. "Ama sana söz verebilirim, eğer Bayan Foster'ı herhangi bir yanılsa bulaştıracak bir şey bulursam, APD ile bir sürü bağlantım var." A

Bob Amca şeklinde bir ton anlamına gelir. Bazıları onun bir ton ağırlığında olduğunu söyleyebilir.

Tamam, o kadar da büyük değildi. Aslında, son zamanlarda kilo kaybediyor gibiydi. Ve sağlıklı bir şekilde değil.

"Şey, o olaydan sonra, Eve bir şekilde tüm din olayını. En azından isteyken. Bence Dr. Schwab ona bu konuyu bir daha açmamasını emretti. Ama bir anne iki çocuğuyla geldi ve ... çok garipti. Eve çocukları gördüğünde çok garip bir tepki verdi. Sanki yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. Bembeyaz oldu. Ve anneye öyle bir baktı ki. Eğer bakışlar öldürebilseydi."

Tamam, çocukların karanlık bir aurası falan olsa bile, neden anneye o şekilde bakıyorlar?

"Sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Aziz Havva bana pek güvenmez."

"Aziz Havva mı?" Sırıtarak sordum.

"Ofiste ona böyle deriz. Bütün o kutsal saçmalıklar. Kocası da tıpkı onun gibi."

İlginç.

"Yani, hayır, bana hiçbir şey söylemedi. Sadece telefonda kocasıyla konuşurken kulak misafiri oldum."

"Güzel. Ve?"

"Ona küçük bir kızın annesi ve erkek kardeşiyle birlikte geldiğini söyledi. Kızın işaretli olduğunu söyledi."

Sustum. Sertçe yutkundum. Sonra soğukkanlılıkla sordum "İşaretli mi?"

Tiana omuz silkti. "Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve řu gerçek olmasaydı bu konuda fazla dűřünmezdim..." Başını salladı ve bir içki daha aldı. "Boř ver. Bu ılgınlık."

"Hayır, Tiana, lűtfen anlat bana. Ne oldu?"

"Kulađa çılgınca gelecek. Bir řeyin diđerleriyle bir ilgisi olması műmkűn deđil."

"şaşırabilirsin."

"Sadece, o gecenin ilerleyen saatlerinde kűűk kız ortadan kayboldu."

Yařadığım řoku ellerimi peçeteye silerek ve dűřűnceli bir řekilde arkama yaslanarak gizledim.

"Bűtűn haberlerde vardı. Yaklařık iki ay űnce mi?"

Yaklaşık iki ay űnce bir manastırda inzivaya ekilmiřtim. Çok řey kaçırdım. "Onu hiç buldular mı?"

Bařını iki yana salladı. "Hayır. Hűlű kayıp. Kim olduđunu sűyleyemem ama herkes biliyor." Telefonunu çıkardı, bir web sayfası açtı, sonra telefonunu masanın űzerine bıraktı ve bařka bir yere baktı. Kız iyiydi. Kimse bana bir řey sűylediđini kanıtlayamazdı.

Eđildim ve Dawn'ı Hemen Bulun bařlıklı sayfaya gűz attım. Bu sayfa aile dostları tarafından açılmıřtı ve ű yařındaki Dawn Brooks'un nerede olduđuna dair herhangi bir bilgi için űdűl teklif ediyordu. Kahverengi saçlı. Mavi gűzlű. Ve gűzel.

Daha sonra daha fazla araştırabilir ve Bob Amca'ya dava hakkında ne bildiğini sorabilirim.

Tiana'nın telefonu karardı ve ona doğru geri çekti.

"Annesi birkaç hafta űnce Dawn'ın kűűk kardeři olan erkek bebeđiyle birlikte kontrole geldi. O bir sepetti

durum. Onu ilk gördüğümünden çok farklı." Genç kızın gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Dr. Schwab'ın ofisinde fenalaştı. Durumunun pek iyi olduğunu sanmıyorum."

Göğsümün duvarları gerildi. "Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum." En azından kızımın nerede olduğunu biliyordum. Güvende olduğunu biliyordum. İyi bakılıyor ve seviliyordu. Bu zavallı kadının hiçbir fikri yoktu ve istatistiklere göre, bu kadar uzun süredir kayıp olan çocuklar, yabancılaşmış bir ebeveyn tarafından alınmamış olanlar, nadiren canlı bulunurdu. "Sizce Bayan Foster'ın onun kayboluşuyla bir ilgisi var mı?"

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Kederli bir şekilde arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Sadece tuhaf buldum. Her şeyi. Küçük kardeşin bir aylık sağlık kontrolü için gelmişlerdi. Çok garipti, anlıyor musun? Eve'in beti benzi attı ve çıldırdı. Kocasını aramak için banyoya gitti. İşten erken çıkmak için bir bahane uydurdu, sonra tam o gece kız evinden kaçırıldı ve Eve haftanın geri kalanında hasta oldu."

"Hasta olduğunu mu söyledi?"

"Dört gün işe gitmedi." Utanmış gibi başını öne eğdi. "Kulağa ne kadar ince geldiğinin farkındayım ama bir şeyler doğru değildi. Ben de... polisi arayan bendim. Ya da kuzenim Elias'ın polisi aramasını ve davadan sorumlu dedektifle konuşmasını sağladım. Birinin kaydı alıp benim yaptığımı anlamasından korktum. Başım büyük belaya girebilirdi."

"Tehlike ya da yanlış yapma tehdidi varsa hayır, Tiana. Kendini suçlu hissetme."

"Olabilir. Ama bir işe yaramadı. Araştırdılar. Eve ve kocası o gece evde olduklarını ve film izlediklerini söylediler. Oğulları da doğruladı."

Derimin üzerinden bir elektrik akımı geçti. Dehşet ve şüphe taşıyordu. "Oğulları mı?"

"Evet, sanırım onlarla birlikte yaşıyor? Yüksek lisansını falan yapıyor. Gerçekten hoş görünümlü biri. Bir gün annesini öğle yemeği için almaya geldiğinde tanışmıştık."

"Uzun boylu mu? Sarışın mı?"

"Bu o. Shawn Foster."

"Bunu araştıracağım, Tiana. Söz veriyorum." Bayan Foster hâlâ eski kaçırma numaralarına devam ediyorsa, bunu ilk öğrenen ben olmak istiyordum. Ama beni en çok ürküten şey tüm bu doğaüstü olaylardı. Gerçekten auraları görebiliyor muydu? Işığımı görmüş müydü? Reyes bebekken onun karanlığını görmüş müydü?

Şu ana kadar bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda, Reyes'in karanlığının onu ilk etapta almasının nedeni olması güçlü bir olasılıktı. Bu aynı zamanda neden davayı bırakmamı istediğini de bir dereceye kadar açıklıyordu. Şeytanın oğlu konusunda çok hassastı.

"Ayrıca" -onu işaret ettim- "bunu bitirecek misin?"

* * *

İşletme dersimi atlamayı düşündüm ama dünyayı ele geçirdiğimde bu becerilere ihtiyacım olacaktı. Yine de, bir şirket işletiyordum.

biraz erken ve Osh'un kazıları yakın olduğu için onu ziyaret etmeye karar verdim.

Osh, Reyes gibi cehennemden kaçmış bir Daeva, bir köle iblisiydi. Sadece Reyes bir harita kullanmıştı. Omuzlarındaki ve sırtındaki dövmele kelimenin tam anlamıyla cehennemle bu düzlem arasındaki boşluğun bir haritasıydı. Osh boşlukta sadece içgüdülerini ve becerisini kullanarak ilerliyordu. Çok az iblis bu kadar zekiydi.

Parlak ışığım beni ele vermeden kötü niyetli tanrılardan birine gizlice yaklaşabilmek için onu ruhumu yutmaya zorladığımdan beri onu görmemiştim.

Ama bir tanrının aurasını yutmak, bir Daeva için bile ölümcüldü.

Kötü niyetli tanrıyı tuzağa düşürdüm ve yuttuğu tüm enerjiyle patlamadan önce ona geri döndüm, ama çile ona zarar vermişti.

Osh'un yerinde tüm ışıklar sönmüştü. Enerjimle iç organlarını parçalamaya çalışmadan önce Ubie devriyesindeydi, nöbet tutuyordu, Grant Guerin'in onu öldürmesini engellemek için serseri amcamı takip ediyordu. Ama o olaydan beri ortalıkta görünmüyordu.

Kapıyı hafifçe çaldım, tam üç saniye bekledikten sonra kendimi içeri attım. Bir hırsızın uğraması umuduyla evini asla kilitli tutmazdı. İlk tanıştığımızda, hak etmeyenlerin ruhlarıyla beslenmesine izin vermeyi kabul etmiştim, ama çoğunlukla katilleri, tecavüzcüleri ve pedofilleri kastetmiştim. Yine de, eğer biri başka birinin evine girecek kadar küstahsa

birisinin başına gelebilecek her şeyi kabul etmeye istekli olması gerekir.

Sessiz renkler ve sıcak tonlarla geleneksel Santa Fe tarzında gerçekten güzel iki yatak odalı evi tamamen karanlıktı. Telefonumu çıkardım ve el fenerini açtım.

Karanlık bir köşeden gelen bir ses beni ürküttü. "Sen hırsız değilsin."

Döndüğümde Oş'un -ya da Oş'un gölgesinin- bir koltukta oturduğunu gördüm. "Ben de. Yedi yaşındayken Circle K'den bir Jolly Rancher çalmıştım."

"Yani, ruhunu besleyebilir miyim?"

Dizlerini ayırmış ve ellerini sandalyenin kollarına dayamış bir şekilde oturuyordu. El fenerimi ona tuttuğumda gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı.

Yaklaştım ve sandalyesinin yanındaki lambayı yaktım. Bu sefer kaşlarını çattı.

"Sanırım bunu zaten denedik." Koltuğuna oturdum. "Neredeyse patlıyordun. Tanrıya şükür ki patlamadın. Garrett'in halısından asla çıkamazdın."

Orantısız bir sırıtışla beni etkilemeye çalıştı. "*Sup* dedim. Tek seferde yutmak değil, nükleer yudum."

İşe yaradı. Osh, ya da doğaüstü âlemde bilinen adıyla Osh'ekiel, insan yaşına göre on dokuz yaşlarında görünüyordu ama yüzlerce yaşındaydı. Zaman yeraltında farklı olduğu için tam olarak kaç yaşında olduğunu söylemek imkansızdı ama soluk teni, omuz hizasındaki mavi-siyah saçları ve

Parıldayan bronz gözleri onu her yaştan insan arasında oldukça popüler hale getirdi.

Yine de aylardır onun gelecekteki olaylarda önemli bir rol oynayacağını biliyordum. Kızımın yanında olacağını biliyordum. Onu seveceğini biliyordum. Ama aynı zamanda onun bir cehennem boyutunda yaratıldığını ve yetiştirildiğini de biliyordum. Yine de ona güveniyordum. Beep'i sevecekti. Onun için canını verirdi. Ancak Beep'in yaklaşan sınavlarını önceden haber veren kehanetler, onu zafere götürecek ya da çöküşüne neden olacak birinin olduğunu da söylüyordu.

Kehanette bulunulan varlığın Oş olduğuna inanıyordum, ancak kesin olarak bilmemin bir yolu yoktu. Perdenin arkasını görebiliyordum ama gördüklerimin çoğu belirsizdi ve hiçbirisi kesin değildi. Lucifer kazanırsa, Beep'i bulur ve kehanetini gerçekleştirmeden önce onu öldürürse, durdurulamaz olurdu.

Bazı nedenlerden dolayı, Reyes ve ben gördüğüm imgelemlerde yoktuk. O reşit olduğunda ya ölmüştük ya da ona yardım edemeyecek durumdaydık ki bu da ölü olma kısmına geri dönmemize neden oldu çünkü hiçbir şey ama hiçbir şey beni kızıma yardım etmekten alıkoyamazdı.

Ama onu sevecekti. Osh. Beep onu tüm kalbiyle sevecekti. Ve o da onu sevecekti. Dünyadaki her kültürün mitolojisinde bebeklerin kraliyet ailesine, göksel varlıklara ya da iğrenç canavarlara vaat edildiğine dair hikâyeler vardı ama bunun gerçek olması, gerçekten var olması hem gerçeküstü hem de rahatsız ediciydi.

"Bana öyle bakıp duruyorsun." "Ne gibi?" diye sordum.

"Sanki beni anlamaya çalışıyormuşsun gibi."

"Özür dilerim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Bir tanrı yuttum ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım. Ben iyiyim."

Henüz hareket etmemişti ama parlayan bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Enerjimin sızdığı derisindeki çatlaklar neredeyse tamamen iyileşmişti. Sadece yüzünde ve boynunda soluk morumsu çizgiler kalmıştı. Siyah, uzun kollu bir tişört ve kot pantolon giymişti, bu yüzden bunun ötesinde pek bir şey göremiyordum.

"Ve sen burada karanlıkta oturuyorsun çünkü...?"

"Bekliyordum ama sen onları korkutup kaçırdın."

Dik oturdum, telaşlanmışım. "Onlar mı? Kimi bekliyordun ne için?"

"İki adam evimi gözetliyordu. Gece dışarıda olduğumu düşünmelerini sağlamak için oldukça ayrıntılı bir hile yaptım. Tam içeri girmek üzereydiler ki sen geldin."

"Bana şimdiden acıktığını söyleme," dedim ona takılarak. "Sana yetmiyor muydum?"

"Sana söyledim, sonsuza kadar seninle yaşayabilirim. Ama bir erkek arada bir atıştırmayı sever."

"İyi misin, gerçekten?"

Uzun süre cevap vermedi ve konuştuğunda da sorumla hiçbir ilgisi yoktu. "Neden buradasın?"

"Sana söyledim. Seni kontrol ediyorum." "Suçluluk duygusu içinde iyi görünmüyorsun."

Bakışlarımı indirdim. "Çok üzgünüm, Oş. Az kalsın seni öldürüyordum."

Öne doğru eğildi. Çenemi avucunun içine aldı. "Sen yaptın ne yapman gerektiğini. Ve milyon yıl geçse de

yapabileceğini düşündüm. Bir gün seni küçümsemekten vazgeçeceğim."

"Evet, bir kötü tanrı gitti, bir tane kaldı. Öneriniz var mı?"

"Sadece seni tekrar yanıma alabileceğimi sanmıyorum. strip poker unvanımı koruyacağım."

"Bunu sana asla yapmam." Bana şüpheli bir bakış attığında, "İkinci kez olmaz" diye ekledim.

"O zaman kaybedersin." Bunu o kadar kesin bir dille söyledi ki soru dolu gözlerle ona baktım. "Eğer hiçbir şey yapmaya, kimseyi feda etmeye hazır değilsen, o zaman kaybedersin ve kızın annesinin ne kadar korkak olduğunu anlayacak yaşa gelmeden ölmüş olur. Bu da muhtemelen en iyisi olur."

"Çünkü seni feda etmek istemiyorum-"

"Herhangi biri."

"-otomatik olarak kaybedecek miyiz?"

Ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu tanrı, bu Eidolon, seninle aynı kurallara göre oynamıyor. Başka bir tanrıyı o camın içine hapsedme ihtimalin... diyelim ki senin lehine değil." Cevap vermeyince konuyu değiştirdi. "Amcan nasıl?"

"Hala cehennem için planlanmış."

"Neden?" Tekrar oturdu ve meraklı bakışlarını üzerime dikti.

"Ne demek neden? Reyes gördü. İnsanları öldürdü. Korkunç olmaları ve patronları beni yiyebilsin diye beni kaçırmayı planlamaları önemli değil. Bob Amca bu adamları avlama ve insan öldürme kararı aldı.

Bu yüzden otomatik olarak sonsuza kadar acı çekecek."

Hiçbiri mantıklı değildi. Adil de değildi. Neden asil bir takip Bob Amca'yı cehenneme mahkum etsin ki? Reyes bir keresinde açıklamıştı. Başka seçenekler varken Ubie'nin bilerek can aldığını söylemişti. Nefsi müdafaa değil, kasıtlıydı. Yine de...

Yehova ve ben nihayet yüz yüze görüştüğümüzde, ciddi bir tartışma yapacağız.

"Hayır, hepsini biliyorum," dedi. "Ben sadece nedenini merak ediyordum.

Bira ister misin?" Ayağa kalktı ve mutfığa gitmeden önce birkaç ışığı yaktı. Ben de onu takip ettim.

"Ne demek neden? Az önce neden dedim."

"Tamam." Bir bira çıkardı ve üstünü kapattı. "Hayır, tamam değil. Ne demek istiyorsun, neden?"

Sonunda sırtı ve ben de şakanın kesinlikle onun üzerinde olduğunu hissettim.

Ben. Sadece şakanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Azrail sen olduğun için bu konuda bir şeyler yaparsın diye düşündüm."

"Ne hakkında?"

"Amcanızın benim doğduğum yere atanması hakkında." Oturma odasına geri döndü ve televizyonun kumandasını eline aldı.

Ondan aldım. "Osh, ne demek istiyorsun? Dök yoksa ... kumandanı ... ateşimle eritirim."

Kaşları daha da yukarı kalktı, etkilenmemişti. "Sen bir Yarıştaki en hızlı tavşan sensin, değil mi?"

"İşte bu kadar." Tüm enerjimi onun kumandasına odakladım ve-

"Tamam," dedi, ayağa fırladı ve elimden kaptı. "Sakin ol. Tek söylediğim, sen lanet olası Azrail'sin. Sadece, bilirsin, ne yapıyorsan onu yap. İşaretini kaldır."

Ben şaşkınlık içinde öylece dururken o tekrar yerine oturdu ve televizyonu açtı.

Yolundan çekilmediğimde, hiç etkilenmeden yana doğru eğildi.

"Bunu yapabilir miyim?" Sonunda sordum.

"Tabii ki. Zaten senin işin de bu değil mi? En azından bir kısmı."

Koltuğuna geri yaslandım. "Ama onun işaretli olduğunu bile bilmiyordum."

"Sadece bakmadın. Orada, Dayton, Ohio kadar sade. *Buffy*'yi izlemek ister misin?"

"Oh, evet," dedim, minderlerine sokularak. Sonra gitmem gereken yerler olduğunu hatırladım. "Kahretsin. Gelemem. Derse geç kalacağım."

"Sınıf mı?"

"Dünyayı ele geçirdiğimde yönetebilmek için işletme dersi alıyorum. Bilirsiniz, mali açıdan." Dünya hakimiyeti için geçerli olan mali konsepti tam olarak kavrayamamıştım ama bunu yüksek sesle söylemeyi seviyordum. Zeki görünmemi sağlıyordu.

"Ah. O zaman kışını dışarı çıkar. Belki akşamımı hala kurtarabilirim. Birkaç hırsız atıştırırım."

"Osh." Elini kendi elime aldım.

Bana ihtiyatla baktı.

"Seni neredeyse öldürdüğüm için bana kızgın mısın?"

Bana bir kez daha bakması, takdir, ilgi ve mizahla - çoğunlukla mizahla- dolu bir bakış atması beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. "Hayır, şekerim. Bana ışığını emanet edecek kadar değer vermen beni onurlandırdı."

"Ayrıca, bu işin üstesinden gelebilecek tek kişi sendin."

"O da var," dedi sırtarak.

Ona emanet etmek istediğim diğer her şeyi, yani kızımı, dünyanın geleceğini, kızımı düşündüm. En çok da kızımı.

"Bunu eBay'de satmayı düşündüm," diye ekledi, "ama her şeye gücü yeten, her şeye gücü yeten ışıkla dolu bir kutuyu nasıl göndereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Güldüm, eğildim ve kapıya yönelmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. Tam kapıdan geçecekken, "Sana sormak istiyordum, tüm bu melekler de neyin nesi?" dedi.

7

Bir Life Alert bilekliği sipariş ettim, böylece bir can alırsam hemen haberim olacak.

-TAMPON ÇIKARTMASI

Sınıfa giderken Bob Amca'yı aradım. Ona yaklaşan kıyametini anlatmayı düşündüm ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ya da ne söyleyeceğimi. Ya da nereden başlayacağımı. Tam olarak nasıl bildiğimizi öğrenmek isteyecektir. O zaman ona Lucifer Diyarı'na kaçınılmaz yolculuğundan mı bahsedecektim? Nasıl söyleyebilirdim ki?

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Hey, balkabağım."

"Selam. Dawn Brooks'un kaçırılmasından kimin sorumlu olduğunu öğrenebilir miyim diye merak ediyordum. Ve bu konuda elinizde ne varsa bana getirebilir misiniz?"

"Bakabilirim. Ne yapıyorsun?" "Şu anda mı?"

"Evet."

"Derse gidiyorum."

"Sınıf mı?"

Neden herkes ders aldığıma bu kadar şaşırmıştı? "Egzotik dansçı olmaya karar verdim."

"Kulağa hoş geliyor. Bana bir iyilik yapabilir misin?" "Ne istersen."

"Birkaç günlüğüne evde kalabilir misin?"

Bir dakika boyunca netleştirmesini ve/veya açıklamasını bekledim. Açıklamayınca, "Bana nedenini söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Oh, bilirsin işte. Son zamanlarda şehirde çok fazla çılgınlık var."

Bu inanılmaz derecede ezikçeydi. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?" "Şu anda, evet."

"O zaman, hayır."

"Seni evde tutabilirim."

Bir trafik lambasına yanaşmıştım ve iyi ki de yanaşmışım. Söyledikleri beni şaşkına çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani birkaç gün evde kalmanı istiyorum." "Derse gidiyorum."

"Skip."

"Hayır."

"İsrar

ediyorum." "O

zaman

vazgeçiyorum.

"

"Bunun düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum." "Bob Amca-"

"Sana emredebilirim."

"Aynı zamanda tabutunuzu da sipariş etseniz iyi olur."

"Ciddiyim, Charley."

"Güzel bir maun öneririm." Işığın yeşile döndüğünü fark etmeden önce arkamdaki araba korna çaldı. Güney Otoparkı'na girdim ve Misery'nin vitesini parka aldım. "Bob Amca, bana meşru bir sebep gösterene kadar-"

"Seni tutuklatacağım. Bu nasıl meşru?"

Vay canına, Cookie ruh halini çok iyi yakalamış. Ne oluyor lan? "Az önce beni tehdit etmemişsin gibi davranacağım."

"10 dakika içinde kampüs polisi sizi alacak."

Ben yüzüne bakamadan telefonu kapattı. Radyo dalgaları aracılığıyla iletilen elektronik bir sinyalle. Ama yine de.

* * *

UNM ana kampüsündeki sınıfıma birkaç olay ve birkaç tutuklamayla ulaştım. Hayatımdaki iki adam, en sevdiğim iki adam, birdenbire bana emirler yağdırmaya başladı. Sanki buna hakları varmış gibi. Sadece hayır. Ayrıca, Ubie'nin tutuklama için hiçbir gerekçesi yoktu. Kendi tutuklama emrini de imzalamadan olmazdı. Ezber bozan suçla mücadele prosedürlerimin çoğunda suç ortağıydı. Ben düşersem, o da düşerdi.

Erkekler.

İşletme öğretmenimiz Bay Hipple, eğitimciler arasında iyi bir eğitmendi, ancak benim hevesimden yoksun görünüyordu. Benim vizyonumdan. Karmaşıklığım.

Elimi kaldırdım.

Konuşmaya
devam etti.

Bu bana ilkokulda beden eğitimi öğretmenimin bir ipe tırmanmamızı istediği ve benim de ona bu beceriyi gerçek hayattaki bir duruma uygulayıp uygulayamayacağını sorduğum zamanı hatırlattı. Böylece neden ipe tırmanmak zorunda olduğumu anlayabilirdim. İpten nefret ederdim. Yıpratıyordu. Ve kollarımı titretiyordu.

Orta yaş krizinin başlarında, bronz tenli bir adam olan Bay Hipple'a, kullandığı parlak yeni Corvette'in

ilkelerine daha geniş bir kapsam uygulamak için. Mesela dünya hakimiyeti gibi.

Elimi tekrar kaldırdım. Bay Hipple yüksek sesle iç geçirdi ve "Charlotte?" dedi.

"Oh, sadece Charley. Tamam, diyelim ki dünya Bir başka ekonomik kriz yaşansa ve konut piyasası yine tamamen çökse, diyelim ki bir tanrı bunu nasıl düzeltir?"

Bay Hipple parmaklarıyla yüzünü ovaladı, sonra cevap vermeden önce burnunun kenarını sıktı. Bunu iyi bir işaret olarak aldım. Sanki soruma en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

"Charley, gerçekten bu dersle ilgili bir soru sormak ister misin?"

Birkaç öğrenci kıs kıs güldü ve ben de kollarımı Danger ve Will'in üzerinde kavuşturup yerime çöktüm. Bu bilgileri gelecekte kullanamayacaksam dersi almamın ne anlamı vardı?

Reyes de aynı şekilde hissetmiş olmalı. Hâlâ beni takip ediyordu. Hâlâ cisimsiz. Hâlâ karanlık, düşünceli ve Ağustos ayındaki bir kaldırımdan daha sıcaktı. Reyes'in sıcaklığı tenimi kavururken, Bay Hipple'in cevabına duyduğu öfke açıkça görülürken, Bay Hipple anlamsız konuşmasına devam etti.

Sanırım adamı suçlayamazdım. Garip bir soruydu ama dünyayı ele geçirmenin o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kendi özel dedektiflik şirketim dışında yönetim hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bunların çoğunu Cookie hallediyordu. Sorulduğunda mucizeler yaratmak, denizleri ayırmak ya da fırtınaları dindirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bay Hipple haklıydı. Bunu o söylemedi ama ben ima edildiğini hissettim.

Reyes benimkinin arkasındaki koltuğa oturmuştu. İhtiyacınız olmadığında masanın yana doğru katlandığı türdendi. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde, teneffüsümüzü beklerken masamı katlayıp kaldırdım. Sınıf haftada sadece bir kez toplandığından, neredeyse üç saat sürüyordu ve gelmeden önce çok fazla kahve içmiştim. Mesanem bana bağıırıyordu.

Hayır, durun, o koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşarak birinin ona kalem ödünç vermesi için çığlık atan merhum kızdı. Bu kabusu ben de birkaç kez görmüştüm. Gerçi üzerinde hastane önlüğü vardı, bu yüzden neden bir hastane yerine UNM kampüsüne musallat olduğundan emin değildim.

Odaya koşar, çok geç olmadan birinin ona kalem ödünç vermesi için bağıırır, sonra tekrar dışarı koşar, geldiği duvarın içinden kaybolurdu. Zavallı çocuk.

Reyes'in bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissettim, sonra odağını sınıfın önündeki duvara yaslanmış meleğe çevirdi. Bu melek muhtemelen şimdiye kadar gördüklerim arasında en şaşırtıcı olanıydı. Bir kızıldı ve gerekli uzun siyah paltoyu giymesine rağmen, altına sadece İskoç eteği olarak tanımlayabileceğim bir şey giymişti. Gerçek bir İskoç eteği değildi ama erkek eteği olduğu için ona benziyordu. Dizlerine kadar gelen siyah deri bir erkek eteği. Belindeki kemer genişti ve çeşitli silahları tutuyordu, kılıcı ise sırtına bağlıydı.

Baştan aşağı mücadeleciydi. Ve Reyes onu yakından izliyordu. Onunla karıştırılabilecek kadar yakın.

Saldırganlık. Eğer bu ikisi iş dersimin ortasında birbirlerine girerlerse, birilerinin dayak yiyeceğine yemin edebilirdim. Araya girmeye çalışırsam büyük olasılıkla ben, ama dikkatimi vermem gerekiyordu. Gelecek hafta ilk sınavımız vardı. Gümbürtüye ayıracak vaktim yoktu.

"Bayan Davidson," dedi Bay Hipple, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Öğrenciler ayağa kalkıp sınıftan çıkarken etrafıma bakındım. Teneffüs demişti ve ben kaçırmıştım. Ne kadar zamanımız olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başımı salladım ve odanın önüne doğru ilerledim, yayla meleği William Wallace'a rahat edemeyecek kadar yaklaştım. Ama o, beni takip eden ve yumruk atma mesafesine getiren ana sıkıştırıcıma bakmakla meşguldü. Lanet olsun.

"Bayan ... Charley," diye düzeltti. "Bana bu dersten ne elde etmeyi umduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Bunu ilk gece gönderdiğin ankete yazdım."

"Evet, yaptın." Cevap kâğıdımı çıkardı. "Bu dersi, dünyayı ele geçirmeyi başarırsanız işletme ve yönetim hakkında daha fazla bilgi edinmek için alıyorsunuz."

"Bu gereksiz miydi? Hem idareyi hem de yönetimi küçümsemek mi?"

"Hiç de değil. Demek istediğim, ben bunu kastettiğini düşünmüştüm. mecazi olarak."

"Hangi
kısım?"

"Senin dünyayı ele geçirmenle ilgili kısım."

"Ah, doğru." Masaya yaslanmıştım ve Reyes de bana yaslandı. İçime doğru eğildi. Sıcaklığı iliklerime kadar işliyordu. "Hayır, kelimesi kelimesine öyle demek istemiştım ama muhtemelen farklı bir şekilde ifade etmeliydim."

Bir kolunu masaya dayayarak meleklerle aramda bir bariyer oluşturdu. Koruyucu ve nazikti. Foster davasını almamdan duyduğu öfkeye rağmen yine de beni korudu. Çocuk tekrar içeri girip yüzüme bağırmasaydı bu romantik bile olabilirdi.

Omuzlarım çöktü. Ona yardım etmek zorundaydım.

"Mecazi anlamda söyledim, Bay Hipple. Özür dilerim. Soru sormayı bırakacağım."

"Umarım değildir," dedi beni şaşırtarak. "Sadece cevaplayabileceğim bir şey olmalarını istiyorum. Eğer gerçekten dünyayı ele geçirecekseniz, bence İşletme 101'e Giriş'ten daha ileri bir ders almalısınız."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Teşekkürler. Araştıracayım."

Tam kapıdan çıkarken bana seslendi. "Sanırım İşletme 350'de dünya hakimiyeti konusunu işliyorlar."

Tekrar güldüm ve geri dönmeyeceğimi bilerek oradan ayrıldım. Dünyayı, muhtemelen tüm evreni nasıl yöneteceğimi bir sınıftan öğrenemezdim. Gerçek dünya deneyimine ihtiyacım vardı.

Sorunlu kız yüzüme baktı. Bunu herkese yaptı. Beklemediği şey onu görmemdi.

"Bir kaleme ihtiyacım var!" Çığlık attığında ağzı iyice açılmıştı ve dili biraz morarmıştı. Tabii ki, bu

ölmüş olmasının bir yan etkisi olabilir.

Annelik yaptım ve kulağını tuttum.

Onu tuvalete sürüklerken "Ah," dedi. "Ne oluyor be?"
Bıraktığımda kulağını ovuşturdu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Oyun parkındaki diğer çocuklardan biraz daha zeki olduğumu fark etmedin mi?"

"Hala bir kaleme ihtiyacım var."

"Kaleme ihtiyacın yok. Ve çılgılık atman bütün gün başıma gelen en sinir bozucu şey. Bu çok şey ifade ediyor. Güven bana."

"Bekle. Beni duyabiliyor musun?"

Tezgâhları kontrol etmeyi bitirdim ve saç kontrolü için lavaboya gittim. Hâlâ uzun ve kahverengiydi. Tamam o zaman.

"Evet, seni duyabiliyorum. Bu kalem de neyin nesi?" Şimdi dikkatini çektiğime göre, aklı başında görünüyordu.

"Sadece... bir sınav için kaleme ihtiyacım vardı." Kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi kendi etrafında döndü. Belki de o kadar aklı başında değildi. "Bu bir hastane önlüğü mü? Arkası açık mı? Kıcımlı görebiliyor musun?"

"Sana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Dönmeyi bıraktı. Tanrıya şükür, çünkü gerçekten de poposunu görebiliyordum.

"Ben ... düştüm. Başka bir öğrenciden kalem istemek için eğildiğimi ve odanın dönmeye başladığını hatırlıyorum. I..."
Ellerine baktı. Sonra elbisesine. Sonra çıplak ayaklarına.
"Ben... ben öldüm mü?"

"Özür dilerim."

"Mezun olmama iki dönem kalmıştı."

Kalçamı lavaboya dayadım ve her şeyi özümsemesini bekledim. Bir kabine girdi ve tuvalete oturdu.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum tatlım, ama öldüğünde karşıya geçmediğine göre, benim aracılığım ile geçebilirsin. Eminim seni bekleyen bir ailen vardır."

"Cross?"

Başımı
salladım.

"Diğer tarafa mı?"

Reyes o sırada ortaya çıktı ama bu sefer mesafesini korudu. Gerçi çok büyük bir tuvalet değildi. En uzak uçta kollarını kavuşturdu ve arka duvara yaslandı.

Huysuz bir ayı olmasına rağmen ona takılarak, "Sanırım dışarıdaki kapıdaki tabelayı gözden kaçırdınız," dedim.

Beni tepeden tırnağa içine aldı, sonra tekrar yukarı çıkardı, ağzımda durakladı. İkisinde de. Beni ölçüp biçiyor muydu?

Kız ayağa kalktı ve ahır kapısının arkasından baktı.

Ona yeniden odaklandım. "Evet tatlım, diğer tarafa."

"Ama istersem kalabilirim?" Henüz bana dönüp bakmamıştı. Bakışları lazer gibi kocama kilitlenmişti.

"Ya da gidebilirsin. İ ç i m d e n geçip git," diyerek onu cesaretl e n d i r d i m . "Ailen seni görmek için sabırsızlanacaktır."

"Sorun değil." Parmaklarını ona doğru salladı. "Sanırım kalacağım."

Bu sefer kollarımı kavuşturdum ve adama ters ters baktım. İki kişi. Bir günde karşıya geçmeyi reddeden iki kişi.

Yoksa üç müydü?

Her iki durumda da, yeteneğimi kaybediyordum.

Reyes, kısmen doğaüstü bir gereklilik, kısmen de tiyatral bir hareketle hücre hücre yavaşça maddesizleşti ve bir duman bulutuna dönüşerek dağıldı. Sonra da yok oldu.

Kızın yüzündeki çaresiz ifade her şeyi anlatıyordu. Artık hiçbir şekilde gitmiyordu. Lanet olsun. Ona popo olayını anlatmayı düşündüm ama vazgeçtim. Hazır olduğunda giderdi. En azından çığlık atmaya bırakmıştı.

* * *

Sonuçta sınıfa geri döndüm, bazı sınıf arkadaşlarımla konuştuktan sonra onlardan birkaçıyla bütün gece açık olan bir lokantaya gittim. Dersin ilk günü hemen kaynaşmıştık. Çünkü onlar da en az benim kadar kahveye tapıyorlardı. Neredeyse.

Reyes de İskoç arkadaşımız gibi bize katıldı. Bütün zamanlarını birbirlerine bakarak geçirdiler, sanki diğerinin bir hamle yapmasını bekliyorlardı. Ama ikisi de yapmadı.

Grubumuz sonunda tüm gece açık olan lokantadan kovuldu. Görünüşe göre benim *tüm gece* tanımımınla onlarınki tamamen farklı şeylerdi. Vedalaştık, isimlerini hatırlayabilseydim daha iyi olurdu. İsimler konusunda çok kötüydüm. Ve adını bildiğimi sandığım bir kız, her kullandığımda bana garip garip bakmaya devam etti, ben de sonunda mücadeleyi bıraktım. Ki bu gerçektir. Mücadele.

Gariptir ki, hepsi adımı biliyordu. Muhtemelen Bay Hipple sınıfta bu ismi çok kullandığı için. İyi ya da kötü, bir izlenim bırakma eğilimindeydim.

Ancak eve geldiğimde Reyes çoktan uyumuştı. Ya da numara yapıyordu. Her iki durumda da, çocuk ateşliydi. Zayıf vücudu loş ışıktaki parıldıyordu, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış, diğerini yastığının arkasına sıkıştırmıştı. Geniş göğsü yatağın yarısını kaplıyordu. Bir bacağını yorganın altından çıkarmıştı. Bir kalçası devasa pencerelerden içeri süzülen ay ışığına açıktı. Bir Yunan tanrısı gibiydi. Şık. Gerçeküstü. Huysuz.

Fosterlar Reyes'in içindeki karanlığı gördüler mi? Bebekken onu almalarını sağlayan şey bu muydu?

Vites değiştirdim. Sonuna kadar değil. Sadece birazcık. Ne görmüş olabileceklerini görecektik kadar. Karanlık, evet, ama çok daha fazlası.

Etrafımdaki dünya gecenin karanlığından parlak, patlayan renklere dönüştü. Turuncular, kırmızılar ve sarılar, şimşek ve hortumların birleştiği sürekli bir fırtınanın içinde dönüyordu. Ve görünüşte çok sakin olan Reyes, hepsinden daha parlak bir şekilde yandı. Alevler içindeydi, gerçek bir cehennem çocuğuydu. Ama merkezinde, özünde karanlık vardı. Saklamaya çalıştığı aynı karanlık. Üstesinden gelmeye çalıştı.

Somut düzleme geri döndüm, kalçalarımın hemen üzerinden düşen bir gecelik giydim ve en sevdiğim kap olan kaşıkla yatağa onun yanına kaydım. Sadece beş saniye kadar orada kaldım, ona sokuldum, yüzümü saçlarına gömdüm, konuştuğunda sesi uykudan derindi.

"Sen mi yaptın?" diye sordu, sesinin tonu kendisi kadar yumuşaktı.

"Ben ne yaptım?"

Üzerine örttüğüm elimi tuttu ve parmaklarımı ağzına götürdü, beni tadarken uçlarını tek tek haşladı, sonra da "Davayı bırak" dedi.

Yeni kanepemizi açmanın tam zamanı olduğuna karar verdim: Kaptan Kirk.

* * *

Kaptan Kirk düşündüğüm kadar rahat değildi. Bir cehennem tanrısıyla kucaklaştıktan sonra olmaz. Bay Kahve bana serenat yapmaya başlamadan yaklaşık üç saat önce içeri girebildim. Zamanlayıcısı olan bir kahve makinesini kim icat ettiyse Nobel Ödülü'nü hak ediyordu. Muhtemelen Prozac'tan daha fazla hayat kurtarmıştır.

Bir çift iç çamaşırı giydim ve mutfağa gitmek için oturma odamın duvarına yaslanmış, kanatlarının kavisini on iki metrelik tavanımızı okşayan meleğin yanından parmak uçlarımla geçtim. Eskiden komşumun dairesi olduğundan oldukça emin olduğum mutfağa. Reyes tüm apartmanı yeniden düzenlemişti.

Neyse ki önce o satın aldı.

Ama en üst kattaki tüm daireleri çıkarıp sadece iki daire olacak şekilde yeniden inşa etti: bizimki ve Cookie'ninki. Artık Park Avenue çatı katına benzeyen bir dairede yaşıyordum. Ve bunu destekleyecek bir mutfak vardı. Muhteşem endüstriyel aletler. Derin Toskana tonları. Ve en sevdiğim kısmı: bir kiler.

Bunu her düşündüğümde gülmekten kırılıyorum. Yine de, eğer bir uşağımız olursa, dünyada kendine ait küçük bir köşesi olurdu. Akan suyu ve şarap rafı olan. Yemyeşil.

Bir yanıml göksel sapığa bir fincan kahve ikram etmek istiyordu ama etrafta takılıp kalmasını istemiyordum. Reyes onlardan birini dairemizde bulursa, çözülebilirdi. Ve o adamı tekrar bir araya getirmek kolay bir iş değildi.

Kaptana geri dönüp her derde deva fincanımı yudumladığımda hava hâlâ karanlıktı. Ama her derde deva ilaç hücrelerime dolmuş olsa da beynim kendimi şişme zıplama evlerinden biri gibi hissediyordu. Yedi yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisindeki gerçek bir zıplama evi gibi zıplayan, çarpışan, kolları büken ve bilekleri kıran bir sürü soru işareti vardı kafamda.

ADA Parker bana tanrı yiyen derken ne demek istemişti? Yani Reyes bir tanrıydı ve ben de onu kemirmeyi seviyordum ama birine böyle seslenmek ne kadar tuhaftı. Bütün gece arabada yemek yerken sarhoş olmadığım ve tavuk McGodlet sipariş etmediğim sürece -tabii ki patates kızartmasıyla birlikte- hayatımda hiç tanrı yememiştim. Yine de ketçapla güzel olacağına eminim.

Ve cehennem donacak mıydı? Bunun bir deyiş olduğunu sanıyordum.

Bir de Bob Amca vardı. Niye bu kadar sinirlendi bilmiyorum ama bir an önce çöze iyi olur. Ve Reyes. Erkeklerin bana emir vermesine ancak bu kadar dayanabilirdim. Sanki Orta Çağ'da gibiydik. Eğer programlanabilir kahve makineleri olsaydı. Ve cep telefonları. Ve su sutyenleri.

Ama muhtemelen beynimde dolaşan en önemli soru işareti, büyük olasılıkla Foster'lar tarafından kaçırılan küçük kız Dawn Brooks'tu. Eğer durum böyleyse, şimdi neredeydi ve Shawn neden onların mazeretini doğrulasındı?

FBI'daki en iyi arkadaşımı bir an önce getirmem gerekiyordu ama Ajan Carson'ın saat sekizden önce ofise geleceğinden şüpheliydim. Bugs Bunny saatimi kontrol ettim. İki saat kalmıştı.

Bu da klanımızın en yeni üyesini tanımak için iki saatim olduğu anlamına geliyordu. Reyes tadilat yaparken binanın üstündeki depoları açmış, metal kirişleri açıkta bırakmış ve her şeyi devasa bir tavan penceresine dönüştürmüştü.

Ama Reyes'in açıkta bıraktığı çok özel bir şey daha vardı. Küçük sarışın bir çocuk. Ufacık gibi. Yirmi dört metrelik bir tavanın iskelesinde asılı durmak için çok küçüktü -kelimenin tam anlamıyla, ayakları üzerinde olduğu kirişin kenarından sarkıyordu. Tekrar taşındığımızdan beri oradaydı ve ben onu henüz ikna edememiştim. Gerçi ona ekmek fırlatmak muhtemelen güvenini kazanmak için en iyi yol değildi ama daha sert bir şey fırlatmaya korkuyordum. Başının üstünde kocaman cam tabaklar.

Yukarı baktım. Yine tırmanıyordu. Ayaklarını bir kirişin kenarından sarkıtmadığı zamanlarda, bir kirişe tırmanıyor, sonra tekrar aşağı kayıyordu. Tekrar tekrar.

Ancak her kayışında kalbim boğazımda düğümleniyordu. Çocuk iki yaşından büyük olamazdı. O sadece bir bebektir, tırmanıyor, kayıyor ve

oturma odamızın ortasında yirmi dört ayak yüksekliğinde duran kirişler.

Ama bu sefer hazırlıklıydım. Bodrumdan bir merdiven çıkarmıştım. İnsanın tırmanmak istediği yapıya doğru uzayan ve ona destek olan türden.

Aslında bir aperiatif gibi olan ilk fincanımı bitirdikten sonra merdiveni sakladığım uşağın kilerinden çıkardım. Metaldi ve ne kadar sessiz olmaya çalışsam da gürültülüydü. Duvara vurduğumda irkildim, evin erkeğinin gelip beni kontrol etmeyeceğinden emin olmak için bekledim, sonra iki parçayı gidebildiği kadar uzun olana kadar çektim. Sonraki kısım biraz daha zordu. Kulak misafiri olduğum kirişlerden birine dayayarak dengelemeye çalıştım ama yine de çok kısaydı.

Beni tamamen görmezden gelen melek, hafif bir ilgiyle bakarken, ben de kafamda bazı şifreler çözdüm. Asla iyi bir fikir değildi. Yine de, gördüğüm kadarıyla, Kaptan Kirk' kirişe ulaşmak ve çocuğa tırmanmak için ihtiyacım olan ekstra inleri bana vermesi için kullanabilirdim.

Merdiveni geri indirdim, kaptanı yerine yerleştirirken neredeyse bir bbreğimi incitiyordum, sonra merdiveni tekrar kaldırdım ve bu sırada bir lambayı devirdim. Yine irkildim ama mucizevi bir şekilde kırılmadı. Ve bir mucizeyi göksel takipçi benzeri bir varlıktan daha iyi kim gerçekleştirebilirdi?

Meleğe tekrar baktım. Siyah deri etekli kızıl saçlı olan oydu. "Bunu sen mi yaptın?"

Beni duyduğuna dair tek belirti, buyurgan bir kaşının kalkmış olmasıydı.

Tabii ki yapmadı. Benim için bir lamba saklamaktan çok daha üstündü.

İpeksi kumaşını korumak için kaptanın üzerine bir battaniye attım, ardından merdiveni minderlerinden birinin üzerine kaldırdım. Hâlâ yeterli değildi. İşim bittiğinde, her şeyi yerinde tutmak için bir sehpa, bir berjer koltuk ve bir ansiklopedi seti yığmıştım. İşe yaradı. Merdiven alttaki metal kirişlerden birine ulaştı. Sonunda çocuğa ulaşabildim.

Şansım yaver giderse Reyes yarım saat daha uyuyacak, ben de yeni oda arkadaşımızı tanımaya çalışacaktım. Buzdan bir duvara tırmanan bir dağcının dikkatiyle, gıcırtiları ve yolun yarısına geldiğim de bir tarafa doğru küçük bir kaymayı görmezden gelerek eserimi yükselttim. İki santim daha çıksaydım önümüzdeki birkaç hafta boyunca yemeklerimi pipetle yudumlayacaktım. Ve o iğrenç boyunluklardan birini takacaktım. O şeylere aksesuar takmak imkansızdı.

Zirveye ulaştığımda kollarım titriyordu, ayaklarım merdivenin ince basamaklarından dolayı acıyordu ve işemem gerekiyordu. Ayrılmadan önce kesinlikle gitmeliydim.

Kirişe tırmandım ve iki kolumu kirişe dolayarak yüzümü serin yüzeyine yasladım. Küçük çocuk tüm bu süre boyunca beni izledi. Kıkırdadı ve bana doğru koştu. Koştu. Genişliği on santimden fazla olmayan bir kirişin üzerinde.

Düşerse onu yakalamak için ayağa fırladım, ama o beni içine almak ve davetsiz misafiri değerlendirmek için kısa bir süre durdu. Gülümsemesi güneş gibiydi. Mavi gözleri okyanus gibiydi. Minik Viking o kadar hayat doluydu ki parlıyordu.

Göğsümü işaret etti ve "Yite" dedi ama tam olarak kolumun erişebileceği mesafede değildi. Onu yakalamak ve benimle birlikte aşağıya indirmek istedim. Muhtemelen duvarlara tırmanıp oyun alanına geri dönecekti ama denemek zorundaydım. Onu yaklaştırmalıyım.

Ona en iyi pazar gülümsememi sundum. "Adın ne senin?"

Üzerinde parlak renkli balıklar olan mavi pijamasını işaret etti. Bir Japon balığını dürttü. "Ishy."

"Balık mı?"

Başını salladı ve göğsündeki bir tanesini işaret etti. Sonra dizini. Sonra dirseğini.

İletişim kurduğumuz için sevinerek güldüm, bir elimi kırıştan çektim ve kalbinin hemen üzerindeki başka bir kirişi işaret ettim. "Bu çok güzel. Balıkları sever misin?"

Tekrar başını salladı, sonra beni işaret etti, bir yandan da parkta yürüyormuş gibi kırışın üzerinde dengede duruyordu. Sanki içimizden biri düşüp ölme ya da daha büyük olasılıkla çekişe maruz kalma tehlikesiyle karşı karşıya değilmiş gibi.

"Yite," diye tekrarladı ve sonunda anladım. *Işık*. Benim ışığımdan bahsediyordu.

"Evet, bana oldukça zeki olduğum söylendi." Biraz daha yaklaştım. "Gülümsemeniz kadar parlak değil ama."

O kıkırdadı ve aldı başka bir adım daha yakın, onun Gözleri merakla parlıyordu. Sadece birkaç santim daha. Onunla birlikte merdivenden nasıl ineceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Ve ne oldu teşebbüs olabilir olmak dikkate alındı Benimle gelmek istemezse çocuk kaçırma suçundan yargılanacaktı ama denemek zorundaydım. Kırışın üzerine çıktım, neredeyse birden fazla kez devriliyordum, nefes nefese konfor alanımdan çıktım ve

diğer elimi metalden çektim. Sonra ona evrensel *sarılma* işaretini verdim. Kollarımı kaldırdım, avuç içlerim yukarı bakıyordu ve onu öne doğru çekiştirdim, umudun ötesinde sarılabileceğim kadar yaklaşmasını umuyordum.

Ve yaptı da. Hem de nasıl. Ama hayal ettiğim gibi öylece yaklaşmadı. Yaklaşmadı. Beni nükleer bir gülümsemeyele onurlandırdı, sonra ileri atıldı.

"Bekle!" Ama çoktan içimden geçmişti. Çoktan diğer tarafa geçmişti. Çoktan karşıya geçmişti.

8

Çocuklar sihri görürler çünkü onu ararlar.

-CHRISTOPHER MOORE

Çocuğun anılarının zenginliği nefesimi kesti. Dokular, kokular ve duygular. Çiçekleri, lolipoları ve evet, balıkları seviyordu. Ve adı Curren'di.

Çoğu zaman, bir zamanlar yaşanmış bir hayatın görüntüleri, duyguları ve en değerli anıları bana hediye edildiğinde, sondan başlayıp geriye doğru gidiyor ve onu çevirmem gerekiyor. Her şeyi sıraya koymak ve kendi zaman çizelgemi oluşturmak için. Ama Curren bana önce en önemli şeyleri gösterdi. Ailesinden başlayarak.

Bana annesinin her gece onu nasıl kucaklayıp salladığını ve emzirirken ona nasıl şarkı söylediğini gösterdi. Yatmadan önce onu nasıl gıdıkladığını. Annesi bakmıyorken onu önlüğünün bir cebine yiyecek saklamaya çalışırken nasıl yakaladığını ve böylece yemeğin en önemli kısmına geçebildiklerini anlattı: memm-memms. M&M'ler. Ama o hep bilirdi. Bir şekilde hep biliyordu. Ve onun çok sevdiği çiçekler gibi kokuyordu.

Bir keresinde babasının onu nasıl hırdavatçıya götürdüğünü gösterdi ve o kadar gururluydu ki, kamyona kadar annesine ve kardeşlerine el sallayıp durdu. Babası onu araba koltuğuna bağladıktan sonra bile el sallıyor, gülümsüyor ve öpücükler gönderiyordu.

Çünkü onun bilmesini istiyordu. Annesinin. Onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini istiyordu. Onun anlamasına ihtiyacı vardı.

Olay gerçekleştiğinde, korkmaktan çok sersemlemişti. Bir sabah erkenden yatağından sürünerek çıkmış ve şifonyerine tırmanmaya karar vermişti. Üzerine düşüp onu hapsettiğinde, boğduğunda tek düşündüğü oydu. Birazdan gelirdi. Merdivenlerde onun ayak seslerini duyabiliyordu.

Yürüyüşleri severdi. Oyuncak arabaları severdi. Çiçekleri severdi. Öyle ki, o öldükten sonra bir komşusu dev bir ayçiçeği bahçesi dikti.

Annesi onu bulmuştu. Çığlıklarını hatırlıyordu. Şifonyeri üzerinden almak için çırpınırken yardım için attığı çaresiz çığlıkları. Ağzının içine nefes alırkenki yalvarışlarını. Ama artık onun altında değildi. Onun yanındaydı. Elini omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Onu hastaneye götürdüler ve kadın saatlerce onu tuttu, gitmesine izin vermek istemedi. Bırakamadı. Ama sıcaklık onu terk etti ve vücudu sertleşmeye başladı ve sonunda onu bırakmak zorunda kaldı. Çektiği acı ciğerlerimi yakmaya yetti. Bunu oğlundan hissedebiliyordum, aralarında çok güçlü bir bağ vardı.

Ve şimdi onları onun gözlerinden görüyordum. Curren annesinin ne yaptığını anlamıyordu ama ben anlıyordum. Annesi

şifonyerlerin ve diğer mobilyaların tehlikeleri hakkında halkı eğitmek. Gereksiz yere ölen sayısız çocuk hakkında. Mobilyaların nasıl sabitleneceği hakkında. Sabitlemek için.

Ve bu yüzden tepki çekti. Sosyal yardımları için. Aptallar onu yeterince yakından izlemediği için azarladı. Kötü bir anne olduğu için. Hayatımda iyi bir anne gördüysem, o da bu kadındı. Kalbim onun için kırıldı ama o devam etti. Bugün hâlâ devam ediyor.

Ne kadar mükemmel sevildiğini bilmesini istedim. En küçük oğlunun ona ne kadar taptığını. Mücadelesinin ne kadar değerli, övgüye değer ve gerekli olduğunu.

Daha büyük bir çocukla, sevdiğim birine mesaj iletmek için onun yerine geçerek bir mektup ya da e-posta yazabilirdim. Ancak iki yaşında bir çocukla, ebeveynlerine onları gereksiz yere üzmeden nasıl mesaj ileteceğimi bilmiyordum. Hayatlarına devam etmek için mücadele ediyorlardı. Bunu nasıl baltalayabilirdim?

Ben olsam onları kontrol ederdim. Onlara göz kulak olurum. Bir şekilde ne kadar sevildiklerini bilmelerini sağlardım. Hala ne kadar sevildiklerini. Çünkü o mavi pijamalarıyla onları bekliyor olacak.

Soğuk kirişin üzerine yığıldım, bir yanağımı kirişe dayadım, bacaklarım ve kollarım yanlardan sarktı. En iyisi buydu. Bunu biliyordum ama onu kucağıma almak istemiştim. Onu sallamak, ona şarkı söylemek ve kıkırdayana kadar gıdıklamak. Beep'le yapamadığım her şeyi. Ama o şimdi ailesinin yanındaydı, ondan önce ölenlerin. Onu benden çok daha fazla hak ediyorlardı.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Hiçbir ebeveyn bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Hiçbir ebeveyn böyle parçalara ayrılmamalı. Dawn Brooks'u bulmalıydım. Ailesinin neler yaşadığını hayal bile edemezdim ama eğer Foster'ları tanırıysam ve onu gerçekten kaçırdıysa, Dawn hâlâ hayattaydı. Bir yerlerde. Onu bulmak zorundaydım.

* * *

Altımda bir yerden bir erkek sesi duydum. "İyi misin, balkabağım?"

Gözlerimi zorlayarak açtım ve Bob Amca'ya baktım. Bob Amca

Koyu gri bir takım elbise giymişti ve elinde bir dosya vardı. Kirişin üzerinde bıraktığım salyayı görmemesini umarak başımı salladım. Sonra ıslaklığın salya değil gözyaşı olduğunu fark ettim. Gözlerimi sildim ve yavaşça, çok yavaşça doğruldum.

"Bana ne yaptığını söylemek ister misin?" diye sordu. Tekrar merdivene bakarak başımı salladım.

Başını salladı. "Tamam. İstedğin dosya bende. Dawn Brooks davasıyla ilgili elimizdeki her şey burada." Dosyayı sehpanın üzerine koydu, sonra da uzanıp merdiveni tutarak sabitledi.

Karnımın üzerine yattım, bir bacağımı yana salladım ve ayaklarımla basamakları yoklamaya başladım. Sadece hava bulduğumda, ayağımı merdivene yönlendirmek için omzumun üzerinden geriye baktım, ama gitmişti. İnce havanın içinde kaybolmuştu. Aşağıya baktım. Bob Amca onu yere bırakmış ve kurcalıyordu.

"Sanırım en fazla bu kadar uzun olabilir. Daha uzun

yapmaya çalıştım."

"Bu da ev yapımı iskeleyi açıklıyor."

"Evet." Kaptan Kirk'e ve çeteye baktım. Muhtemelen en iyi fikrim bu değildi.

"Bu gerçekten tehlikeli görünüyor," dedi ayağa kalkarak. "Onu burada bırakacağım."

Onu iki parçaya ayırmıştı. İki kısa parçaya. Şimdi uzatma merdiveni uzayamıyordu.

"Amca Bob?" I sordu, benim ses olarak titrek olarak benim iskelem.

Başını kaldırdı ve omuz silkti. "Sanırım uyanık kalman gerekecek

Kurtarma çağırana kadar orada kalacağız. Bu biraz zaman alabilir."

"Ne?" Oturur pozisyona geri döndüm. "Bob Amca, onu hemen yerine koy."

"Özür dilerim." Saatine baktı. "İşe gitmem gerekiyor. En kısa zamanda birinin buraya gelmesini sağlayacağım." "Bob Amca!" Kafasının arkasına doğru bağırdım.

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Aynen böyle. Beni asılı bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Bob Amca!"

Yanıt alamayınca meleğe baktım. Gülümsedim. Merdiveni işaret ettim ve ona en acınası ifademi sundum.

Kımıldamadı. Gördüğüm tek yaşam belirtisi, kendini yeniden konumlandırırken kanatlarının birbirine sürtünmesiydi.

Gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Burada olmanızın bir sebebi var mı?"

Reyes'in sesi, ne kadar yakın olursa olsun, beni ürküttü. Sıçradım ve kaymaya başladım, alt tarafım üst tarafımdan daha ağırdı. Kayarak ölmeden -ya da en azından acı verici bir iniş yapmadan- önce iki kolumla kirişe tutundum ve sonra kocama baktım. Kirişin üzerine çömelmişti, güçlü bacakları onu mükemmel bir dengede tutuyordu. O da yalınayaktı ve üzerinde sadece gri bir pijama altı vardı, bir kolunu rahatça dizinin üzerine koymuştu. Rastgele! Bu sıradan bir durum değildi.

"Merdivene ihtiyacım var. Bob Amca yerini değiştirdi." "Ah."

Aşağı baktı. Kaydım. Bana tekrar baktı. Biraz daha kaydım, tüm vücudum ter içinde kaldı.

"Reyes, merdiven."

"Gördüm."

"Ona ihtiyacım var."

"Bunu ben de görüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ciddi misin?" "Davadan vazgeçersen ben alırım."

Ona bakmaya çalıştım ama hareket edemeyecek kadar korkmuştum. İki kolum kirişe dolanmış ve geri kalan kısmım altımda sallanırken kelimenin tam anlamıyla canımı kurtarmak için tutunuyordum. Şimdi hiç sırası değildi.

"Reyes," dedim dişlerimin gıcirtısından duyulmasını umarak, "eğer o merdiveni almazsan..."

Tehdidi h a v a d a bıraktım. Uygun görünüyordu. Ama o sadece gülünç derecede uzun kirpiklerin altından beni inceledi.

Biraz daha kaydım, terim kirişe tutunmamı imkânsız hale getirdi.

Cookie'nin ılığı hem endişe verici hem de memnuniyet vericiydi. "Charley!" diye bağırdı odaya koşarken. "Robert gelip seni kontrol etmemi söyledi. Ne yapıyorsun?"

"Şu merdiveni getirebilir misin?"

Amber odaya girdiğinde yere baktı ve kısa bir süre durdu. "Charley Teyze?"

Kollarım çok kötü titriyordu, daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Bir bacağıma yana atmaya çalıştım ama bu hareket sadece biraz daha kaymama neden oldu. Cookie merdivenin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, bu sırada çerçeveli bir resim ve bir şömine sehpası çıkarınca, parmak uçlarımla tutunana kadar birkaç santim daha kaydım. En azından öyle hissediyordum.

"Elimi tut," dedi Reyes.

Ona baktım. Hâlâ yere çömelmişti ama elini tutarsam benimle birlikte düşeceğini bilecek kadar yerçekimi kanunlarını biliyordum.

"Hayır," dedim başımı sallayarak.

"Dutch," dedi, bir salatalık şerbeti kadar soğukkanlı bir şekilde, "elim tut."

"Hayır. Sen de düşeceksin. Kurabiye?"

Yaptığı işi gözlemlemek için geri çekildi. "Bu doğru görünüyor mu?"

Kesinlikle değildi. Üst kısmı y a m u k t u . Hayır. bu şekilde tutabilir.

"Yani düşeceğimi düşündüğün için mi elimi tutmuyorsun?"

Omzumun üzerinden görebilmek için kendimi zorladım. Kaptan Kirk'e nişan alabilseydim.

Bir sonraki kalp atışında, tutuşum gevşedi. Ellerim kaydı ve bir çığlık attım. Ve bekledim. Hiçbir şey olmadı. Sonra bileğimde bir baskı hissettim. Gözlerimi açtım ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Reyes beni yakalamıştı. Ayaktaydı ve bir eliyle bileğimi tutuyordu. Diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve sonra hâlâ nasıl aşağı ineceğimizi düşünmek zorundaydım.

"Ee?" dedi.

Başımı salladım, heyecandan nefes nefese kalmıştım, sonra yüksek sesle "Peki, ne?" diye sordum.

"Davayı düşürecek misin?" Hayır, düşürmedi.

"Bu senin kararın." Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı, omurgamı ürperten biraz fazla soğukkanlı bir şey. Şehvetli ağzında bir sırıtışın en ufak ipucu belirdi. Sonra söyledi ve bana şantaj yaptığı gerçeğini anlamam saniyelerimi aldı. "Davayı bırak yoksa ben de seni bırakırım." Yoksa bu şantaj mıydı?

Öfke içimde patladı. Göz kapaklarımı kapattım, az önce bana söylediklerini düşünmesi için ona bir saniye verdim, sonra elimi yok ettim. Onun tuttuğu eli.

Şimşek hızında bir vuruşla diğer eliyle beni yakalamaya çalıştı ama çoktan ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Düştüğümü bile anlamadan Kaptan Kirk'e çarptım. Ve sert vurdum. Ayrıca bir sehpa onun yarısını kaplıyordu.

Kaptan Kirk'ün üzerine düştü, sonra yüzüm sehpanın kenarına kondu, oradan sekti ve beni kanepenin arkasına savurdu. Yüzümün Krav Maga eğitimi aldığını kim bilebilirdi?

"Charley!" Cookie ileri atıldı. Annesi omzumu yerinden çıkararak bana yardım etmeye çalışırken Amber olduğu yerde kaldı, çenesi şok içinde sallanıyordu. "Charley, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sanırım." Yere geri çöktüm. Şu anda binmeye çalışamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu, tıpkı çocukken zaten dönmekte olan atlıkarıncaya tam zamanında binmeye çalıştığım zamanlar gibi. Sonu hiç iyi bitmezdi.

Reyes yanımda diz çökerken bir telefonun lirik çan sesini duydum. Merdiven olmadan aşağı inmekte hiç zorlanmadığı belliydi.

Amber telefonunu kontrol ettikten sonra, "Okula gitmek için hazırlanmam gerek," dedi ve aceleyle dışarı çıktı.

Reyes'in uzattığı eli sıktım, sonra da ona döndüm. "Beni öldürebilirdin."

Endişelenmediğini belli eden bir tavır takındı. "Bunu kendi başına yaptın."

"Evet, ama tehdit ettin."

"Şeytanın oğlu," dedi açıklama olarak.

Ayağa fırladım, Cookie'ye iyi olduğumu söyledim ve yatak odamıza yöneldim. Eğer o kapı çerçevesi bir anda fırlamasaydı, büyük bir çıkış yapabilirdim. Bu haliyle, bir saniye önce dönen atlıkarıncanın üzerinde tökezlerken, bir saniye sonra kocamın kollarına sarılmıştım.

Beni odamıza taşımaya başladı. Kamu sarhoşluğundan tutuklanmadan zar zor yürüyebildiğim için konuyu tartışmamaya karar verdim.

"Dosya," dedim Cookie'ye, Reyes'in omzunun üstünü göstererek. Kafama tam oturan geniş olanı. "Ubie, Brooks kızıyla ilgili dosyayı getirdi."

Başını salladı, sonra da "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Reyes köşeyi dönüp odamıza girmeden önce ona bir başparmak işareti yaptım. Bacaklarımı indirdi ve boylu boyunca aşağı kaymama izin verdi. Sonra sehparamızı yerinden çıkarmaya çalışan gözümü inceledi.

"Buza ihtiyacın var."

"Duş almam lazım."

Onu ittim ve tökezleyerek banyomuza gittim. George'a, Tanrı'nın inşa ettiği duşa - mecazi anlamda - girene kadar aklım başıma gelmemişti. O odada iyi olmayan biri vardı. Endişenin kalıntılarını hissettim. Stres. Korku. Hatta umutsuzluk. Bir çay poşeti gibi bir kırıktan sarkmıyor olsaydım anında hissedeceğim her şeyi.

Amber. Amber'da çok yanlış bir şeyler vardı.

* * *

George harika hissettirdi. Kendimi tamamen rahatlamış ve tatmin olmuş hissederek dışarı çıktım, ki bu şu anda kocam için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Dişlerini fırçalıyordu. Ben çıkar çıkmaz duruladı ve içeri girdi.

Foster cephesinde yeni bir yüzleşme istemediğim için aceleyle giyindim. Zorbalık yapmayacaktı.

Davayı bırakmam için beni ikna etti, o zaman neden bu konuda tartışalım ki? Dürüst olmak gerekirse, o ve Bob Amca arasında ...

Yine de Ubie beni gerçekten endişelendirmeye başlamıştı. Geçmişte, bugün yaptığı gibi bir şeyi asla yapmazdı. Beni asla böyle asılı bırakmazdı. Beni bilerek tuzağa düşürmüştü. Bugün izin almamı sağlamaya çalışmıştı. Evde kalmam için. Ama neden? Ubie ve ben her zaman çok açık olmuştuk. Çok dürüsttük. Neden şimdi bana güvenmiyordu?

Onu cehennem için işaretlememek için yarım aklım vardı. Eğer bunu yapabilirsem. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, ama eğer davranışlarını düzeltmezse, cehenneme tek yönlü bir yolculuk yapacaktı.

Saçımı kurutmaya zahmet etmedim. At kuyruğu yaptım, üzerime bir kazak, kot etek ve harika bir çift bot giydim, ceketimi aldım ve kapıdan çıktım. Sonra çantamı almak için içeri koştum. Sonra anahtarlarımı almak için tekrar içeri koştum. Misery'ye yerleşmişim bile, dışarı çıkmaya hazırdım.

-Bay Foster'ın bir sigorta acentesi vardı ve telefonumu şarjda unuttuğumu fark ettiğimde kocam için hayat sigortasına çok ihtiyacım vardı.

Vay anasını. Ne zaman evden onsuz çıkamayacağım bu kadar çok eşya biriktirdim?

Tekrar içeri girip başka bir yüzleşmeyi göze alıp almamak arasında gidip gelirken -waffle'ları severdim- pencерem çalındı.

Bir metre havaya sıçradıktan sonra Reyes'e ters ters baktım. Sonra kıyafetini fark ettiğimde kısmen alarmdan, kısmen de tahrikten dolayı tenimde bir sıcaklık oluştu. Ya da eksikliğini

Orada. Park yerinde üzerinde bir havluyla duruyordu. Bej rengi bir havlu kalçalarından aşağı sarkıyordu.

Saçlarından damlayan ve kirpiklerine sıçrayan su, koyu kahverengi gözlerinin daha da parlamasına neden oldu. Ya da bu öfke de olabilirdi.

Anahtarı çevirdim ve onu azarlama dürtüsüyle savaşıarak camı indirdim. Hava buz gibi değildi ama ıslak ve neredeyse çıplak dolaşmak için çok soğuk olduğu kesindi. Bunun yerine, "Beni yine tehdit mi edeceksin?" diye sordum.

İki elini de kapıya dayamıştı. Telefonum onlardan birindeydi.

"Konuşmamız gerek."

"Bunu denemiştik, hatırladın mı? Konuşma ile emir arasındaki farkı anlamıyor gibisin. Ve Bob Amca'ya sürtünüyorsun."

Kaşları birbirine kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Erkekleri kastediyorum. Bana emir verebileceklerini sanıyorlar. Yaptığım her şeyde söz sahibi olduklarını sanıyorlar." Daha yakına eğildim. "Her şeye."

Söylediklerimi düşünmek için durakladı, sonra da daha yakına eğildi, sıcaklığı bana doğru yayıldı. "Açıkça reddetmen de pek medeni bir konuşma sayılmaz."

"Ben... sen..." Isırdım ve tekrar denedim. "Yakın zamanda yaptığımız ve artık birbirimizden sır saklamayacağımız konusunda anlaştığımız *medenî* bir konuşmayı hatırlıyor gibiyim." Yüzünü inceledim. Suyun kirpiklerinde ve ağzının üstünde nasıl biriktiğini izledim.

Çenesini oynattı ve arkasını döndü. "O kadar basit değil."

"Cehennem değil."

Ayaklarına baktı.

"Reyes, neden beni bu davada istemediğini söyle.

Neden korkuyorsun?"

Ve işte bu oldu. Erkeksi yanı -hayır, Neandertal yanı- öfkelendi. Reyes, biri hariç hayatının hiçbir alanında kendine güvenmeyen bir tip değildi: karanlığı. Ve yavaş yavaş Foster'ların, en azından içlerinden birinin, bu düzlemin perdesini delen bir tür algıya sahip olduğunu fark ediyordum.

Ama yine de! Karanlıktı. Hadi canım. Bu büyük bir sır değildi. İstediğim zaman göksel düzleme geçebilir ve o karanlığı kendim grebilirdim.

"Korktuğumu mu sanıyorsun? Foster'lardan mı?"

"Ne? Hayır." Bunu söylemek çok tuhaftı. "Tabii ki hayır."

"Peki," dedi dişlerini sıkarak. "Ne istiyorsan onu yap.

Her zaman yapıyorsun."

Hayal kırıklığı sınır tanıımıyordu. Kendi gücünü de bilmiyordu. Kapıyı itti ama öfkesinden Misery'yi kelimenin tam anlamıyla iki tekerleğin üzerine devirdi. Reyes uzaklaşırken Misery sertçe yere düştü.

Kızma sırası bendeydi. Hasarı incelemek için Misery'den atladım. Kapının yan tarafını gertmişti. Hâlâ aabildiğime şkretmeliydim ama şkretmedim. Düşürdüğü telefonu almak için eğildim. Benim telefonumu. Ekranı paramparça olmuştu ama hala açıktı.

Geri döndüğümde binanın içine giriyordu. "Bana yeni bir telefon alıyorsun!"

* * *

Erkeklerden ve onların korkunç hak sahibi olma duygusundan bıktığım için, bok listemdeki bir başka erkeği ziyaret etmeye karar verdim: Bay Abraham Foster. Telefonumun paramparça ekranına rağmen ofisini buldum. Daha kötüsünü de yaşamıştı. Tekila olayını yüzüm buruşmadan zar zor düşünebiliyordum.

İçeri girdiğimde bir zil çaldı ve müşteri bombardımanına tutulmadan önce birkaç dakika dinlenmeyi umduğu belli olan bir resepsiyonist tarafından karşılandım. Onun acısını hissettim.

Kahve fincanını bıraktı, silikon bir gülümsemeye zorladı ve "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Uzun masaya doğru yürüdüm. "Merhaba. Evet, sigortaya ihtiyacım var?"

Gülümsemesini daha samimi bir gülümsemeyle değiştirdi. "Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

"Doğru, özür dilerim." Hâlâ öfkeliydim, bu yüzden derin bir nefes aldım ve tekrar başladım. "Hayat sigortası sunuyor musunuz?"

"Var. Bir temsilciyle görüşmek ister misiniz?"

Konuştuğum ajanın orta boylu ve yapılı, siyah saçlı ve çocuk kaçırmaya meraklı biri olduğundan emin olmalıyım. "Bir arkadaşım Bay Foster'la konuşmamı tavsiye etti. Burada mı çalışıyor?"

Esprili bir şekilde kaşlarını çattı. "Ajansın sahibi o, yani evet. Ama şu anda burada değil."

"Oh, lanet olsun."

"Başka bir ajanla görüşmek ister misiniz?"

Daha sözünü bitirmeden, Bay Foster'ın tarifine uyan bir adamın otoparkın karşısındaki kafeye doğru yürüdüğünü fark ettim.

"Hayır, teşekkürler. Geri geleceğim."

"Seni aramasını sağlayabilirim." Bir kalem aldı. "Adın ne senin?"

"Cordelia Chase."

Bunu söylediğim anda gerildim ve bu resepsiyonistin de öncekiler kadar anlayışlı olup olmadığını merak ettim. Bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan da mesaj defterine yazıyordu ve ben ağzımın suyunu akıtmamaya çalışıyordum. O sabah sadece bir fincan içmişim ve öfke dolu acelem yüzünden yolda ekstra krem şantili bir mocha grande almayı akıl edememiştim.

Numaramı istediğinde ondan hızlıca bir yudum almayı düşündüm.

"Biliyor musunuz? Geri geleceğim. Yine de teşekkürler." Aceleyle dışarı çıktım ve resepsiyon görevlisinin patronunu takip ettiğimi fark etmemesi için dua ederek olabildiğince kayıtsız bir şekilde kafeye doğru yürüdüm.

Bay F'yi retro lokantaya girer girmez fark ettim ve karşısındaki masaya oturdum.

Önüme bir menü geldi ve saçları üç kalemi tutacak kadar taranmış yaşlı bir kadın "Kahve ister misiniz tatlım?" diye sordu.

"Yapar mıydım?"

Bana bilmiş bir sırıtışla baktı ve sürahiyi eline alarak bana bir fincan doldurdu. İçimden gelen iniltiyi bastırdım.

Zengin kokusu bana çarptığında boğazımın arkasından patlamakla tehdit etti ve en minnettar gülümsememle onu onurlandırdım. Göz kırıp dönerek uzaklaşana kadar Bay Foster'ın varlığını fark ettiğini fark etmemiştim.

Bakışlarımı kaçırarak, tekrar ona bakmadan önce bir dakika boyunca beni içine almasına izin verdim. Bakışlarımız kilitlendiğinde, yüz ifadesini düzeltti, içten bir samimiyete dönüştürdü ve başını sallayarak selam verdi. Sonra kağıdına geri döndü, onu açtı ve farklı bir bölümde yeniden katladı. Ama içten içe, beni gördüğüne Bayan Foster'ın bir gün önce olduğundan daha çok şaşırmıştı.

Yani bir kez daha ya kim olduğumu biliyordu ya da ne olduğumu görebiliyordu. Ama şaşkınlığı daha da derinleşti. Bayan Foster şaşırmıştı ama o düpedüz hayrete düşmüştü. Bayan Foster ona benden bahsetmiş olmalıydı. Beklediğı son şey benim birdenbire ortaya çıkmamdı.

Şansımı biraz daha zorlamaya karar verdim. "Affedersiniz, siz Bay Foster mısınız?"

Başını kaldırdı, bir şok dalgası karnını yumrukluyordu. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır."

"O zaman nasıl-"

Sırıttım ve ofisinin dışındaki reklam panosunu işaret ettim. Üzerinde onun resmi olan.

Utangaç görünmek için yeterli gücü vardı. "Elbette."

"Sizi rahatsız etmek istememişim. Az önce ofisinizdeydim ve resepsiyonistiniz burada olmadığınızı söyledi, ben de kahve alıp beklemeye karar verdim."

Dik dik bakıyordu. Kendini tuttu ve kâğıdı bir kenara bıraktı. "Ve sen?"

"Cordelia Chase. I oldu gidiyor için konuşmak için sen ama bekleyebilirim."

"Hayır, lütfen." Karşısındaki koltuğu işaret etti onun. "Bana katıl."

Çantamı ve fincanımı aldım ve aynen öyle yaptım. "Sigortaya ihtiyacın var mı?"

"Evet. Hayat sigortası. Kocam için. O ölüyor."

"Oh." Bana inanmadı. Bir dakika bile. Ama oyun oynuyordu, ben de devam ettim. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Henüz farkında değil ama çok fazla ömrü kalmadığına dair güçlü şüphelerim var."

Bay Foster boğazını temizledi ve koltuğunda geriye yaslandı. "Sağlık sigortanızın kimin tarafından yapıldığını sorabilir miyim?"

"Bu iyi bir soru." Düşünceli bir şekilde burnumu kırıştırdım. Cookie her şeyle ilgilenirdi. "Adının ne olduğunu bilmiyorum ama kırmızı bir logosu mu var? Üçgen olabilir mi? Ya da kare? Evet, işte bu. Kesinlikle bir kare. Ya da muhtemelen bir daire."

"Önemli değil, Bayan Chase."

"Oh, Cordy, lütfen."

"Cordy, eğer senden bazı temel bilgileri alabilirsem, oradan devam edebiliriz. Neler bulabileceğimize bakar ve sana bazı teklifler veririz. Kulağa nasıl geliyor?"

Başımı salladım. "Mükemmel."

Ne yazık ki adımı söylediğimde bir şey anlamadı, bu yüzden kim olduğumu bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Angel lokantaya girdiği anda iç cebinden bir not defteri ve kalem çıkardı.

"İstifa ediyorum," dedi, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilerek. Ona bakmamak için konsantre olmam gerekiyordu. "Ben daha on üç yaşımdayım. Görmemem gereken bazı şeyler var. *Ay, dios mio.*" Döndü, tedirginliği keskin hareketlerinden belli oluyordu. Başını ovuşturdu.

Telefonumu çıkardım ve işaret parmağımı kaldırarak telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davrandım. "Çok özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor."

"Hiç de değil." Yüz hatlarını yeniden düzenledi ve ama molasının ortasında telefon etmem, molasını bölmem onu kızdırdı. Olması gerektiği gibi. Kabalık biraz hafif kalırdı ama en iyi iş arkadaşşıma ne olduğunu görmek zorundaydım. -Tek araştırmacıdan bahsetmiyorum bile.

"Hey, Angel. Neler oluyor? Bir şeyin tam ortasımdayım."

Tekrar yüzüme bakmak için döndü. "Benim işim. Amcan lanet olası polis departmanında dedektif. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bob Amca? Her şey yolunda mı?"

"Bu, silahlı ve bıçaklı saldırılara, çocuk istismarı vakalarına ve karılarını döven adamlara çağırıldığı anlamına geliyor. Bu da işinin berbat olduğu anlamına geliyor. Ben de istifa ediyorum."

Kabinden yavaşça çıktım. "Angel, Bob Amca'ya bir şey mi oldu? O iyi mi?"

Bana bağıırıp çağırđı. "Hayır, o iyi değil. Dinliyor muydun?" Alarm boğazımı sıktı. "Sakinleşmelisin tatlım. Bana ne olduğunu anlat."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra nihayet yeterince sakinleşti. açıklamak için. "Bir silahlı saldırıda. Bu sabah erken saatlerde Central'daki kahvaltı mekanlarından birinde olmuş."

"IHOP ya da Denny's gibi mi?"

"Bir çocuk vardı," dedi cevap vermeden. "Okula gitmeden önce annesiyle yumurta yiyordu. İnsanların nesi var böyle?"

Çocuk dediği anda, dehşet bir cenaze marşı gibi omurgamdan yavaşça yukarı doğru tırmanmaya başladı. Angel'ı bu kadar üzen şeyin ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim. "Tatlım, Bob Amca nerede?"

"Ne?" Kendini toparlamaya çalıştı. "Hayır, IHOP değil. Sarı tabelalı bir kahvaltı mekânı gibi bir şey. Köşesinde bir güneş var."

"Tamam, sanırım hangisini kastettiğinizi anladım." Kahvemi hızlıca yudumladım, çantamı aldım ve masaya birkaç dolar attım. "Off Tramway, değil mi?"

Başını salladı ve ben de Bay Foster'a döndüm. "Çok üzgünüm Bay Foster.

Foster, ama görev çağırıyor. Sorun olmazsa daha sonra uğrayabilirim."

"Elbette." Not defterini yeniden katladı ve tekrar cebine soktu. "Umarım her şey yolundadır."

"Evet, ben de."

Ne yazık ki, toplu katliamlar nadiren her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

9

Herkes havadan şikayetçi ama kimse havayı değiştirmek için bir bakireyi kurban etmek istemiyor.

-DOĞRU GERÇEK

Bay Foster'la görüşmemden çok fazla bilgi edinememiş olsam da, kesin bir bilgi edindim: Bay Foster zar zor da olsa göksel düzlemi kesinlikle görebiliyordu. Onu iki kez Angel'a doğru bakarken yakaladım ve her ikisinde de Angel hızla hareket etmişti. Eğer görebildiğı şey arkadaşım Pari gibi bir şeyse, Angel'ın özünü grimsi bir sis şeklinde görmüş olabilirdi. Tıpkı filmlerdeki gibi. Ya da Amber'ın en yakın arkadaşı Quentin gibi de olabilirdi. Trajik bir şeytani ele geçirilme sayesinde o çocuk da ölenleri benim kadar net görebiliyordu.

Şehrin öbür ucundaki Sunny Side Up'a Merkez. Angel çok şey görmüştü. Yirmi yıldan fazla bir süre önce ölmüştü. Tanık olduğu onca şeyden sonra bu suç mahalline verdiği tepki hiç mantıklı değildi. Çocuk olmalıydı. Bir çocuktan söz etmişti, tüm kabadayılığının altında altın gibi bir kalbi olduğunun kanıtı.

Ama her zaman ölü çocuklar görürdü. Belki de vurulma olayıydı. Belki de kendi ölümüyle ilgili anıları geri getirmişti; göğsündeki delik, koyu kırmızı bir kanıtle çevriliydi. Bu uçakta kaldığı sürece varlığının geri kalanında her gün takacağı bir kanıt.

Onu kızdıran şey bu muydu? Angel'ın gördüğü her şeyi nasıl ele aldığını hiç düşünmemiştim. Lise, üniversite ve Barış Gücü'nde hep benimleydi. Ve üç yıl önce Davidson Araştırma'yı açtığımdan beri benim için araştırma yapıyordu. Her şeyi normal karşılıyor gibiydi ama belli ki görünenden fazlası vardı. En kısa zamanda bir görüşme ayarlamalıyım.

O zamana kadar, suç mahallini tespit etmek yeterince kolaydı.

Yanıp sönen ışıklar ve sarı bant asla iyiye işaret değildir.

Kafenin yanındaki bir otele park etmek zorunda kaldım. Sonra en sevdiğim -ve tek- amcamı aramaya gittim. Bir ambulansın arkasında durmuş, bir acil yardım teknisyeniyle konuşuyordu. Acil durum teknisyeni başını salladı, elini sıktı, sonra minibüse tırmandı ve ışıkları yakıp sirenleri çalarak yola çıktı.

Ubie döndü ve beni bandın arkasında seyircilerle birlikte dururken gördü. Tam ona el sallayacaktım ki bana doğru hışımla geldi.

Etrafı taradı, sonra beni bandın altından sürükleyerek kafeye doğru götürdü. "Burada ne işin var?"

Ona Angel'ın her hareketini izlediğimi söyleyemezdim. Çünkü o zaman ona nedenini söylemek zorunda kalacaktım. Söyledim.

ölümünden sorumlu olabilecek adamın hâlâ serbest olduğunu söylemek zorundaydım. Ona ilk -ve umarım tek- girişimi nasıl engellediğimizi anlatmak zorundaydım. Ona cehenneme gideceğini söylemeliydim. Ve sonra ona nedenini söylemeliydim. Benim için ne yaptığını bildiğimi. Ona borçlu olduğumu. Onu ölçüsüz sevdiğimi.

"Charley Davidson, tutuklusunuz."

Ya da değil. "Sırf sen istiyorsun diye beni tutuklayamazsın Bob Amca."

Kafenin kapısının hemen önünde durdu ve parmaklarını yakındaki bir üniformaya doğru uzattı. "Beni izle." Memurun kelepçelerini topladı ve beni çevirdi, endişeyle kaşlarını sert bir çizgiye çekti. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

Kafenin içini gördüğümde sustum. Devrilmiş sandalyeler. Kırık camlar. Ve kan. Çok fazla kan. "Ne oldu Bob Amca?"

"Sen ne dersin-"

"Çocuk," dedim, Angel'ın ne dediğini hatırlayarak. Onunla yüzleşmek için döndüm ama sadece bir bileğimi kelepçelemiş olmasına rağmen ellerimi arkamda tuttum. "Bir çocuk vardı. O iyi mi? Vuruldu mu?"

Ubie uzun ve yorgun bir iç çekti. "İşin içinde bir çocuk olduğunu nereden biliyordun?"

"Casuslar. Bob Amca, ne oldu?"

Öfke bedeninden boşaldı ve içine bir hüznün çöktü. Bir sandalyeye doğru yürüdü ve kendini sandalyeye bıraktı. "Şehirde başka bir gün daha."

Yanında diz çöktüm ve kelepçeli elimi dizine koydum.
"Çocuk... o iyi mi?"

Uzun bir süre sonra pes etti. "Olacak. Başından ve omzundan vuruldu. Başındaki yara sadece bir sıyrıktı ve omzu iyileşecek."

"Oh, şükürler olsun." Bölgeyi tekrar taradım. Birkaç üniformalı bana baktı, CSS ekibi etrafı tararken benim olay yerinde ne işim olduğunu merak ettikleri belliydi.

"Toplu silahlı saldırı," dedi, sahneyi tekrar gözden geçirerek. "Evsiz bir adam geldi ve mekânı taradı. İki kişiyi öldürdü. Beş kişi de yaralanmış."

"Özür dilerim." Söylenecek çok saçma bir şey gibi görünüyordu ama başka bir şeyim yoktu. Böylesine anlamsız bir eylem karşısında ne söylenebilirdi ki? "Tetikçiyi yakaladılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda biz konuşurken bir arama devam ediyor. Eyaletler arası yola doğru kaçtı ama bu onu gören son kişi oldu."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Ayağa kalktı, birkaç adım uzaklaştı ve telefonu açtı. Ayağa kalktım ve onu takip ettim.

"Nerede? Sadece paltoda mı? Oraya bir saha araştırmacısı gönderin ve bölgede kamera olup olmadığını kontrol etsin." Telefonu kapattı, sonra döndü, önce şaşırdı, kim olduğumu anlayana kadar hemen peşinde durdum. Kim olduğum, beni iyi tanıyanlara davranışlarımın çoğunu açıklıyordu.

"Haberler iyi mi?" Ben sordum.

"Muhtemelen. Üç blok ötede tetikçiye ait olabilecek bir palto buldular."

"Bu çok garip."

"Ne açıdan?"

"Eğer sıradan bir evsiz olsaydı, neden paltosunu çıkarıp
atsın ki?"

"Bizi atlatmak için."

"Ama soğuk bir günde muhtemelen sadece tek bir paltosu
olan evsiz bir adam?"

Ben olay yerine daha yakından bakarken Bob Amca
düşünceli bir şekilde başını eğdi.

"Kim öldü?" Ben sordum.

"Ne?"

"Kim öldü?"

"Otuzlu yaşlarında bir kadın ve yaşlı bir adam."

Başımı salladım. Alt dudağımı ısırdım. Daha önce
hissettiğim seyircilerin duygularının içime işlemesine izin
vermeye başladım. Birkaçı farklı hissetti ama bunu muhabir
coşkusuna yordum. Sadece bir muhabir ölümcül bir vurulma
olayında heyecanlanabilirdi. Özellikle de olay yerine ilk
giden o ise. Yani orada kesinlikle bir muhabir vardı. Peki o
zaman neden basın kartı ya da kameramanı olmayan başka
bir izleyiciden de benzer bir tepki aldım?

"İlk kim öldü?"

"Bunu henüz bilmiyoruz. Ne düşünüyorsun?"

"Tamam, ilk kim vuruldu?"

"Güvenlik kamerası kayıtlarına ve birkaç görgü tanığına
göre, ilk önce ölen kadın vurulmuş."

"Çocuk onun mıydı?"

"Evet," dedi, profesyonel düzeyden daha fazla bir şeye ilgilenme dürtüsüyle savaşıarak. Genelde bu konuda oldukça iyiydi. Yine de bu seferki onu rahatsız etmişti.

"Ne oldu Bob Amca?"

"Çocuk. Annesinin önüne atladı, onu korumaya çalışıyordu." Sonra bana baktı, sanki yapbozun parçaları zihninde yerine oturmaya başlamıştı. "Tetikçi kadını bir kez vurdu. Sonra çocuk onu korumak için önüne atladı. Tetikçi..." Mekânın arka tarafındaki ofislere giden bir koridora doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Henüz bir şey yok. Sadece, tetikçi çocuğu yoldan çekmeye çalışmış gibi görünüyordu ama tetikçi kameranın açısını engelliyordu, bu yüzden tam olarak ne olduğunu söylemek zordu."

Başka bir dedektifin güvenlik kayıtlarını incelediği bir ofise girdik. Ubie'ye başıyla selam verdi, sonra işine döndü.

"Geri sarabilir misin?" Bob Amca ona sordu.

Yaptı ve korkunç olayın ortaya çıkışını izledik. Kadın vurulurken ellerimi ağzıma kapattım. Çocuk onu korumak için hamle yaptığında insanlığa olan inancım tamamen tazelendi. Berbat bir ırk olabilirdik ama dünyada hala kötülükten çok iyilik vardı.

Adam çocukla birkaç saniye boğuştuktan sonra pes etti ve çok dikkatli bir şekilde ateş etti. Bundan sonra tetikçi rastgele ateş açtı. Çalışanların ve müşterilerin çoğu çoktan kaçmıştı. Geride kalanlar ise

Tezgâhların ve masaların altında, ancak tetikçi yine de baston kullanan yaşlı bir adam da dâhil olmak üzere daha talihsiz birkaç kişiyi indirmeyi başardı. İstese bile kaçamazdı.

Sonra adam tam kaçmak üzereyken kadının yanında durdu. Silahı tekrar kafasına doğrulttu. Ayağıyla kadını itti.

Tatmin olmuş bir şekilde arka kapıdan kaçtı.

Bir sandalyeye çöktüm. Bob Amca bana baktı. "Ne düşünüyorsun, balkabağım? Kocasını mı?"

"Evet. Ya da eski kocası. Oğlunu öldürmek istemedi. Mecbur kalmadıkça. Ama kesinlikle karısının ölmesini istiyordu. Onu oraya götürmek için başkalarını öldürecek kadar."

Diğer dedektif kaşlarını çatarak bize baktı. "Tüm bunları videodan mı anladınız?"

Bob Amca'ya, "Ön tarafta bizi izliyor," dedim. "Sen de muhtemelen arabasında bir peruk ve takma sakal bulur. Çalıştığı için de perişan görünecektir. Hiçbir şey onu, karısının öldüğünü söylediğinizde haber ekibinin acısını herkesin görmesi için kaydetmesinden daha mutlu edemez."

Ubie başını salladı. "Adını ve Sosyal Güvenlik numarasını bilmiyorsun, değil mi?"

Kolumu kaldırdım. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Başını salladı. "Hâlâ tutuklusun."

"Tamam." Onunla tartışmayacaktım. Bir şey onu yiyip bitiriyordu. Onu kemiriyordu. Ve bu kesinlikle beni de içeriyordu. Evde kalmamı istemek için kendine göre sebepleri vardı. Güvende kalmak için. Dinlemesem bile buna saygı duyabilirdim.

Ağzını birbirine bastırdı ve kelepçeleri çıkarması için memuru çağırdı. "Bunun bir parçası olmak ister misin?" Tutuklama. Tutuklamanın bir parçası olmak istiyor muydum?

"Biliyor musun? Sanırım bunu senin halletmene izin vereceğim." "Tamam."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. Sıkıca. Uzun bir süre. En azından ailemden biri beni öldürmek için sahte bir toplu katliam sahnelememişti. Ailem işlevsizliğe eğlence katmış olabilir ama nadiren cinayete meyilliydik.

Misery'ye geri döndüğümde, tetikçinin yanından geçtim. Durdum ve bir adım geri attım. Artık çok açıktı. Duyguları tamamen yanılttı. Gözlerinin içine bakmak istedim. Ne yaptığını bildiğimizi anlamasını sağlamak için. Yüzümdeki alaycı ifadeye engel olamadım.

Uzun boylu ve iri yapılıydı, çıkık bira göbeği kalp krizi geçirdiğini haykırıyordu.

"Ne?" diye sordu, merakla bana bakarak. Sonra önemli biri olabileceğimi fark etti. Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. Çaresizlik. "Karım. Sanırım o da oradaydı."

Yaklaştım ve ona baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Bob Amca'ya döndüm ve adamı işaret ettim. "Bu o."

İhtiyacım olduğundan değil. Tüm bu süre boyunca arkamda duruyordu, bu yüzden şüpheliyi gözden kaçırmak biraz zor olacaktı.

Başını salladı. "Teşekkürler, balkabağım."

Adam çabalarına yeniden başladı. "Lütfen, sadece karım hakkında bilgi almak istiyorum. Şimdiye kadar evde olmalıydı."

Bob Amca'nın ona karısının rastgele, anlamsız bir saldırıda ölümcül bir şekilde vurulduğunu söyleyeceğini gerçekten düşünmüştü. Ve iyiydi. İfadeleri tam yerindeydi. Endişe. Şüphe. Acı. Hatta iyi bir önlem için kolunda biraz inkar olduğu hissine kapıldım.

Ancak Ubie onu bir ekip otosuna doğru ittiğinde ve bir memura evi ve arabası için arama emri çıkarılana kadar onu gözaltına almasını emrettiğinde, adamın iyi prova edilmiş tavrı çöktü.

"Ne-? Neler oluyor? Karım için buradayım." Rol yapmaya devam etmeye çalıştı ama parmaklıklar ardında bir hayatla karşı karşıya olduğunun farkına varması biraz sinir bozucuydu. Panik ciğerlerini ele geçirmişti. Memur onu kelepçelemeye gittiğinde kavga etmeye başladı.

Üç memurun onu zapt etmesi ve arabaya bindirmesi gerekti.

O pisliğin varlığına daha fazla dayanamayarak Misery'yi aradım. İçine tırmandım. Uzun bir süre oturdum.

Bu dünyayı ele geçirmek istedim. Farklı bir şekilde yönetmek için

Yehova. İnsanlara özerklik, iyiyi ya da kötüyü seçme özgürlüğü verdi. Ama neyi farklı yapardım? Tüm hastalıkları iyileştirmek mi? Tüm şiddeti durdurmak mı? Irkçılığın tüm kalıntılarını silmek mi?

Yolcu kapımın önünde durup içeri bakan meleğe, "Yehova haklı," dedim. "İnsan ırkını birazcık bile olsa kontrol etmek... Bu cevap olamaz. Bunun sonu nereye varacak? İnsanlar bu kadar sağlıklı olduklarında

Yüzlerce yıl mı? Ve dünya aşırı nüfuslanana kadar üremeye devam ederek kaynaklarımızı bir araya getirip yaşayacak başka bir dünya mı bulacağız? Sonra ne olacak?" Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Hayat bir döngüdür. Bunu anlıyorum. Ve anlıyorum. İstendiğinde devreye girebilir. Dua edildiğinde. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı."

Melek beni dinlerken başını öne eğdi.

"Ama o birkaç insan... geri kalanımız için her şeyi mahvediyor, anlıyor musunuz? Yani, lanet olsun, neden sadece boşanmıyoruz? Bir de kazalar var. Kimsenin geleceğini göremediği trajik kazalar. Her nasılsa en adaletsiz olanlar onlar gibi görünüyor. Kimsenin hatası olmadığında. Açıklanabilir bir sebep olmadan öylece oluverirler." Göksel varlığa ters ters baktım. "Ben de bir açıklama istiyorum. Peki ya Curren? O ne yaptı?"

Neden birdenbire bir meleğe içini dökmeye başladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok şey görmüştüm. Çok şeyle yüzleştim. Belki de içimden geçen o tatlı çocuğun özüydü, böylesine değerli ebeveynlere, sevgi dolu bir aileye doğmuş bir çocuğun, daha sonra tüm ebeveynlerin eşit yaratılmadığı gerçeğiyle yüzleşmesiydi. Hepsi bu kadar yüksek kalibreli değildi. Bazıları bunun yerine, kendilerini bir baş belasından kurtarmak için kendi çocuklarını vururlardı. Bazıları da çocuklarını tamamen ortadan kaldırırdı. Ya da ağza alınmayacak eylemlerde bulunurlardı. Ya da çocuklarını görmezden gelir, o yokmuş gibi davranırlardı.

"Biliyor musun?" Meleğe sordum. "Ben Angel'la birlikteyim. Ben de istifa ediyorum."

Kararsız bir şekilde bakmaya devam etti.

Midemde bir kova benzin gibi biriken öfke alevlendi. İnsanların birbirlerine yaptıkları iğrenç şeyler midemi bulandırıyordu. Karısını öldürmek için kendi çocuğunu vurdu. Ben kendi çocuğumu kucağıma bile alamazken, onun hayatını riske atmadan onu göremezken, o kendi çocuğunu vurdu.

Susturulmayı reddeden gözyaşlarımı öfkeyle sildim ve göksel varlığa dik dik baktım. O buradaydı. Bu düzlemde. Ve hiçbir şey yapmamıştı. Güçlü, ısıltılı bir varlık öylece durmuş ve o adamın tüm o insanlara zarar vermesine izin vermişti.

Burası Yehova ile yollarımızın ayrıldığı yerdı. Bir şeyler yapabilirdi. Bunu durdurabilirdi.

Durdurabilirdim.

Dünya etrafımda sallanmaya başladığında, gözlerimi kapattım. Ciğerlerimi doldurdum. İçimde çalkalanan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Kalbimi yavaşlatmak zorundaydım. Beni parçalamakla tehdit eden ham duyguları yatıştırmak için.

Sonra, göz kapaklarımı sıkarak kapatmama rağmen, parmaklarım beyaz parmak eklemlerimle direksiyonu kavrayarak odaklanmaya başladı. Gözlerimi kırptırdım, dünya eğilip dönmeye başladığında kafam karıştı. Sonra farkına vardım. Moleküllerim ayrılıyordu.

Isırdım.

Kontrol için

savaştı.

Kaybettim.

Ne olduğunu anlayamadan göksel âleme daldım, hissettiğim şey saunadan donmuş bir göle atılmaya benziyordu. Sıcaklıktaki ani değişim, haşlanmış buz gibi, kabarcıklı dondurucu yanığı gibi, sinir sistemime şok

dalgaları gönderdi.

Etrafımda rüzgârlar esti ve ben vücudumdaki hücreleri toplamak, onları tekrar bir araya getirmek için çabaladım ama onlar dünyamızın perdesinin ardına gizlenmiş fırtınanın içinde dağıldılar.

İki büklüm oldum, ellerimi yumruk yaptım ve sessizce "Dur" dedim.

Gerçeklikteki bir değişim içimi ürpertti. Zaman akıp gitmişti, evet, ama ben kökünden sökülmüştüm. Altımdaki toprak ıslaktı. Misery'nin içi ağaçlara, çalılara ve çimenlere dönüşmüştü ve artık Kansas'ta olmadığımı fark etmeye başladım, tabii Kansas buz gibi havası olan ve yakınlardaki kayalara çarpan bir okyanusa sahip kalın, zümrüt yeşili bir yer değilse.

Muhtemelen hayır.

* * *

Ayağa kalktım ve yönümü bulmaya çalışarak daireler çizdim. Ağaçlar. Otlaklar. Ağaçlar. Otlaklar. Çarpıcı ve vahşi arazi New Mexico'nun tam tersiydi.

En son sinirlerim tepeme çıktığında kendimi New York'un taşrasında bulmuştum ama dalgaların çarpması beni New York'ta olmadığımı da ikna etmişti. Kaybolmayı öğrenmiştim ama yine de nereye gittiğimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Yani, sadece Tanrı biliyordu. Tanrı ve eski dostum GPS.

Eteğimin ceplerini yokladım ve dua ettim ama telefonum hâlâ çantamla birlikte Misery'deydi. Ve ceketimle. Ve kimliğim.

Terli bir panik başladı. Eğer burada ölürsem, kimse kim olduğumu biliyorlardı. Cesedimi asla bulamazlar. Ve eğer bulurlarsa,

onu teşhis etmelerinin hiçbir yolu yoktu. Tabii Pari'nin bileğime yaptırdığı ve üzerinde kalın harflerle BAYAN yazan küçük dövmeyi fark etmezlerse. REYES FARROW. Bu onlara bir ipucu verebilirdi.

Hala.

Bu boku halletmem gerekiyordu. Ama önce eve gitmeliydim.

Kaybolup geri dönmeyi deneyebilirdim ama şansımı bilirsem kendimi bir terörist eğitim kampında bulabilirdim. Ya da bir erkek hapisanesine. Ya da bir kadın hijyen reklamında.

Çok az seçeneğim kalmıştı, yürümeye başladım. İyi tarafından bakarsak, beni takip eden bir melek yoktu. Karanlık tarafta ...

Hayır, karanlık tarafa yenik düşmeyecektim.

Bu mantrayı tekrarlardım ve saatlerce yürüyormuş gibi görünürken içimdeki Luke Skywalker'ı yönlendirdim. Manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçek hayatta değil. Kayalık, çimenlik ve ağaçlıktı; toprak, tuz ve ozon gibi taze kokuyordu. Okyanusun sesini takip ettim ve en az yüz metre alçalan çarpıcı bir uçuşuma geldim, beyaz dalgalar aşağıdaki keskin, çıkıntılı kayalara çarpıyordu. Sonra sağa döndüm. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Her şey nefes kesiciydi ama görmem gereken yerler ve yapmam gereken insanlar vardı. Etrafta dolaşıp yaşam belirtisi arayacak zamanım yoktu.

Bekle. Ya hiçbir yere gitmemiş olsaydım? Ya gerçekten zamanda geri gittiysen? Bu mümkün müydü? Ne yaptığımı gözden geçirdim

dinozorlar hakkında bildiklerim temelde şunlardı: Düz dişler, otçul. Keskin dişler, koşmak.

Her iki şekilde de koşmak için aklıma bir not aldım.

Bir on yedi saat sonra - ya da muhtemelen otuz dakika -İki kayalık tepenin arasına sıkışmış ıssız bir ev gördüm. Bir sığınak gibi. Kayıp yolcular için bir sığınak gibi. Ya da, daha büyük olasılıkla, bir seri katilin sığınağı gibi. Her iki durumda da tek seçeneğim orasıydı. Oraya doğru ilerlemeye başladım.

İki yıl sonra, nefes nefese, donmuş ve ölmek üzereyken, o güne kadar gördüğüm en şirin küçük seri katil kulübesinin kapısını çaldım. Ellili yaşlarında bir kadın açtı, yüzü yuvarlaktı ve yabancı toprakların sert rüzgârlarından yanakları al al olmuştu.

"Aman Tanrım," dedi -en azından ben öyle söylediğini düşünüyorum- benim onu gördüğüm kadar o da beni gördüğüne şaşırmişti. Döndü ve seslendi. "Bernie! Verandada bir adam var."

"Bu bir çay yaprağı değil, değil mi?" diye seslendi bir erkek sesi.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Pek öyle görünmüyor. Daha çok boğulmaya yakın."

Kadınla aynı yaşlarda, gözleri heyecandan parlayan bir adam yanıma yaklaştığında ürpertimi bastırmak için kendime sarıldım. "Bir genç kızın var, ha?"

Kadın başını salladı. "Bu soğukta dışarıda ne yapıyorsun?"

Aksanları o kadar kalındı ki hangi dili konuştuklarını bile çözemiyordum. "İngilizce biliyor musunuz?"

Bernie güldü ve henüz tanıştırılmadığım kadın bacağını tokatlarken, "Konuşuyoruz

İngilizce, aşkım."

"Oh." Gezegende konuşulan her dili bilirdim, hem canlı hem de ölü. Ama arada bir aksanlarla ilgili küçük bir sorun yaşıyordum. İskoç aksanı da bunlardan biriydi. "Ebeveynce.

"Ben..." Kelimeleri yüksek sesle söylemekte zorlanıyordum. "İskoçya'da mıyım?"

Kadın keyifle kıkırdadı. "Çok tatlısın, değil mi? Soğuktan içeri gel."

"Teşekkür ederim." Adam aceleyle uzaklaşırken ben de içeri girdim.

Elinde bir battaniye ile geri geldi ve üzerime sardı. Kıyafetlerimi işaret ederek, "Kıyafetlerinle ilgili bir günah," dedi.

Muhtemelen haklıydı. Kıyafetlerim ne kadar ıslak olursa olsun, muhtemelen günahkâr görünüyorlardı. Biraz fazla gösteriyordu. Belki de gerçekten dindardılar.

"Evet," dedi kadın kocasına ters ters bakarak. "Güzel bir genç kızı bu halde görmek çok korkunç."

Omuz silkti. "Çay?"

"Lassie Amerikalı, seni otuzbirci."

"Oh, doğru. Caffee o zaman?"

Şimdi anladım. Hâlâ tek fincanla idare ediyordum. Daha fazla dayanamazdım.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Umarım. Yüzüm oldukça uyuşuktu, bu yüzden sadece salyalarım akmış olabilirdi. "Lütfen."

Çifti "caffee" yaparken izlemek ve Amerikan sitcom'u izlemek gibiydi. Onlar

komik, şakaları hem sevgi dolu hem de moral bozucu. Benim tarzım insanlar.

Karnımı bisküvi olmayan bisküvilerle doyurduktan sonra Bertrice ve Bernie bana telefonlarını kullanmayı teklif ettiler.

"Çok teşekkür ederim," dedim ama nasıl çevireceğimi bilmiyordum.

Amerika'ya.

Bertrice bana operatörü nasıl arayacağımı gösterdi ve sonunda, birkaç deneme ve başarısız bağlantıdan sonra, dünyanın öbür ucundan bir telefon çaldı. Ancak üçüncü çalışta aklım tamamen başımdan gitmişti.

Karanlık bir koridorda durdum. Kulübe aslında yuvarlak ve tam ortasında ahşap, sekizgen şeklinde bir dolap vardı.

Yaklaştım. Oymaları inceledim. Kapının açılma şeklini.

Brummeller burayı kiler olarak kullanıyorlardı.

Reyes'in beni sekiz ay boyunca tecrit ettiği manastırdaki dolabın aynısı. Nasıl açacağımızı bulmamız sonsuza kadar süren dolap. İçine adım attığımda ışığının göksel alemden kaybolmasına neden olan. Öylece yok oldu.

Hiçbir şey - hiçbir oda, hiçbir malzeme, hiçbir banka kasası - ışığımı engelleyemezdi. Dünya'nın kendisi bile engelleyemedi. Ölenler onu dünyanın her yerinden görebiliyordu. Bu onlar için bir işaretti. Geçmeye hazır olduklarında geçide giden yolu bulabilmeleri için bir deniz feneriydi.

Kaybolduğunu bildiğim tek zaman, birkaç ay önce o dolaba adım attığım zamandı. Ve bu da

Aynen onun gibi. Tahta türüne kadar.

"Charley?" Cookie telefona doğru bağırarak konuştu. Tanrıya şükür ödemeli aramayı kabul etmişti. Tüm bunları tekrar yaşayacağımı hayal bile edemezdim.

Burası tamamen kırsal bir yerdi, bu yüzden kötü bir bağlantı bekliyordum. Ama sesindeki dehşeti beklemiyordum.

"Hey, Cook! Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin." "Neredesin?" diye sordu panikle.

"Doğru. Demek istediğim de bu. Asla tahmin edemezsin." "Charley," dedi anne sesiyle.

"Tanrım, tamam. İskoçya'da sayılıyım. Bu arama muhtemelen bize bir servete mal olacak."

"Charley, şaka yapmanın sırası değil."

"Hayır, gerçekten, bu bir sabit hat ve sizi ödemeli aramak zorunda kaldığım için, beaucoup bucks, bebeğim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İskoçya mı?"

"Biliyorum, değil mi? Bir şekilde kendimi burada buldum."

Gerçekler su yüzüne çıktı. "Ama... ama kim olduğunu hatırlıyor musun?" "Evet, Cook. Hafızamı kaybetmedim.

Sadece bilyelerimi.

Param yok, telefonum yok, pasaportum yok. Eğer polisler beni yakalarsa, mahvolurum. Ayrıca nasıl geri döneceğimi de bilmiyorum. Ama ne yaparsan yap, söyleyemezsin."

"Topuklarınızı üç kez birbirine v u r u p 'Ev gibisi yok' demeyi denediniz mi?"

"Bu ciddi bir mesele Cook. Reyes'e söyleme. Sana yalvarıyorum."

Kalın, uzun bir sessizlik anıyla karşılaştığımda, "Tam orada, değil mi?" dedim.

"Şey-"

"Oh, bekle." Gözlerimi kapattım ve hem utanç hem de rahatlama dalgasının üzerimden geçmesine izin verdim. Sırtımda onun sıcaklığını hissettim. Onun gücünü. İlgisini. "Boş ver."

"Üzgünüm, Charley. Etrafta volta atıyordu ve-"

Arkamdan uzandı ve aramayı kesti. Sonra yaklaştı, beni sıcaklığında boğdu. Her hücreyi doyuruyordu. Her karanlık köşeyi doldurdu.

Bana doğru eğildi. Ağzını kulağıma bastırdı. Fısıldadı, "Açıklamak ister misin?"

Sonunda ona döndüm. Üzerimde yükseliyordu. Meraklı. Endişeliydi. Ve biraz da kızgın. Ne diyeceğimi bilemedim. Patlamıştım ve binlerce mil uzakta bitmişim. Ben de konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bu dolap tanıdık geliyor mu?"

Arkasını dönmedi. Gözlerini benden ayırmadı. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Tıpkı manastırdaki gibi."

"Öyle mi?" diye sordu, hâlâ bakmayı reddederek. "Kılıç yarası olan bir melek şu anda Yehova'ya bunu nasıl aldığını açıklıyor."

"Reyes," dedim telaşla. "Ne yaptın sen?" "Ne mi yaptım?" diye sordu, ölüm sessizliğinde.

"Şey, evet." Onu ittim. Kımıldamadı. "Bir melek kavgaya mı ettin?"

"Üç. Düşündüm de..." Isırdı ama pozisyonundan vazgeçmedi. "Seni götürdüklerini sanıyordum."

"Beni aldıklarını mı düşündün?" Hem şaşırmış hem de gururlanmış bir şekilde sordum. "Beni neden alsınlar ki? Bekle, hayır, nereye

beni alırlar mı?"

"Önemli bir şey değil. Neden buradasın?" Bernie arkasından yaklaşırken kulübeye şöyle bir baktı, yüz ifadesi ciddiye, "Bana bir içki getir karıcığım. İşler ciddileşmek üzere."

"Bernie, bekle," dedim Reyes'i iterek ve ellerimi kaldırarak. "Bu benim kocam. Beni almaya geldi."

Bertrice elinde bir bıçakla arkasından koşarken Bernie ters ters bakmaya devam etti. "Sanırım tek gereken iyi bir ısırik."

"Sorun değil, gerçekten. O iyi bir adam."

Bernie rahatladı, ama çok az. "Sizi isteğiniz dışında sıkıştırmaya hakkı yok."

Reyes'e döndüm. "Bernie haklı."

Reyes bana ters ters baktı, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Mükemmel bir İskoç aksanıyla adama söyledikleri beni çok şaşırttı. "Bir kare gitmeyi reddetmezdim, ama sizi uyarsam iyi olur, ben katıyım."

İşte o anda eridim. Sadece biraz. Çoğunlukla dizlerimde.

10

Tanrıya şükür yemek için avlanmak zorunda değilim. Takoların nerede yaşadığını bile bilmiyorum.

-MEME

Bernie kocama yaklaştı, göğsü bir güç ve korkusuzluk gösterisiyle kabarıyordu. "Sağlam ya da değil, onu bir daha böyle kıştırırsan kendini kendi kanının içinde bulursun."

Bertrice kocasının sırtına bir tokat atmadan önce Reyes'le burun buruna gergin bir dakika geçirdiler. "Bırak artık Bernie. Sen onun kıpırdadığını bile anlamadan o seni mezara götürecekt." Bana baktı ve göz kırptı. "Çok iyi biri, değil mi?"

"Evet," dedim Reyes'in koluna sarılarak. Güzel mi yoksa cesur mu demek istediğini bilmediğim için kabul ettim. "Kesinlikle kaslı biri. Bu Reyes."

Bernie Reyes'in elini tuttu. Telafi edildi. Bisküviler yenildi çünkü kim kurabiye tadındaki bisküvileri sevmez ki?

* * *

Vedalaştık ve tekrar ziyaret edeceğimize söz verdik. Dolabı aklımdan çıkaramıyordum. Bu bir tesadüf olamazdı.

Karanlıkta bir yol yürüdük, Reyes yakındayken soğuk daha az soğuktu. Kendi kişisel seyahat ısıtıcıma ve latte makineme sahip olmak gibiydi. Adam latte yapabiliyordu.

Ayrıca bana ceketini vermişti. Kocaman, rahat bir battaniye gibiydi ve onun gibi kokuyordu. Onu yüzüme yapıştırmamak ve içime çekmemek için kendimi zor tuttum.

Eve nasıl döneceğimize dair hiçbir fikrim olmadığından - Reyes adeta ışınlanmıştı- ona döndüm. "Peki," dedim nefesim havada buğulanırken, "nasıl geri döneceğimize dair bir fikrin var mı?"

Bir ağaç korusunda durmuştuk ve Reyes ağaçlardan birine yaslanmış beni izliyordu. Çalışıyordu.

Konuştığında, aynı İskoç tınısıyla konuşuyordu. O da Dizlerimi eriten bir tane. Ve külotumu. Çoğunlukla külotumu.

"Buraya gel, genç kız."

Yaptım. Nasıl yapmayayım? Beni kollarına çekti, sıcak ve güvenli bir yere.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu normal aksanıyla. Garip bir şekilde, hala işime yarıyordu.

Omuz silktim. Eğer konuşmak istiyorsa, konuşacaktı. "Foster davasını neden düşürmemi istediğini söylemek ister misin?"

Gerildi ve uzaklara baktı ama şöyle dedi
Hiçbir şey.

"Senin bir tanrı olduğun gerçeğine ne dersin? Yani, daha yeni öğrendin. Ne düşünüyorsun? Ne hatırlıyorsun?"

Yine sessizlik.

"Peki ya tanrı camı? Belli ki bende olması seni üzüyor."

Hiçbir şey.

Kollarından kurtuldum ve bir dereye doğru yürüdüm. Tepemizdeki ay, fokurdayan suyun üzerinde parlıyordu. "Tamam, Michael'a verdiğin söz hakkında her zaman konuşabiliriz. Bunu hatırlıyor musun?"

Arkamı döndüğümde yine beni izliyordu, kara gözleri sanki içlerinde ay dans ediyormuş gibi parlıyordu.

"Ona Uzan'ın üç tanrısını da uçaktan indireceğine söz verdin. Seni kandırdı, çünkü o sırada üç tanrıdan biri olduğunu bilmiyordun. Ama bir açık kapı falan var mı? Bunu nasıl aşacağız?" Bekledim ama uzun sürmedi. "Tanrı camından bahsetmişken, orada sıkışıp kalmış masum ruhlar var. Şimdi Kuur adında suikastçı bir iblis ve kötü niyetli bir tanrı olan Mae'eldeesahn ile birlikte kapana kısıldılar. Onları oradan çıkarmalıyım. Beynimi zorluyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Cehennem boyutunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

O noktada, az çok bilinç akışımı dile getiriyordum. O benimle sohbet etmek istemezse, ben kendimle sohbet ederdim. Mükemmel bir arkadaştım.

"Ve Kuur'a göre, bir ruhu çıkarmanın tek yolu kolyeyi açmak ve kişinin adını söylemektir, ancak yalnızca onları ilk başta oraya koyan kişi serbest bırakabilir.

Onlar. Eğer durum buysa, cidden boku yedik demektir. Hiçbirinin ismini bilmediğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

1400'lerde tüm bu insanları cehennem boyutuna mahkûm eden sadist rahibi lanetledim. Şimdi nasıl olurlardı? Hâlâ orada olabilirler miydi? Akıl sağlıklarından geriye kurtarabilecekleri bir şey kalır mıydı? Cehennem boyutunda altı yüz yıl geçirmenin insanın ruhuna ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey olamazdı.

"Biliyor musun, ben de kayınvalidemi düşünüyordum." Onun sıcaklığını arzulayarak yaklaştım. Ve kokusunu. Ve sonsuz bir enerji kaynağı gibi içinde sürekli uğuldayan gücü. "Biliyor musun, senin doğaüstü yanından? Seninle evlenerek Şeytan'ın gelini, Yehova'nın baldızı ve İsa'nın teyzesi oldum. Nihai çekirdek aile gibiyiz. Tanrı yiyicinin ne olduğunu biliyor musun? Görünüşe göre ADA Nick Parker'a peygamberlikle ilgili bir şey göstermişim ve o da bana tanrı yiyici demiş."

Yapmaya çalıştığı büyüü bozarak ondan uzaklaştım.

"Ayrıca, cehennem buz tutacak, yani görünüşe göre bu gerçek bir şey."

"Beni hak etmediler."

Etrafımda döndüm. Sonunda bakışlarını indirmişti. "Seni kim hak etmedi?"

"Loehrs."

Yaklaştım, kafam karışmıştı. Loehr'ler onun gerçek ebeveynleriydi. İnsan olan öz ailesi. Dünyadaki o n c a insan arasından bir parçası olmak için onları seçmişti. Ve şimdi onlar

Beep'in koruyucularıydı, ona bakıyor ve onu kimsenin sevmeyeceği kadar seviyorlardı.

"Reyes, onlar iyi insanlar. Beep'e sanki kendileriymiş gibi bakacaklar-"

"Aynen öyle. Güzel. Beni hak etmediler. Kötü. The Fosters onlara bir iyilik yaptım."

Sözleri aklımda yer ettikçe, davayı almamla ilgili kuşkularını anlamaya başladım. "Yani yaptıkları şeyin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence doğru olanı yaptılar."

"Doğru şey mi?" Elimi göğsüne koydum. "Bütün mesele bu mu?"

Yine cevap vermedi. Çenesi yaşadığı stresin ağırlığı altında e s n e d i .

"Sanırım doğaüstü alemi görme yetenekleri var. Tamamen değil, ama yeterince-"

"Kötülüğü gördüklerinde anlarlar mı?"

Ellerini cebine soktu. "Hayır. Sadece kurbanlarını bu şekilde hedef aldıklarını düşünüyorum. Sanırım onlarla konuştun? Bay Foster'la da mı?"

"Evet. Bu sabah ofisine gittim."

"Sana tapacaklar," dedi. "Shawn'a yaptıkları gibi."

"Shawn mı? Neden? O ne...?"

Bana arkasını dönmüştü. Mükemmel açıları ve şehvetli kıvrımlarıyla profili sarı ayın sıcak ışığında neredeyse parlıyordu. Kirpiklerinin yanaklarında dalgalandığı yerlere gölgeler düşüyordu. Etki çarpıcıydı.

"Shawn'da bu kadar farklı olan ne? Aurasının saflığı dışında olağandışı bir şey fark etmedim."

"Çünkü asla görünenin ötesine bakmıyorsunuz. Onların duygularını okumaya çok fazla güveniyorsunuz."

"Şimdiye kadar benim için oldukça iyi çalıştı. Ve bakıyorum ötesinde mi? Yani diğer düzleme geçtiğimde olduğu gibi mi?" Sessizliğini evet olarak algıladım. "Peki, daha dikkatli baksaydım ne görürdüm?"

"Benim tam tersim."

İyi. Şifreli Adam oluyordu, bu da bu konuda konuşmaktan hiç de rahat olmadığı anlamına geliyordu. "Zıtlık. Karanlığa karşı aydınlık gibi mi?"

Sonunda tekrar bakışlarımla buluştu. "O bir Nephilim."

"Nefilim mi? Yani..." Çenem düştü ve yaklaşık bir saat boyunca nutkum tutulmuş bir şekilde orada oturdum. Bir Nefilim'in (yarı insan, yarı melek) mümkün olması. Bu gerçekten olabilirdi. "Onlar gerçek mi?"

"O bir Grigori ile bir insanın birleşmesinden türemiştir."

"Bunu biliyor mu?"

"Bundan şüpheliyim."

"Kutsal inek." Dereye doğru geri yürüdüm. "Bu büyük bir şey. Bu Nuh'un gemisini keşfetmek gibi bir şey. Ya da Kutsal Kase'yi. Ya da düşmüş bir UFO."

"Düşündüğünüzden çok daha fazlası var."

Ona doğru döndüm. "Daha fazlası mı var? Ben bunları nasıl bilmiyorum?"

"Buraya tekrar gelmelisin." Ağzında bir sırıtış fısıltısı belirdi.

"Geri dönmeliyiz."

"Bu durumda, kesinlikle buraya gelmeniz gerekecek."

Ona doğru yürüdüm ve beni kollarıyla sarmasına izin verdim. "Sıkı tutun," dedi, uyarıda mizah vardı.

"Bekle. Bu sabah beni gerçekten bırakacak mıydın?"

Kulağıma fısıldamak için yaklaştı. "Tam kışının üstüne."

Ben cevap veremedim, göksel dünya bize çarptı.

Kırbaçlıyor, uluyor ve akıyordu. Sonra o gitti ve biz Reyes'in ofisindeydik.

Kendimi toparlarken sallanmaya başladım, sonra da ona dik dik baktım. "Bu korkunç," diye devam ettim, kaldığımız yerden devam ederek

ve gideceğim yer üzerinde böyle bir kontrolüm olmasını diledim. "Benimle ilgilenmen, beni koruman ve bana taco yapman gerekiyordu."

"Lütfen." Masasının arkasına oturdu, arkasına yaslandı ve beni izledi. Tekrar. "Birinin korumasına ihtiyaç duyduğun gün... yani cehennemin donduğu gündür. Sevgili yaşlı babamın bunu kabulleneceğini sanmıyorum. Muhtemelen arkanı kollamalıyım. Ama o zamana kadar..."

Tamam. Ben de kabul ederdim. "Onun boyutunu Ice Capades'e ne zaman dönüştüreceğim hakkında bir fikrin var mı? Hell on Ice?"

"Hey, patron." Sammy kafasını içeri soktu. "Fritöz yine bozuldu."

Canlandım. "Karbüratörü kontrol ettin mi?" Tanrım, ben çok yardımcı oldu.

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını salladı. "Davidson, yine ilaçlarını almayı mı bıraktın?"

"Neden? Ne duydun?" Reyes,

"Saul'u arayacağım," dedi.

Gerçekten mi?

Sammy ona başparmağını kaldırdı, bana da deli işareti yaptı. Kendimi çok yargılanmış hissettim.

Reyes'i konuşturdum. Sırf Saul'u aramak zorunda kaldı diye bu konuşmadan vazgeçecek değildim.

Telefonu açtığında, söylenmeye devam ettim. "Yani, ben Tanrı camı hakkında bir fikrim vardı." Tepkisini bekledim. Hiç tepki vermedi. "Yani, kurallar var, değil mi? Kötü rahibin oraya gönderdiği insanların isimlerini bilmiyorum ve zaten onları gönderen de ben değilim. Bu yüzden cehenneme gidebileceğimi düşündüm. Onu geri getirebilirim."

Başını salladı ve Saul'un telefonuna bir mesaj bıraktı.

Telefonu kapattığında, "Anlamıyorsun. İnsanlar gerçekten sonsuza kadar yanmazlar. Bu bir efsane. O çoktan gitti."

"Ama bu boyuttaki insanlar hâlâ hayatta. Ya onu kırarsak?"

"Tanrı camı, söyleyebileceğim kadarıyla, bir geçit. Cehennem boyutuna açılan bir kapı. Ya içerideki insanları serbest bırakmak yerine sonsuza dek kilitleseydik? Ya da tüm boyut çöküp onları sonsuza dek hapsedersek?"

Gerçekten iyi noktaları vardı. Karşısında oturdum, yenilmiştim.

"Ayrıca, eğer bu gerçekten tanrı camıysa, onu çekiçle kırabileceğinden şüpheliyim."

Bir başka iyi nokta.

"Bende olması seni rahatsız ediyor mu?" "Etmeli mi?"

I dökümlübenim vücut üzerinde onun Masa.

O olabilir olmakçok sinir bozucu.

İçinden güldü. "Sanırım çalışmak zorundasın."

"Acil bir şey yok. Bana nasıl bittiğini anlatmak ister misin? İskoçya'da mahsur mu kaldın?"

Omuz silktim, paltosu omuzlarıma ağır geldi. "Sadece sinirlendim."

"Bana mı?"

"Genel olarak erkeklere." "Ah."

"Ne zaman doğduğumu biliyor musun?" "Yine mi geldin?"

"Bilirsin işte. Hangi çağ gibi? Kaç yaşındayım? Mezozoik dönemden mi bahsediyoruz, yoksa Paleozoik döneme kadar geri gitmemiz mi gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Sizin boyutunuz bu boyuttan çok daha eski." Hemen ayağa fırladım. "Daha yaşlı?"

"Zaten işler böyle yürümüyor. Zaman her düzlemde aynı değildir. Bu düzlemin kronolojik yapısı sizin boyutunuzdakiyle uyuşmuyor. Bunu söylemek imkansız olurdu."

"Bu, çok yaşı olduğumu söylemenin kibar bir yolu mu, bunu anlamak için karbon tarihimin olması gerekir?"

"Evet," dedi, sesinde alaycılık vardı. "Aynen öyle."

"Tamam, peki ya sen? Kaç yaşındasınız? Sen ve Yehova mı? Peki siz nasıl kardeşsiniz? Anneniz ve babanız var mıydı?"

Kaşları birbirine kenetlendi ama sadece bir anlığına. "Hatırlamıyorum. Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum."

"Özür dilerim. Ne hatırlıyorsun?"

Ciğerlerini doldurdu ve sandalyesine geri oturdu. "Sana bok gibi davrandığımı hatırlıyorum. Hatırlamadığını da biliyorum, çünkü hatırlasaydın benden nefret ederdin."

"Hiç sanmıyorum. O zaman bana neden bu kadar kötü davrandın?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Hani ilkokulda bir çocuk hoşlandığı kızın saçını çeker ya?"

"Benden hoşlandın mı? Bekle. Saçımı mı çektin?"

"Sen, daha iyi bir ifade bulamazsam, benim ligimin dışındaydın."

Ciddi olduğunu anlamadan önce homurdandım. "Buna inanmakta gerçekten zorlanıyorum. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" Beni inceledi, sonra sordu, "Eğer hatırlarsan, beni affedecek misin?"

Masasının etrafında yürüdüm. Kışımı ona yasladım. Uzun bir süre onu inceledi.

Bana izin verdi.

Bu mükemmel adam ve ben nasıl aynı yörüngede olabilirdik ki? Ben onun liginin dışında mıydım? Hiç sanmıyorum.

Öne doğru uzandı, bir elini kalçalarımaya koydu ve eteğimi kalçalarımın üzerinde kıvrılana kadar yukarı kaydırđı. Sonra bana baktı. "Evet de," dedi, sesi yumuşak ve derindi.

"Evet."

Beklenti midemde çırpınıyordu.

Beni tekrar masaya yasladı ve arkasına yaslandı, bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdi, kasıklarımdaya durdu, sonra bacaklarımdan aşağı devam etti.

Kot pantolonunun üzerinden sikinin dış hatları nabzımı hızlandırdı.

Ben bir şey yapamadan, çizmeli ayağımı kaldırdı ve sandalyesinin koluna dayadı. Sonra aynı şeyi diğer ayağım için de yaptı ve yukarı uzanıp dizlerimi ayırmadan önce onu da sabitledi. Ayak bileklerimden tuttu, botlarım sadece birkaç santim yüksekliğindeydi ve beni tekrar incelemek için arkasına yaslandı.

Neyse ki Sammy kapıyı kapatmıştı. Aksi takdirde müşterilere akşam yemeğiy ve gösteriy sunulacaktı.

Yoğun bakışlarını benimkilere kilitledi. "Parmaklarını ıslat." Bir elimi ağızıma götürdüm.

"Orada değil."

Şaşıracak bacaklarımdan arasına uzandım ve parmaklarımı külotumun içine soktum, onları içeri iterken göğsüm yükselip alçalıyordu.

"Daha uzağı."

Onları daha derine ittim, midemin çukurundaya dönen bir his vardı.

Onun da nefesleri sıklaştı. "Klitorisini ovala."

Yaptım, yüzünde gördüğüm açlık kendi dokunuşumdan daha erotikti.

Uzun bir süre izledi, sanki kot pantolonu aniden dar gelmiş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

Sonra derin ve yumuşak bir sesle, "Gel," dedi.

Basit bir emirdi. Daha önce hiç kimsenin önünde mastürbasyon yapmamıştım. Ama Reyes'in yüzündeki ifade, gözlerinde parıldayan arzu, kaybedecek hiçbir şeyim olmadığına beni ikna etti.

İki parmağımla klitorisimi ovuşturdum ve ereksiyonunun daha da belirginleşmesini izledim. Elleri ayak bileklerimin etrafında kenetlenirken. Çenesi bükülürken. Daha iyi görebilmek için uzanıp külotumu kenara kaydırduğında, içimdeki uyarılma zirve yaptı. Amım o anda o kadar şişmiş ve hassaslaşmıştı ki, parmaklarının en yumuşak fırçası bile beni uçurumun kenarına itebilirdi, ama o sadece izledi.

Başını çevirdi ve dizimin iç kısmına yumuşak, tüylü öpücükler serpiştirdi. Tenim o kadar gergindi ki bu öpücükler neredeyse acı veriyordu. Ve ben daha fazlasını istiyordum. Ağzını üzerimde istiyordum. Sikişinin içimde olmasını.

Ama ben çalışırken sadece izledi. İlk başta. Yavaş başlamıştım ama közler canlanıp ateş yayıldıkça parmaklarım daha hızlı hareket etti.

Boş boş oturmaya dayanamayarak bacaklarımın arasında durdu, gömleğini açtı ve sütyenimi aşağı kaydırarak sertleşmiş meme uçlarıma erişmesini sağladı. Eğildi ve önce birini, sonra diğerini ağzıyla yaktı. Tepe noktasını kapatıp emerken dili kavruldu.

Duygu, gergin meme ucunu klitorise çeken bir ip gibiydi. Biri diğerini çekiştiriyor ve basınç artıyordu. Duyulabilir nefesleri her vuruşta hızlanıyordu. Diğer elimle masanın kenarını kavradım ve kontrolsüzce titreyerek tutundum, ta ki tanıdık acı karnımın alt kısmında patlayana kadar, o kadar keskin ki vücudumdaki her kası yakaladı, o kadar sıcak ki her hücreyi sular altında bıraktı.

Bir kolunu sırtımın kıvrımına doladı ve ben ona doğru eğilirken beni tuttu.

Çok mu gürültü yaptım bilmiyordum ama Reyes Pantolonunun düğmelerini açtığı anda, onun adını avazım çıktığı kadar bağırmış olsam da umurumda değildi. Bacaklarımın arasından itti ve kaya gibi sert ereksiyonu içime kolayca kayd. Orgazm dalgaları hala gürleyen kalbimle aynı ritimde atıyordu, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş siki içime girdiği anda ikinci bir orgazmın yükselmesini ve zirveye ulaşmasını sağladı, taşkın kapılarını tekrar açtı, erimiş lavı tatlı, sıcak ve şehvetli bir şekilde içime akıttı, vücudumu dünyadaki en lezzetli hislerle ödüllendirdi.

Ama içimde hareket etmedi. Beni sıkıca tuttu, üzerime kapandı, beni hareketsiz bıraktı ve doruk noktamın kasılmalarının sikini sıkmasına ve masaj yapmasına izin verdi, patlayana kadar onu sağdı. Bir avuç saçımı yakaladı. Beni daha sıkı çekti. Bana karşı sallandı. Ve yüksek sesle inledi. Bu kombinasyon o kadar zevkli, o kadar ruhani ki neredeyse tekrar boşalıyordum.

Birbirimize kilitli kaldık, son dalgaları birlikte aşağıya doğru sürdük, deniz bitene kadar birbirimize dokunmanın tadını çıkardık.

titremeler azaldı.

Reyes beni tekrar kendine doğru çekti ve "Lanet olsun!" diye fısıldadı.

Kabul ettim. Ve onu bırakmaya hazır değildim. Henüz değil.

Giyinmek yerine beni masadan kaldırdı ve ben hala onun üzerindeyken oturdu. Hâlâ içimdeydi.

"Öp beni," dedi, itaat etmeye hazır olduğum bir başka emirle. Ama sadece bu seferlik.

Ağzımı dudaklarıma bastırduğımda öpücüğün ardındaki gülümsemesini hissettim.

onun.

Geri çekildim ve dudaklarımı yaladım. Sonra onları şapırdattım ve tekrar yaladım. "Tadın pamuk şeker gibi."

Doygun bir sırıtışla beni tekrar memnun etti. "Öyle mi?" "Ediyorsun."

Kendi dudaklarını yaladı ve düşünceli bir şekilde başını geriye yasladı.

"Senin tadın-"

"Rosto?" Ben teklif ettim. Kıkırdadı.

"Chiles relenos? Tarçınlı çörek? Pil asidi? Bunları yemeyi bırakmalıyım."

"Tuz," dedi sonunda. "Denizden."

"İskoçya'dan mı?"

Başını salladı, ben de daha da yaklaştım.

"İskoçya'ya gittiğime inanamıyorum. Uçak parasından tasarruf edeceğimizi düşünsene. Bence penisine Vampir Lestat adını vermeliyiz."

"Gerçekten mi? Ben Angry Johnny'yi düşünüyordum."

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Belki de bunun üzerinde uyumalıyız."

Biz orada otururken kapı zar zor açıldı ve bir el içeri kayarak yan masanın üzerine bir dizi anahtar bıraktı. Benim anahtarlarım. Reyes, Garrett'a Misery'yi aldırması olmalı. Bu beni bir yolculuktan kurtarırdı.

"Teşekkürler, Garrett!" Seslendim.

Bana bir başparmak işareti yaptı ve kapıyı kapattı.

"Sence birbirimize cinsel iyilik yaptığımızı nereden biliyordu?" Erkeğime tekrar sokularak sordum.

"Muhtemelen adımı yaklaşık yedi kez haykırdığın içindir."

Ayağa fırladım ve ona bakakaldım.

En hınzır sırıtışını ortaya çıkarmıştı. "Ama bu sadece bir tahmin."

11

Kahvesiz öleceğimi hiç söylemedim. Diğer insanların öleceğini söyledim.

-MEME

Cookie Amber'ı okuldan aldıktan sonra, eve gitmeden önce onunla birlikte Fosterlar hakkında o ana kadar öğrendiği her şeyi gözden geçirdik. Bir duvara toslamıştı ama anlaşılan o duvarda bir arkadaşı vardı. Arkadaşı olduğunu bilmiyordum.

Ama İlahi Müdahale adlı şaibeli evlat edinme ajansının evraklarını doldurduğu diğer iki evlat edinme olayını öğrendi.

"Tamam," dedi bana bir kâğıt uzatarak, "ikisi de Albuquerque'de evlat edinilmiş. Biri erkek, diğeri kız. Oğlan birkaç yıl önce bir yangında ölmüş. Yangın müfettişi kundaklama olduğuna karar verdi ama kimin yaptığını asla bulamadılar." Diğer ismi işaret etti. "Ve bunu. Kız olan. Senin yaşında ve hala burada yaşıyor. Ayrıca binanın kira kontratında kimin adının olduğunu da buldum."

O bilgiyi de bana verdi. "Teşekkürler, Cook."

Yorgun görünüyordu ve bu beni endişelendiriyordu. Cookie yorulmazdı.

"Bob Amca nasıl?"

Omuz silkti. "Benimle yaşamıyor."

"Taşındı mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Hayır, duygusal olarak demek istiyorum. Sanki günlerdir eve gelmemiş gibi."

Elini kendi elimle kapattım. "Bu bir vaka Cook. Klasik semptomlar. Sana söz veriyorum."

Başını salladı ve eve erken gitti. Bir bina için bir kızı görmeye gittim.

* * *

Evlat edinme görevlisinin çalıştığı binayı kiralayan kadın Taylor Ranch'te yaşıyordu, ben de saatin ilerlemesine rağmen o tarafa yöneldim. Hiçbir şey trafiğin yoğun olduğu saatler kadar günün tadını kaçıramaz. Neyse ki o kadar da kötü değildi. Karen Claffey adındaki kadın, Montano'nun dışında, yol boyunca solmuş plastik çiçeklerin sıralandığı küçük beyaz bir sivada yaşıyordu.

Kapıyı çaldım ve bir araba yanaştığında içeriden küçük bir köpeğin havladığını duydum. Ellili yaşlarında bir kadın indi ve yiyeceklerini almak için bagajına doğru gitti.

Arabasından çıkıp ön kapıya doğru yürürken gülümsedim ve el salladım. "Merhaba. Karen Claffey?"

Başını salladı ve kapıyı açmak için çantalarını kaydırıldı.

"Benim adım Charley Davidson. İlahi Müdahale Evlat Edinme Ajansı'nı araştıran özel bir dedektifim.

."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Kaba tavrı beni şaşırttı ama sadece bir anlığına.

"Gerçekten mi?" Dosyayı çıkardım. "Şehir kayıtlarına göre, ajansın çalıştığı binayı kiralamışsınız."

"Ben bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Boynunda bir tabela olsaydı, yanıp sönüyor olurdu.

YALANCI, YALANCI, PANTOLONU YANIYOR.

"Sorun değil. Ama sizi uyarmalıyım, bu konuda APD ile çalışıyorum. Bulgularımı teslim etmem gerekiyor, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde ortaya çıkabilirler. Sadece rutin şeyler. Endişelenecek bir şey yok." Misery'ye doğru yürümeye başladım. "İyi günler dilerim."

"Benim o ajansla hiçbir ilgim yok." "Pardon?"

Kızgınlık, sağlıklı bir korku dozuyla karışarak içinden akıp gitti. "O ben değildim. Kiliselerine gittiğim ve arkadaş olduğumuz için kira kontratını benim adıma yapmışlar."

"Kim, Bayan Claffey mi?"

"Eve ve Abraham. Fosterlar. Binaya ihtiyaçları vardı ama kendi adlarına olmasını istemediler."

Ona doğru geri adım attım. "Nedenini söylediler mi?"

Ön kapıyı açtı ve yapacak daha iyi işleri olduğunu ima edercesine içeride yarı yolda durdu. "Sadece birkaç çocuk evlat edineceklerini ve kendi ajanslarını kurmak istediklerini söylediler. Bildiğim kadarıyla hiçbir ajans içeri girmedi. Bina hep boş kaldı. Onlar için postaları alır ve evlerine bırakırdım. Hepsi bu kadar. Geri kalanıyla hiçbir ilgim yoktu."

"Bayan Claffey, sormak zorundayım: Ne dinlenmesi?"

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. Ya da dua ederek. Uzun süre yerde kaldı.

Yumurtlamam için yeterli zaman geçtikten sonra, iki kez, bana içeri girmemi işaret etti.

Marley adında bir dachshund köpeği vardı. Tek bildiğim

Çünkü ona susması için on yedi kez bağırdı. Ama Marley terör saltanatına devam etti, iyi olduğuma karar vermeden

önce üç dakika boyunca bana havladı. Sonra göbeğini okşamaya ve oyuncak küvetine başladı. Bir küvet dolusu

oyuncak. Her bir oyuncağı getirmesi gerekiyordu ve sıkılıp bir sonrakine geçene kadar onun için ölümüne mücadele

etmemiz gerekiyordu. Ben gittikten sonra Bayan Claffey onun kaybolduğunu fark edecek mi diye merak ediyordum.

Karen çantaları mutfak tezgâhına koydu, sonra da bir demlik kahve hazırladı. Kokusu beni mutluluktan havalara uçurdu.

Coffeeland adında bir yer.

"Bir süre önce bazı şamatalar oldu," dedi, tek kulaklı pembe bir fare için mücadele ederken köpek hırıltıları arasında konuşarak. "Bir müfettiş geldi ve bir kamu avukatı için çalıştığını ve kurumla ilgili elimdeki her şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona hiçbir şeyim olmadığını söylemeye çalıştım. Kira kontratının benim adıma olduğu doğrudu ama hepsi bu kadardı. İşle hiçbir ilgim yoktu."

Neredeyse bir elimi kaybettikten sonra, "Neyi araştırdıklarını söyledi mi?" diye sordum.

Yiyecekleri yerleştirmekle meşguldü. "Bir kadın çocuğunun kaybolması ve öldürülmesiyle ilgili olarak tutuklandı. Ama onu öldürmediğini söylüyor. Bir evlat edinme ajansından bir çiftin ona yaklaştığını söyledi. Sonra, yirmi beş yıl

Daha sonra bebeğin kalıntıları, o sırada yaşadığı evden elli metre kadar uzakta bulundu."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Ya da topallayarak. Marley ayak bileğimdeki botlardan hoşlanmıştı. Foster'lar bu kadının çocuğunu öldürmek için mi evlat edinmişlerdi? Neden bu kadar ileri gitmişlerdi? "Foster'ların böyle iğrenç bir şey yapabileceğine inanıyor musunuz?"

Kadın homurdandı. "Elbette. Kadının hikayesi çok ... doğru."

Üzüntü ve düşünce içinde başımı öne eğdim. O dedektifle konuşmam gerekiyordu. "Bayan Claffey-"

"Sadece Karen."

"Karen, müfettiş sana bir kart bıraktı mı ya da bir irtibat numarası verdi mi?"

"Verdi ama ben attım. Özür dilerim."

"Sorun değil. Bulabilirim. Çok teşekkür ederim Karen." Elini tuttum ve içine bir kart bastırdım. "Aklına başka bir şey gelirse."

Kartımı aldı ve ben çıkar çıkmaz onu da atacağından yüzde 90 emindim.

Kapıya yönelmeden hemen önce onu uyarmam gerektiğini fark ettim. Tehlikede olabileceğini bilmesini sağlamak için. "Karen, seni korkutmak ya da korkunç görünmek istemem ama lütfen bu konuda Foster'lara bir şey söyleme. Bunun sana geri dönmesini istemiyorum."

Isırdı ve ben öfke ve düşmanlık karışımı bir duygu hissettim. "Onları artık hiç görmüyorum. Bir süre önce kiliselerine gitmeyi bıraktım."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Arkasını döndü. Onu kaybettiğimi anlayacak kadar uzun süredir bu işi yapıyordum. "Hayır."

Yeterince adil. "Kiliselerinin adı ne?" "İlahi Yol'un İnsanları."

"*İlahi* kelimesini gerçekten seviyorlar."

"Evet, öyle olduklarını düşünüyorlar." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "İlahi. Kutsanmış. Tanrısız."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Kendimi küçümseyen en iyi gülümsememle sordum.

Marley'i son bir kez fırçaladım, sonra ayrıldım.

Daha Misery'ye varmadan Cookie'yi aramıştım. "Cookie, yirmi beş yıl önce bebeğini öldürmekten yargılanan kişiyi bulmanı istiyorum. Daha yeni buldular-"

"Veronica Isom."

Durdum. "Vay canına, çok hızlı oldu." "Bütün haberlere çıktı."

Gerçekten de akşam haberleri hareketine katılmam gerekiyordu. "Teşekkürler, Cook. Nerede tutulduğunu bulabilir misin?"

"Tabii, tatlım. Bana beş ver." "Tamamdır."

Misery'ye bindim ama onu çalıştırmadım. Onun yerine, yolcu koltuğundaki küçük canavarın niyetini açıklamasını bekledim.

Çocuğu tanıyordum. Dokuz yaşındayken boğulmuş sarı saçlı, mavi gözlü bir güzeldi. Arkadaşım Rocket ve çetesiyle birlikte terk edilmiş bir akıl hastanesinde yaşıyordu.

Bu yüzden onu pek görmedim. Arkadaşları vardı ve sıkıcı yaşlı bana ayıracak zamanı yoktu.

Giydiği pijamalardan dolayı Çilek, nam-ı diğer Çilek Kız, oturmuş bir kâsedan dondurma yiyormuş gibi yapıyordu. Bir ısırık alır, sonra bir ısırık da bebeğine verirdi. Kel olana.

Strawberry'nin bebeklerin saçlarına karşı bir ilgisi vardı. Yani, genel olarak saçlara. Her zaman benimkini taramak, örmek ya da hızlıca düzeltmek isterdi. Bebek koleksiyonunu gördükten sonra bir profesyonele gitmeye karar verdim.

"Oyuncak bebekleri sever misin?" diye sordu durup dururken. "Şişme bebekleri severim. Bu sayılır mı?"

"Benim de var. Arkadaşım Alex'te bir tane vardı ve suratına yumruk atardık, sonra tekrar zıplardı."

Aynı fikirde değildik. "Hey, tatlım, burada ne yapıyorsun?"

"Seni araba kullanırken gördüm ve yanıma geldim." "Oh. Tamam."

"Angel'ı gördün mü?" On üç yaşındaki dedektifime biraz aşık olmuştu.

"Bir süre için değil."

"Kardeşimle konuşmanı istiyorum."

Kardeşi David Taft, ara sıra taciz e t m e k t e n hoşlandığım bir APD memuruydu. "Öyle mi? Yine sürtüklerle mi çıkıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Düştü ve şimdi onu göremiyorum. artık."

Donup kaldım. "Strawberry, ne demek düştü?"

"Bilmiyorum. Düştüğünü gördüm ve şimdi onu bulamıyorum.

Bakmanı istiyorum."

Tamam, gidenlerin en iyi yaptığı şeylerden biri de şifreli mesajlardı. Strawberry de farklı değildi, ama eğer onu göremiyorsa...

Alarm omurgamdan yukarı kaydı. Gerçekten düşmüş müydü? Ölmüş müydü? Karşıya mı geçti?

"Tamam. Bakacağım, tatlım."

Başını salladı ve bebeğine zorla bir lokma daha yedirdi. "Uzun zamandır yoktun. Ben de seni arıyordum. Gittiğini sanıyordum."

Uzandım ve saçlarını omzunun üzerinden düzelttim. "Özür dilerim." Ona beni daha birkaç gün önce gördüğünü söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ölenlerin zaman algısı her zaman iyi olmazdı. Belki kardeşi için de aynısı geçerliydi.

Küçük bir omzunu kaldırdı. "Sorun yok."

"Bir süre benimle gelmek ister misin? Cinayetle suçlanan bir kadını ziyaret edeceğim."

Bir esnemenin ardından tekrar omuz silkti.

"Sanırım." Bugünlerde çocuklar. Eğlendirmek çok zor.

Misery'yi başlattım, telefonumu cebimden çıkardım ve adı Bob Amca.

"Ne yapıyorsun?" dedi selam vermek yerine.

"Araba kullanmıyorum, kastettiğiniz buysa. Memur Taft için aramıştım. O iyi mi?"

Bir anlık sessizlikten sonra, "David Taft?" diye sordu.

"İşte o. Kız kardeşi onu bulamıyor." "Kız kardeşi mi var?"

"Ayrıldı."

"Oh. Oh, doğru. Sanırım onu bu kadar iyi tanıdığınızı fark etmemiştim. David Taft izinde."

"İzinli mi? Ne zamandan beri?"

"Yaklaşık dört ay öncesinden beri. Gerçekten çok garipti. Bir gün geldi, kaptanla konuştu, sonra masasını topladı ve gitti. O zamandan beri onu görmedik."

"Transfer edilmediğinden emin misiniz?"

"Kayıtlarımıza göre hayır."

Eğer Taft işinden ayrıldıysa, biraz izin aldıysa, neden Strawberry onu göremez miydi? Daha güvenilir bir kaynak olduğundan değil, ama yine de ...

"Tamam, teorin nedir?" Ben sordum.

"Teori mi?"

"Hadi ama Ubie. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, balkabağım. Tükendi. Bu her zaman olur."

Tanıdığım ve neredeyse saygı duyduğum David Taft'a göre değil. İşini seviyordu ve sadece bir ya da iki yıldır polis teşkilatındaydı. Ve son kontrol ettiğimde, keskin nişancı olmak için eğitim alıyordu. Umutları vardı. Arzuları. Ve Strawberry'ye göre, çıktığı tüm sürtükler yüzünden muhtemelen cinsel yolla bulaşan bir hastalığı vardı.

"Bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

"Bilmiyorum, balkabağım. Bu hayat herkese göre değil."

Bunu duydum. "Tamam, teşekkürler Bob Amca. Beni bu konuda bilgilendirir misin?"

"Kesinlikle. Evde misin?"

Gözlerimi kırptım. "Evet."

"Güzel. Bir yere ayrılma. Bir saat içinde evde olacağım." "Tamam."

Telefonu kapattım ve tam Strawberry'ye, nam-ı diğer Rebecca Taft'a, son zamanlarda kardeşinin evine gidip gitmediğini soracaktım ki bana döndü ve "Geri geleceğim" dedi.

Lanet olsun. Onun dikkat süresi benimkinden bile kısaydı. Onu bir araştırmacı olarak kullanmak için çok fazla. Belki arayabilirim-

"Geri döndüm!"

Beklenmedik bir anda ortaya çıkınca sıçradım.

"Farklı bir fırçaya ihtiyacım vardı." Kullanılmış kürdana benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı. Parmaklarının arasında çevirdi, sonra gözlerini devirdi ve "Ugh" dedi. Ve tekrar gitti.

David Taft'ın izne ayrılması beni gerçekten rahatsız etti. Neden öylece çekip gitti ki? Ve neden Strawberry onu bulamadı?

Kolluk kuvvetlerinin bir başka yan etkisi de yüksek intihar oranıydı. Ya gerçekten tükenmişse? Ya yapmaması gereken bir şey yaptıysa ya da görmediyse? Ya gitmişse?

Kırmızı ışığa gelene kadar bekledim, başımı eğdim. "David Taft," dedim, onu çağırarak. Eğer ölmüşse ve hâlâ bu düzlemdeyse, yanımda, kucağımda ya da kaputumun üzerinde belirmeliydi. Her türlü senaryoyu kabul ederdim. Ama ortaya çıkmadı.

Ne yazık ki bu onun ölmediği anlamına gelmiyordu. Öldükten birkaç dakika sonra cennete gitmiş olabilirdi ve ben kimseyi cennetten geri çağıramazdım. Bildiğim kadarıyla hayır. Angel her zaman yapabileceğime yemin etse de, hiç denemedim.

Ofisten sadece birkaç blok uzakta yken Cookie aradı. Basit ama zarif bir şekilde "Hey, Cook" diye cevap verdim. "Selam tatlım. Bağlanmış ve ailesinin evinde kalıyormuş." "Aferin ona. Orası iyi bir yere benziyor. Gevşemesine ve bir şeyleri çözmesine yardımcı olur. Kimden bahsediyoruz?" Kıkırdadı. "Veronica Isom. Onu öldürmekle suçlanan kız-" "Doğru. Özür dilerim." Taft muamması beynimi allak bullak etmişti. "Green Valley adında bir mobil ev parkında yaşıyorlar." "Oh, mükemmel. Bana adresi gönder, ben de oraya gideyim." "Tamam. Robert neden senin evde olduğunu düşünüyor?" "Öyle mi düşünüyor? Bu çok garip." "Charley," dedi, sesi uğursuz bir notaya bürünmüştü. "Senin için kocama yalan söylemeyeceğim." "Ne var? Neden? Senin için kesinlikle yalan söylerim." "Evet, ama yalan söylemeyi seviyorsun. Bunu bir meydan okuma olarak görüyorsun. Muhtemelen bu işte çok kötü olduğun içindir." "Vay canına. Ve vuruşlar gelmeye devam ediyor." "Dikkatli ol," dedi, sesi eğlenmekten çok ilgili. "Hiçbir şey için söz vermiyorum." Telefonu kapattım, en yakın arabalı restorana gitmek için bir U-ey çektim, sonra benimle konuşması için dua ederek Veronica Isom'u bulmak için yola çıktım. Yirmi dakika ve yarım mocha latte içtikten sonra, Dördüncü Cadde'deki Green Valley Mobil Ev Parkı'na girdim. Ailesinin iyi bakılmış bir karavanı vardı. Avokado yeşili. Bu beni

guacamole için acıktım. Ve parkın El Bruno'ya ne kadar yakın olduğunu fark ettim. O kadar yakındı ki yeşil şili kızartmasının kokusu ağzımı beklentiyle dolduruyordu. Ve tükürük. Çoğunlukla tükürük.

Isom'ların yürüyüş yolunda ilerlerken karnım gurulduyordu. Metal kapıyı çaldım ve bekledim. Arka planda hafifçe bir televizyon çalıyordu ve yolda bir araba vardı ama kapıyı üç kez daha çalana kadar cevap alamadım. Ve kapıyı karşılayan görevli bu kadar ısrarcı olmamdan memnun değildi.

Yaşlı bir beyefendi kapıyı sarsarak açtı.

"Bay Isom?" Onu daha fazlasını vermeye ikna etmem için bana birkaç saniye vermesi için dua ederek sordum.

Ters ters baktı. Gür kaşları ve üzerinde Auto Crafters amblemi olan soluk mavi bir iş gömleği vardı. O bir vücut adamıydı. Kaportacılarla tamamen ilişki kurabilirdim. Ve hemen hemen her erkekle.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama belki - ve bu büyük bir belki kızınızın davasında yardımcı olabilir."

Bu onun dikkatini çekti ama şüphelendiğim şekilde değil. "Kızımın yardıma ihtiyacı olan tek şey savcının önerdiği savunma anlaşmasını imzalamak. Bunu yapmasına yardım edebilir misin?"

Kalbim parçalandı. Muhtemelen şehrin geri kalanı gibi o da kızının çocuğunu öldürmekten suçlu olduğuna inanıyordu. Ya öyle ya da ne olursa olsun kazanmanın bir yolunu göremiyordu. Bu zor bir satış olabilir.

"O burada mı, Bay Isom?"

Tekrar ters ters baktı ve ben ondan yayılan belirgin bir küçümseme hissettim. İlgüdülerim bana ona sadece sadakatinden dolayı yardım ettiğini söylüyordu. Babalık görevi duygusuyla. Ama kalbi kömürlerin üzerinde tırmıklanmıştı. Bunu anlayabiliyordum.

"Benim adım Charley Davidson. Ben bir özel dedektifim ve sanırım şu anki davam doğrudan kızınızla ilgili. Bay Isom, kızınızın hakkındaki suçlamalardan masum olduğuna gerçekten inanıyorum."

"Peki seni bu kadar emin yapan ne?" diye sordu. Ama bunu sadece beni haksız çıkarmak için yaptı. Onun masum olduğuna bir an bile inanmadı.

"Çünkü bir evlat edinme ajansına sahipmiş gibi davranan ve torununuzu kaçıran aynı kişiler, kocamı ve bildiğimiz en az bir çocuğu daha bebekken kaçırdılar."

Doğruldu ama hâlâ paravan kapıyı tutarak içeri girmeyi düşünmemi engelledi. "Aracı yoktu."

"Vardı," diye savundum. "Ve kanıtım var." Kanıtım yoktu, en azından fiziksel bir şey yoktu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Sözlerimi bir süre düşündükten sonra "Roni!" diye bağırdı.

Duştan yeni çıkmış bir kadın kapıya geldi.

"Bu kadın senin hikayene kanca, çizgi ve platin satın aldı. İkiniz birlikte harika vakit geçirmelisiniz."

Tamam. Bu işe yarar.

"Ben Charley Davidson," dedim o daha bir şey söyleyemeden.

"Ve ben senin doğruyu söylediğini biliyorum."

Tamamen hareketsiz kaldı. Bay Isom uzaklaştı, kapı neredeyse arkasından kapanıyordu. Ama Veronica kendini toparladı ve kapıyı daha da araladı.

"İçeri gel."

Veronica'nın omuzlarına ıslak tutamlar halinde dökülen uzun siyah saçları, iri burbon rengi gözleri ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Saçlarını havluyla kuruluyordu ve nemli havluyla uçlarını sıkarak kaldığı yerden devam etti.

Basamaklardan cılız bir verandaya çıktım ve içeri girdim. Küçük mobil evin etrafına oyuncaklar saçılmıştı.

"Yeğenimin. Annemle birlikte dükkânda," diyerek dağınıklığı açıkladı. Birkaç oyuncağı yoldan kaldırdı ve bana oturmamı teklif etti. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Tatlı bir jestti. İçinde nabızı bir savaş davulu gibi atıyordu. Saçlarındaki suyu sıkarken elleri titriyordu. Ve hareketlerinde doğal olmayan bir şeyler vardı. Kaskatı kesilmişlerdi. Endişeliydi. Umut ve korkunun güçlü iksiri onu kısmen felç etmişti.

"Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim."

Oturduğunda havluyu bir kenara bıraktı ve titreyen ellerini kucağına bastırdı. Sonra bekledi. Hayır, umut etti. Dua etti. Yalvardı.

"Veronica, yıllar önce sana yaklaşan çiftin neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Davadan nasıl haberiniz oldu?" diye sordu, birden kafası karışmıştı. "Kamu avukatımla mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Özür dilerim, açıklamam gerekirdi. Ben özel dedektifim. Sizinkiyle bağlantılı başka bir dava üzerinde çalışıyorum."

Güzel kaşları birbirine kenetlendi. "Ne şekilde?"

"Size söyleyemem. Mahremiyet falan. Ama size kimin ve neden yaklaştığını bildiğimi söyleyebilirim."

Başını öne eğdi. "Çünkü yeni doğmuş bir bebekle evsizdim. Bu yüzden bana yaklaştılar."

Bebeğinin muhtemelen Foster'ların dikkatini çeken bir tür auraya sahip olduğu gerçeğine girmeyecektim, bu yüzden hikayesini kabul ettim. "Eminim. Neden evsizdiniz?"

Bay Isom mutfakta durmuş, söylediğimiz her kelimeyi dinliyordu.

O tarafa baktı, sonra dedi ki, "O zamanlar berbat bir haldeydim. Uyuşturucu kullanıyordum ve bırakmıştım. Yine de temiz kalmıştım. Hamile olduğumu öğrendikten sonra temizlendim ve öyle kaldım. Sonra, Liana'yı doğurduktan sonra, babası tekrar ortaya çıktı."

Bay Isom'un genel yönünden derin bir öfkenin yayıldığını hissettim. Belli ki kızının eski sevgilisi pek de hoşuna gitmemişti.

"Kızımızı büyütmemize yardım etmek istediğini söyledi. Beni yanına taşınmaya ikna etti. Bir ay sonra"-çenesini daha da aşağıya eğdi-"Boka geri dönmüştüm ve sürekli kavga ediyorduk. Beni evden kovdu ama ben eve geri dönemedim. Bunu tekrar yaşamaya hazır değildim."

"Geçmek için-?" Kendimi durdurdum. Tabii ya.
"Yoksunluk."

Dudağını ısırđı ve başını
salladı. "Seni yine bağımlı
mı yaptı?"

"Beni hiçbir şeye zorlamadı." Dışarı yayılan suçluluk
nefesimi kesti.

Ona doğru eğildim. "Ama o bu durumdan faydalandı,
Veronica."

"O yönetti. Takip etmem gerektiğı anlamına gelmiyordu.
Ama yine de buradayız." Nefesi göğsünde düğümlendi ve
ben de kazağımdaki tüyleri toplayarak ona toparlanması için
bir an verdim.

Onunla tartışmadım. Elbette haklıydı, ama yine de suçun
çoğunu hak ettiğine bahse girerim.

Konuşmayı tekrar davaya yönlendirmeye karar verdim.
"Evlat edinme ajansının var olduğuna dair kanıt bulmakta
zorlanmanızın bir nedeni var. Hiçbir zaman
ruhsatlandırılmadı."

Başını salladı. "Evet, müfettişin söylediğı bu, ama işi
gerçekten kimin yürüttüğünü bulamıyor. Ya da sahte işi."

Cookie'nin bulduğu, Veronica'nın bebeğini aldıkları
döneme ait, Foster'ların yan yana çekilmiş fotoğrafını
çıkardım.

"Bunu hatırlamanın imkansız olduğunu biliyorum ama
bunlar onlar mı?"

Resme baktı. Gözlerini kıstı. Biraz çevirdi
Sol. "Hiç sanmıyorum."

Umutlarım suya düştü. Belki de yanlış yoldaydım. Yanlış ağaca havlıyordum. Boşuna çabalıyordum. Ve aklıma gelebilecek diğerk tüm klişeler.

"Sanırım..." diye devam etti, gözlerini Foster'lara dikerek. "Sanırım onu gerçekten evlat edinen çift bu."

Doğrudum, umut çiçekleri açıyordu. "Onları hatırlıyor musun?" "Hayır." Ayağakalktı ve çantasını almaya gitti.

"Onlarla hiç tanışmadım.

Ama ajanslar bana Liana'yı evlat edinecek çiftin resmini vererek kendimi daha iyi hissetmemi sağladılar. Gerçekten çok tereddütlüydüm. Onu bulduklarında çıkardım."

Bir resim çıkardı.

Aldım ve neredeyse yüksek sesle alkışlayacaktım. "Bunlar onlar," dedim, tanıma duygusu içimde fırtınalar kopararak. "Yani bu çift için size başka bir çift mi geldi?"

"Evet, biraz fazla İsa manyağı gibi görünüyorlardı ama uyuşturucu batağına saplanmış bir sefalet içinde yaşamaktansa her şeyin daha iyi olduğunu düşündüm."

"Bizimle yaşamak dışında," dedi babası, sesi sertti. "Baba, kes şunu. O sen değildin. Bunu biliyorsun."

Döndü ve mutfağı geri gitti. "Veronica, kaç yaşındaydın?"

"On altı yaşındaydım." Omzunun üzerinden baktı. "Onlar Liana'yı aldıktan sonra, ben yaptım. Tekrar temizlendim. Onu geri almaya çalışmaya karar verdim. Bunun boktan bir şey olduğunu biliyorum ama çok ani oldu. Bunu düşünmek için sadece birkaç günüm vardı. Ona daha iyi bir yuva verdiğimi sanıyordum. Bunca zaman, ona veremediğim bir hayatı yaşadığını düşündüm. Daha iyi bir hayat. Ve onlar... onu öldürdüler."

Elleriyle ağzını kapattı ve boğucu bir acının onu ele geçirmesine izin verdi. Omuzları titriyordu ve ben de yanına gittim. Kendini toparlamaya çalışırken bir kolumu ona doladım.

Madem başka çocukları kaçırıyorlardı, neden Veronica'nın bebeğini evlat edinmiş gibi davranma zahmetine katlandılar? Neden sadece onu almadılar?

"Veronica, tam olarak nerede yaşıyordun?"

"O zamanlar bir barınakta yaşıyordum."

Bu açıklayabilir. Barınaklar genellikle kapılarını Belli bir saatte. Belki de Foster'lar içeri giremiyordu. Belki de sadece dilencilik yaptığında ona ulaşabiliyorlardı ama etrafta çok fazla insan vardı? Ve kesinlikle gündüz saatleriydi? Öyle olmalı.

"Tamam, bu konuda bir dedektifle çalışıyorum ya da yakında çalışacağım. Sana söz veriyorum Veronica, elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim. Bu arada, PD'ni Dedektif Robert Davidson'a gönder."

Oda anında otuz derece kadar soğudu ve benden uzaklaştı.

"Ne?" diye sordum. Daha o söylemeden cevabı bildiğim için sordum.

"O beni tutuklayan dedektif."

"Çok güzel," dedim telefonuma bir not düşerek. "O zaman çoktan davanın peşine düşmüştür." Daha yakına eğildim. "Biz hallederiz. Sen sadece kendine dikkat et." Kapıya doğru ilerledim, sonra "Ve hiçbir şey imzalama." dedim.

12

Devrilmeden iç çamaşırı giyemeyen biri için çok fazla saçmalıyorum.

-T-SHIRT

El Bruno'dan akşam yemeğiyle eve döndüğümde Ubie yine dışarı çıkmıştı, Cookie bu konuda endişeleniyordu ve Amber odasında saklanıyordu. Huysuz amcamı aramayı denedim ama henüz bana geri dönmemişti. Muhtemelen evde olduğum konusunda ona yalan söylediğim için kızgındı. Tuhaf adam.

Reyes ve ben davanın üzerinden geçtik ve Fosterlar ve Veronica Isom hakkında bulduğumuz her şeyi paylaştım. Dinledi ama konuşmaya pek katılmadı. Pek katılımcı biri değildi. Yine de her zamanki gibi bana emir vermiyordu.

Her durumda olumlu bir şeyler bulabilirdim. Bu bir hediye idi.

Ama yine de bu fikre karşı direncini hissedebiliyordum. Çekincelerini.

Yemekten sonra tam temizlenmiştik ki kapı çalındı.

Şaşırmış gibi davrandım. "Bu saatte kapıyı kim çalar ki?"

Reyes kuşkuyla bakışlarını kıstı.

Aceleyle kapıya gittim ve açtım. Shawn Foster diğer tarafta duruyordu, ellerini ceplerine sokmuş, biraz utangaç ve çok rahatsız görünüyordu.

"Shawn, içeri gel." Reyes onunla tanışırsa, durumu anlarsa, davayı aldığım için o kadar üzölmeyeceğini düşünerek onu davet etmişim.

Shawn içeri girdi, şaşkınlıkla odayı hızlıca gözden geçirdi ve sonra Reyes'e doğru başını sallayarak sessizce onayladı. O ana kadar Reyes'le tanışmak istediğini fark etmemişim. Kalp atışları birbirine karıştı. Beklenti ve heyecan karışımı bir duygu sıcak dalgalar halinde yayılıyordu.

"Seni görmek çok güzel," dedim. "Her şey yolunda mı?" Kaşları birbirine kaydı. "Evet, bana söylemiştin."

"Reyes!" Ona doğru işaret ederek söyledim. "Bu benim kocam, Reyes. Reyes, bu Shawn Foster. Biliyorsun, Foster'ların oğlu."

Kısa bir an için Reyes kaçacakmış gibi göründü. Sanki kaç adımda dışarı çıkacağını hesaplıyormuş gibi yatak odamıza doğru baktı.

Bu kadar kaba olmamasını umarak nefesimi tuttum. Shawn'ın umutlarını kırmayacağını umuyordum. Aynı umutları o da benim kadar kolay fark edebilirdi.

Ama Shawn bunu çoktan hissetmişti. Reyes'in kızgınlığını. Kapıya doğru dönmeye başlamıştı ki Reyes öne doğru yürüdü ve elini tuttu. Üzerimden bir rahatlama dalgası geçti.

"Kahve ister misiniz?" İkisine de sordum.

Reyes'in gözlerindeki kızgınlık parıltısı beni caydırmadı.

"Kahve o zaman. Siz oturun. Birbirinizi tanıyın."

Onlar yemek masasına otururken ben de mutfağa gidip bir tencere hazırladım. Çünkü misafirimizin gerçekten hoş karşılandığını hissetmesi için oturma odasındaki şöminenin yanındaki rahat koltuklara oturmak istemezdik.

Shawn, "Bu şekilde ortaya çıktığım için üzgünüm," dedi.

Reyes başını salladı, kendisi de biraz mahcup görünüyordu. "Hayır, sorun değil. Ben de..."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum."

Reyes başını salladı ve sonra Shawn'ın ön kolundaki mürekkebi fark etti. "Güzelmiş."

"Oh, teşekkürler." Kolunu uzatarak muhteşem, tam renkli bir kılıf gösterdi. "Bunu birkaç yıl önce aldım. Annem -Eve- neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Reyes bıyık altından güldü. "Peki, gerçek ailenin kim olduğunu biliyor musun?"

Shawn'ın Reyes'in açık sözlülüğünü nasıl karşılayacağını merak ederek sustum.

"Hayır. Bu yüzden karını işe aldım."

"O zaman en iyisini işe aldın."

Buzlar kırıldıktan sonra sohbet akmaya başladı Yumuşak bir viski gibi. Neredeyse kardeş oldukları ama aslında kardeş olmadıkları gerçeği de dahil olmak üzere her şey hakkında konuştular.

"Büyürken tüm hayatım boyunca senin hakkında bir şeyler duydum." Reyes yüzünü buruşturdu. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Hayır, bu da seninle tanışmayı daha çok istememe neden oldu." Reyes aniden utanarak başını eğdi.

"Beni ne zamandır tanıyorsun?" Shawn ona sordu. "Birkaç yıldır."

"Biyolojik oğulları olmadığımı biliyor muydun?"

"Şüphelenmiştim. Ama seni tuttular. Seni gerçekten sevmiş olmalılar."

Shawn'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi.

"Vay canına, onları gerçekten hiç tanımıyorsun, değil mi?"

Reyes sırtıttı ve başını salladı. "Benim de pek istediğimi söyleyemem."

"Bunu duydum," dedi Shawn gülerek.

Çok iyi anlaşıyorlardı. Onlara kahve ikram ettikten sonra birden o kadar yorulmuştum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum ve bir yerlerde üzerinde adım yazan bir yastık vardı. Birbirlerini tanımalarına zaman tanımak için erkenden yattım, sonra uyanık yattım, konuşmalarını, gülmelerini ve dertleşmelerini dinledim.

Üç saat sonra Reyes bana katıldı. Ya da katılmaya çalıştı. Artemis onun tarafının çoğunu kaplıyordu.

Ben acı içinde yatarken, nefesini tutmuş beklerken, o içeri kaydı, bu sırada onu da yana kaydırды ve uzun bir süre sessizlik içinde yattı. Ama bir süre sonra gerçekten uyku geldi. İkimiz de Artemis'in kulaklarını ovuşturduk ve ben onun elini kendi elime aldım. Uzun parmakları benimkilere dolandı; sonra, nefes alış verişini düzleşmeden ve unutkanlığa sürüklenmeden hemen önce, "Davayı bırak." dedi.

Bir şey öğrendiğimi fark edene kadar bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü. Onun çekincelerinin

Shawn ile. Adamdan hoşlanıyordu. Bunu söyleyebilirim. Yani onu yiyip bitiren başka bir şey vardı. İlginç bir şey.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde kaburgalarımda bir dirsek hissettim ve bu benim dirseğim değildi. Beni inanılmaz bir rüyanın dışına itiyordu. Tam onu geri itmek üzereydim ki bir el ağzıma dolandı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama Reyes beni sıkıca tuttu ve kulağıma "Şşşt," diye fısıldadı. Sonra da işaret etti.

İrkilerek görüş açısını takip ettim ve tekrar sıçradım. O Tutuşunu sıkılaştırdı ve görüntünün netleşmesini bekledi. Odaklandı ve yavaşça Amber'ın yatağımızın yanında durduğunu fark ettim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama hem vücudumu hem de ağzımı sıkıca kavramaya devam etti, bu yüzden ona "Ne oluyor lan?" diye soramadım.

Sonra nedenini anladım. Uzun boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı ve zarif bir duruşu olan Amber elbisesinin içinde duruyordu. Saçları öne düşmüştü ama gözlerini görebiliyordum. Zar zor. Perdenin arkasından bize bakıyordu. Hiçbir ifade yoktu. Duygu yoktu.

Aşağılarda bir parıltı bakışlarımı ellerine çekti. Tam olarak sağ elinde bir şef bıçağı tutuyordu. Bizim şef bıçağımız. Reyes'in sebze doğramak için kullandığı bıçak. O kadar keskindi ki bir keresinde kazara parmaklarımı ona sürtmüştüm, tüy gibi yumuşaktı ve kanlar içinde kalmıştım. Amber da onunla bacağını kesiyordu.

Kan elbisesini ıslattı ve bıçağı tekrar kalçasında kaydırırken geniş, koyu bir daire oluşturdu.

İleri atıldım ama Reyes beni geri çekti. Ona karşı koydum. Tutuşu sıkılaştı ve kulağıma fısıldadı, "Yatağın etrafından dolaşıp bıçağı alacağım. Olduğun yerde kal."

Ama ben başımı sallayarak onaylayamadan Amber konuştu, sesi alçaktı. Monoton. "Okyanuslar kaynayacak. Bütün kumlar ölecek ve bu senin suçun."

"Olduğun yerde kal," dedi tekrar. Geriye doğru hafifledi, ağırlığı yatağa baskı yapıyordu.

"Onu yemezseniz derisi kemiklerinizden sıyrılır."

Yataktan kalktı. Sonra, ben daha gözümü kırpamadan, onun arkasında durdu.

"Sahiller kırık camlarla kaplı."

Bir kobrayı yakalayan bir yılan terbiyecisinin dikkatiyle bileğini eline aldı. Çoktan bir kesik daha açmıştı. Önlüğünün önünden kan akıyordu. Ellerimi ağzıma bastırdım.

"Balıklar çok kızgın."

Bıçağı yavaşça elinden aldı ve ben de öne atıldım. Önündeki yatağa diz çökerek yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Amber?"

Reyes bıçağı fırlattı ve düşerse diye onu omuzlarından tuttu.

"Amber, tatlım, beni duyabiliyor musun?"

Ellerini yumruk yaptı ve bana ters ters baktı. "Kan çok hızlı buharlaşıyor ve kuşlar nefes alamıyor."

Saçlarını geriye ittim. Ter ve gözyaşı içindeydi. "Amber, ben Charley Teyzen."

Bakışları sonunda benimkilere kilitlendi. Uzun bir süre öylece baktıktan sonra, "*Unofanira kudya iye*" dedi.

Dili tam olarak tespit etmem birkaç saniyemi aldı. Zimbabwe'nin Shona halkına ait bir dil olan chiShona konuşuyordu. "Onu yemelisin," dedi. ChiShona dilinde. Amber ne zamandan beri chiShona konuşuyor?

Başka bir şey söyleyemeden yere yığıldı. Ben bağırdım ama Reyes onu yakaladı.

"Al onu," dedim ve yataktan fırlayıp bornozuma koştum.

Reyes çoktan pijamalarını giymişti. Onu kucağına aldı ve kapıya yöneldi. Banyodan ilk yardım çantasını aldım ve onu takip ettim.

Onu yemek masamıza koydu, sonra ışıkları açtı. Hasarı değerlendirmek için önlüğünü kaldırdım. Beynimdeki kan çekildi ve dünya tersine döndü. Sadece birazcık. Biraz hasar vermişti. Mucizevi bir şekilde, kesiklerin hiçbirisi dikiş gerektirecek kadar derin görünmüyordu. Sadece çok fazla kesik vardı.

"Git," dedi ve görevi devraldı. Kiti yırtarak açtı ve peroksiti buldu.

Geri çekildim ama bacağına bakmaktan kendimi alamadım.

"Dutch," dedi Reyes, sesi sertti. "Git getir onu."

Kendimi salladım ve başımı salladım. "Hemen döneceğim."

Hem bizim hem de Cookie'nin ön kapısı ardına kadar açıktı. Aralarından uçararak geçtim, sonra kocasının dedektif olduğunu hatırladım. Hem de silahlı. Tek umudum beni vurmasınıydı, çünkü onları usulca uyandırmaya hiç niyetim yoktu.

Yatak odalarına daldım, ışığı açtım ve Cookie'nin yanına koştum.

Bob Amca hemen uyandı, eli komodinin yanındaki kilitte kilitli duran silaha gitti. Beni vurmadan önce kilidi açması gerekecekti. Bu da bana kim olduğumu anlaması için yeterli zamanı verdi.

"Bob Amca, benim," dedim Cookie'yi sarsarak.

"Charley? Ne oluyor be?"

"Ben Amber." En iyi arkadaşımı tekrar dürttüm. "Cook, tatlım, uyan."

Cookie ayağa fırladı, gözleri neredeyse saçları kadar çılgındı. "Cook, sorun yok."

Bob Amca çoktan yataktan çıkmıştı. Her saat uyandırılmaya alışkındı. Ne yazık ki Cookie öyle değildi.

"Ne?" diye sordu, bakışları odanın içinde çılgınca dolaşıyordu. "Ne oldu?"

"Kurabiye." Onu kendime doğru çektim. "O iyi, ama senin evime gelmeni istiyorum."

Sonunda bana odaklandı. "Ne? Kim..." Sonra anladım. "Amber!"

Yataktan fırladı, bir çorap giydi, sadece bir tane, sonra bornozunu buldu. Bob Amca çoktan bir çift eşofman ve bir tişört giymişti.

Aceleyle geri döndük ve Reyes ilk yardım uygularken Amber yemek odasındaki sandalyede oturuyordu.

"Amber!" Cookie ona doğru koştu ve sandalyenin yanında diz çöktü. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Bob Amca arkada durup fotoğrafı çekerken ben yanlarında diz çöktü.

"Uyandık," dedim, "odamızdaydı ve uyurgezerlik yapıyordu."

"Ne?" Cookie şaşkın bir ifadeyle Amber'a sordu. "Amber?"

Amber omuz silktili. "Hatırlamıyorum bile-" Reyes titreyen bacağına bir tur daha peroksit dökünce nefesini içine çekti. Aslında her yeri titriyordu.

"Ama ne oldu?" Cookie kanlı sahneye bakarak sordu.

"Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?" Reyes'e sordum.

"Hayır!" Amber dedi ki. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır, gerçekten, kesikler derin bile değil."

Öne doğru eğildim. Bir elimi yüzüne, diğerini de koluna koydum. Kolunu çevirerek, "Bunları beğendin mi?" diye sordum.

Ağzını birbirine bastırdı. Başını eğdi.

Kolunda bir düzineden fazla kesik vardı, hepsi farklı açılarda ve farklı derinliklerdeydi.

Cookie yüksek sesle soludu. Sonra bir elini ağzına götürdü.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Amber.

"Sen... kendini mi sakatlıyorsun?"

"Hayır." Amber başını salladı. "Hayır, anne. Asla." "O zaman... o zaman anlamıyorum."

Amber alt dudağını çiğnedi.

"Derin değiller," dedi Reyes. "Dikiş ihtiyacı yok ama günde birkaç kez temizlenmesi ve bandajın birkaç gün boyunca değiştirilmesi gerekecek. Sadece güvende olmak için."

Amber güç almak istercesine Reyes'e bir kolunu doladı.

O baktı yukarı at onu ve göz kırptı. "Sen olmak Tamam, prenses."

Başını salladı. Önce biraz eridi, ama ölümcül cazibenin karşısında yiğitçe başını salladı.

Cookie bir adım daha yaklaştı. "Amber, neler oluyor?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Kendimi kesmeyeceğim anne. Yemin ederim." Reyes bacağını sarmaya başladı.

Ayağını tuttum ve daha kolay olması için dizini düzelttim. "Üzgündün," dedim. "Bunu hissettim, özellikle de bu sabah."

"Oh, o mu?" Bu fikri reddetmiş gibi başını salladı. "Önemli bir şey değildi. Ben sadece... Kötü bir haber aldım."

"Ne tür kötü haberler?" Bob Amca sordu.

Amber'in gözleri yuvarlaklaştı ve belirgin bir korku sarsıntısı hissettim. İçimdeki öfkeye engel olamadım. Bu onun yüzünden miydi? Son zamanlardaki davranışları yüzünden mi? Bir şekilde onu strese mi sokuyordu?

Omzumun üzerinden ona uyarıcı bir bakış attım. "Ne?" diye mırıldandı.

"Amber Olivia Kowalski," dedi Cookie. "Açıkla."

Amber alt dudağını biraz daha çiğnedikten sonra, "Az önce uyandım ve üzerimde kesikler vardı. Neden olduğunu bilmiyorum. Bunu bilerek yapmadım."

Ne oluyor be? "Amber, bizimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Sorum onu şaşırttı. "Ne dedim ben?"

"Okyanusların kaynaması ve cam kırıklarıyla ilgili bir şeyler söyledi ve sonra" -Kurabiye ve Bob Amca'ya baktım- "Çişona dilinde konuştu."

Cookie bana şaşkın bir ifade takındı.

"Zimbabwe'de yaşayan bir halka özgü bir dil." "Yine mi geldin?" Bob Amca söyledi.

"Shona dilinde konuşuyordu. Onu yemem gerektiğini söyledi." "Kimi yiyeceksin?" Amber sordu, yüz ifadesi biraz iğrenmişti.

Dışarı.

Bir kahkaha attım. "Bana söyleyebileceğini umuyordum."

Amber omuz silkti, çaresizdi. "Özür dilerim Charley Teyze. Hatırlamıyorum."

Reyes bandajı bantlamayı bitirdi. Ona yakın durabilmesi için bir sandalye çektim, sonra da Cookie ve kendim için bir sandalye çektim. Bob Amca orada öylece durabilirdi. Zorba.

"Aslında yapacağını düşünmemiştim," dedim ona. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Ne yaptı?"

"Kehanette bulundu."

Cookie başını salladı. "Charley, okul karnavalındaki o zamanı kastetmiyorsun herhalde."

Amber bir okul karnavalında falcı numarası yapıyordu, ancak ben içeri girdiğimde numara yapmasına gerek kalmadı. Transa geçti ve On İki hakkında kehanette bulundu, o zamanlar bilmediğimiz bir düzine cehennem köpeği, Beep'i korumak için gönderilmişti. Ve Beep'in Şeytan'la savaşı hakkında kehanette bulundu. Bunu da başarmıştı. Her kelimesini.

"O çok güçlü," dedim Cookie'ye. "Sana anlatmaya çalıştım."

Amber ve onun hassas doğası hakkında konuştuğumuzda Cookie dinlemek istememişti. Yeteneği. Cookie'nin kuzeninde de bir yetenek vardı ama o biraz delirmişti. Amber'ın da aynı yeteneklere sahip olduğu düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

"Elbette... hayır, ciddi olamazsınız."

"Ben ciddiylim. Ve bana Shirley deme."

Cookie beni tersledi. Belki de filmi izlememişti. Söylediklerimi sindirmek için bir an düşündükten sonra başını salladı. "Tamam, belki de... yetenekleri vardır. Bunun uykusunda kendini kesmesiyle ne ilgisi var?"

Sandalyeye geri oturdum. "Keşke bilseydim. Bir şey hatırlıyor musun tatlım?"

Amber tekrar başını salladı. "Sadece yemek masanızda uyandığımı ve Reyes Amca'nın üzerime peroksit döktüğünü hatırlıyorum."

"Tatlım, neden bu kadar streslisin?" Ona sordum. "Hissettim, o yüzden bundan kaçmaya çalışma bile."

Bob Amca birkaç adım ötede bir sandalyeye oturdu.

Kollarını kavuşturdu. Dudaklarını büktü. Bir omzunu çenesine doğru kaldırdı.

"Stres, uyurgezerlik nöbetlerine ve görünüşe göre kendini yaralama ve kehanetlere neden olabilir." ne doğru eğilerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bize her şeyi anlatabilirsin. Bu odada kim olursa olsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

Biraz rahatlamasına izin verdikten sonra "vey babandan korkuyor musun?" diye sordum.

Eğer ondan korksaydı, muhtemelen bunu yapmayacağını biliyordum.

cevap veremezdim. Ama onun duygusal tepkisi bana ihtiyacım olan tüm kanıtı verecekti, bu noktada derhal odadan çıkmasını emredecektim ve bu işin aslını ğrenecektik. Bunun yerine, onu savunmaya geçti.

"Ne?" Sandalyesinde doğruldu. "Hayır. Hiç de değil."

Rahatlama, hoş bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. Gerçekten endişelenmiştim. Ona en iyi "şanslısın, serseri" bakışımı attım.

Bana bn bn baktı.

Ona geri döndüm. "Tamam, tatlı bezelye.

Dkl bakalım." "nemli bir şey değil.

Gerçekten."

"Amber," dedi Cookie, anne sesi en iyi şekilde çalışıyordu.

"Ben sadece... Sanırım biri beni takip ediyor."

Bob Amca sandalyesinden fırladı.

Amber'ın elini tuttum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir süredir mesajlar alıyorum." "Ne

tür mesajlar?" Cookie sordu.

Bob Amca hışımla daireden çıktı ve otuz saniye sonra Amber'ın telefonuyla geri geldi. Telefonu Cookie'nin eline tutuşturdu, Cookie mesajları okudukça yüzü şoktan şaşkınlığa ve mutlak dehşete dönüştü.

Bir elini ağzına bastırdı. "Alabilir miyim?" Cookie'ye sordum.

Telefonu bana uzattı. Amber'ı utandırmak istemedim ama takip etmek asla hafife alınmamalıydı.

Üç mesaj okudum ve şok içinde otururken Bob Amca telefonu alıp kendi gözleriyle gördü.

"Brandy ile alışveriş merkezindeyken başladı." Utanarak başını öne eğdi. "Selfie çekiyorduk ve dillerimizi çıkardık. Beş saniye sonra bir mesaj aldım, '*Dilini bir daha çıkar, sana onunla ne yapacağını göstereyim*' diyordu." Amber yalvarır gibi bana baktı. "O kadar korkmuştuk ki Brandy'nin annesini arayıp bizi almasını istedik. Onun evine gittik ve film izliyorduk."

"Bu gece onunla kaldığında mı oldu?" Cookie sordu.

"Evet. Babam izin verdi. Yaklaşık üç hafta önce."

Amber babasıyla kalıyordu çünkü Cookie New York'ta bana bakıcılık yapıyordu. Çıldırılmışım ve adımları unutmuştum. Diğer her şeyle birlikte. Amber'ın ona ihtiyacı olduğunda benim yüzümden gitmişti.

"Film mi izliyordun?" Ona sordum.

"Evet. Brandy uyuyakaldı, ben de sonunu izliyordum. Pijamalarımızı giymiştik ve ayaklarımı sehpanın üzerine koymuştum,

"*Dizlerini kır ki daha iyi görebileyim.*" diye bir mesaj aldım.
Cookie titremeye başladı.

"Anne, onun bodrumundaydık. Bodrumda sadece küçük bir pencere vardı. Brandy'nin arka bahçesinde olmalı."

"Tatlım," dedi Cookie, Amber'ı kendine doğru çekerek.

Amber hâlâ Reyes'in elini tutuyor, diğer eliyle de annesine sarılıyordu. Reyes sabırla oturmuş, başparmağını Amber'in parmak eklemlerinin arkasına sürüyordu. Onu izlerken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Beep'i geri aldığımızda harika bir baba olacaktı.

"Televizyonu kapattım ve o gece hiç uyumadım. Çok korkmuştum, sadece pencereyi izledim."

"Özür dilerim tatlım," dedim ona.

"Nereye gidersem gideyim, o orada. Sinemaya gittiğimde bana uykumun gelip gelmediğini soruyor çünkü sodama ilaç katmış. Quentin'le parka *gittiğimizde, 'Eğer eğilmeyi bırakmazsan, o kıcı döveceğim'* diyor."

Cookie gözlerini kapattı, içinden hayal kırıklığı ve endişe akıyordu.

"Sonra daha da kötüleştiler."

Ben de katılıyorum. Okuduğum birkaç tanesi bile bir porno yıldızının yüzünü kızartabilirdi. Bunu birine söylemek, özellikle de on üç yaşındaki birine.

"Beni incitmekle tehdit etmeye başladı. Mesela bir keresinde okulda öğle yemeği yiyorduk ve elbise giydiğimi biliyordu. Beni tehdit etti..." Sertçe yutkundu. "O

Daha fazla açarsam bacaklarımı kesmekle tehdit etti. Bana sürtük dedi ve ıslak külotumu görebildiğini söyledi."

Sustum. O kadar uzağa gitmemiştim. Ubie'ye döndüm. "Numarasını nereden bulmuş?"

"Onu okulda bile izliyor," dedi Cookie ona.

Hâlâ mesajlar arasında geziniyordu. "Herhangi biri olabilir," dedi yine hışımla çıkıp gitmeden bir mikrosaniye önce.

Kendi telefonuyla geri geldi ve arama yapmaya başladı.

"Amber, neden bize söylemedin?" Ona sordum.

Sandalyesine geri yaslandı. "Yapamadım. Hepsi bu."

Cookie'nin yüzünde bir parça şaşkınlık, iki parça kararlılık ifadesi vardı. "Bu yeterince iyi değil, küçük hanım. Bir açıklama istiyorum."

Elimi koluna koydum. Daha nce Amber'a hanımefendi dediğini hiç duymamıştım. Karakterine aykırı bir şeydi.

Amber savunmaya geçerek, "Sen zaten New York'taydın," diye devam etti. "Endişelenmeni istemedim."

"Beni endişelendirmek mi? Amber, bana söylemediğine inanamıyorum." "zr dilerim, anne."

Bob Amca sesini yükseltti. "şimdi. şimdi ihtiyacım var."

"Numarayı engelliyordum," diye ekledi Amber, "ama sonra bana farklı bir numaradan mesaj atıyordu. Sanki her gün yeni bir numarası varmış gibi."

"Neden Amber'ın numarasını değiştirmiyoruz?" Cookie sordu.

"Ve gelecek yıl, hatta daha uzun bir süre, o n u n peşine düşecek mi diye endişeleneyim mi? Cook, bu metinler acımasız ve şiddet dolu. Onlar

mahallenizdeki sapıklardan biri olabilir. Kurbanıyla asla yüz yüze gelmeyen türden. Tamamen zararsız." Dişlerimin arasından yalan söylüyordum. Hiçbir sapık asla tamamen zararsız değildir. Her zaman sonuçları olurdu. "Ama emin olmamız gerek." Amber'a baktım. "Quentin biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Söylemesinden korktum" - gözlüğünün altından Bob Amca'ya bir bakış fırlattı- "Anneme."

Bob Amca hareketsizdi. Telefonda konuşurken mesajlar arasında gezinmeye devam etti. Durdu ve bir tanesine baktı, sonra dönüp Amber'a baktı.

Aşağı baktı. Sağlam bacağının dizini göğsüne doğru çekti. Reyes'in elini sıktı.

"Bu yüzden mi hiçbir şey söylemedin?" Ubie öfkeli bir şekilde sordu.

Amber bir şey söylemeyince, "Amber!" diye bağırdı.

Ayağa kalktım. "Bob Amca, bu kadar yeter." Telefonu ondan aldım.

"İlk başta değil," dedi Amber. "Aptallık ettim, sana söylersem telefonumu alırsın diye endişelendim, ama sonra-"

Özellikle kötü bir mesajdan sonra takipçisine geri mesaj atmış ve şöyle yazmış: *Üvey babam bir dedektif. Eğer durmazsan seni bulacak.*

Sapığın bir sonraki mesajı muhtemelen en tüyler ürpertici olanıydı: *Sakin beni tehdit etme, seni kaltak. Domuzun bunu öğrendiği gün, boğazının kesildiği gündür.* Sonraki yedi mesajda Bob Amca'nın işte, Calamity's'de ya da apartmanın önünde cipinden inerken çekilmiş fotoğrafları vardı. Adam belli ki ev ödevini yapmış.

Bob Amca telefonuna geri döndü. "Arama iznine ihtiyacım yok. Bu adam kızımı tehdit ediyor. *Benim kızımı. Kızımı.* Yap şunu. Şimdi."

Telefonu kapattı ve öfkeyle parmaklarını telefonuna doladı. "Bu numaradan gelen ve giden her mesajı alan ve izini süren bir teknisyenim var. Eğer sana farklı numaralardan mesaj atıyorsa, büyük ihtimalle yazıcı kullanıyordur, ama o zaman bile mesajların atıldığı mağazaya kadar izini sürebilme şansımız var-"

Amber ayağa fırlayıp ona sarılınca konuşmayı bıraktı. Bir dakika şaşkın şaşkın durdu, sonra onu kollarıyla sardı, saçlarını okşadı ve başının üstünü öptü. "Sen tanıdığım en cesur kızsın," dedi ona.

Başını iki yana salladı. "Cesur değildim. Çok korkmuştum. Seni öldüreceğini söyledi."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Smidgeon."

Reyes ve ben gizlice baktık, sonra ayağa kalktı ve acil bakım merkezini temizlemeye başladı.

"Robert için çok endişelendim," dedi Cookie usulca, kaçınılmaz suçluluk duygusuyla. "Bunu tamamen kaçırdım."

Elini okşadım. "Evet, evet. Joan Crawford'dan sonraki en kötü ebeveyn sensin. Tanrıya şükür ben varım, çünkü bir planım var."

Ubie bana baktı. "Planların nadiren iyi sonuçlanıyor."

"Ne?" Alay ettim, el salladım ve sonra ev arkadaşşıma döndüm. "Sen ne diyorsun? Bu adamın peşinden gidelim mi?"

Kurabiye çizdi içinde a Derin, titrek
nefes al. "I söyle Evet, kesinlikle ama bence
bu en nihayetinde Amber'a bağlı."

"Yem o olacağına göre?"

Gözleri dehşet içinde yuvarlandı.

"Yem mi?" "Bundan bahsetmemiş
miydin?"

13

Bazı günler içeride kalıyorum çünkü dışarıda çok insan varmış gibi geliyor.

-DOĞRU GERÇEK

Amber sabahın ikisinde kanepede uyuyakalırken, geri kalanımız planımın ayrıntılarını gözden geçirdik. Bob Amca'nın büyük hesaplaşma için bir ekip oluşturması için biraz zamana ihtiyacı olacaktı, bu yüzden en azından bir gün daha uygulayamazdık.

Cookie, Amber'ı okuldan almak istemedi ama ben onu, bu adamı tuzağa çekeceksek her şeyin tamamen normal görünmesi gerektiğine ikna ettim. İşte o zaman IQ seviyem, planımın unsurlarına bağlı olarak, günlük ukalalıktan taş dehaya dönüştü.

Elbette, bir köle iblisi bir günlüğüne bile olsa bir insan lisesine gitmeye ikna etmek zor olabilirdi, ancak lise öğrencisi olarak geçebilecek ve Amber'ı hemen hemen her türlü saldırıdan koruyabilecek birini bulmak için sadece altı saatimiz vardı. Gerçek bir gizli polis bulmak için çok fazla bürokrasi vardı, bu yüzden eski bir köle iblis oldu.

Ve tüm metinlerin dikkatlice incelenmesinden sonra, takipçinin doğuştan gelen herhangi bir göksel yeteneği yokmuş gibi görünüyordu,

Böylece Amber'ın yeni kankasının doğaüstü bir varlık olduğunu fark edemeyecekti.

Şimdi söz konusu doğaüstü varlığı ikna edelim.

Bob Amca Amber'i kucağına alıp kelebek kanatları kadar kırılğanmışçasına evlerine taşıdıktan sonra Reyes ve ben üzerimize bir şeyler giyip Osh'a doğru yola çıktık. Birlikte. Aynı araçta.

Bana katılmasına biraz şaşırmıştım. Ancak daha az şaşırmalı ve daha çok şüphelenmeliydim. Biraz fazla hevesliydi. Biraz fazla hevesliydi.

Neyse ki Osh evdeydi. Her zaman başka bir yemek umuduyla, ön kapısı kilitli değildi. Reyes kapıyı çalmadı. İçeri girdi ve doğruca Osh'un yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere gitti.

Peşinden koştum.

Reyes Osh'un odasının kapısını açtı ve ışığı yaktı.

"Kahretsin," dedi Oş, uykudan şişmiş gözlerini tepedeki ışıktan koruyarak. "Parlaklığı bir kademe azaltabilir misin canım? Ölüleri uyandıracaksın."

"Karartıcısı yok," dedim, ışık düğmesinde bir tane ararken.

"Seninkini kastetmiştim."

"Oh." Ceketimi daha sıkı çektim. "Özür dilerim. Bunu gerçekten kontrol edemiyorum."

Osh'un savunmada olduğunu söyleyebilirim. içeri girdi. Reyes'in ruh halini de hissedebiliyor muydu?

Tanıdığım bir başka doğaüstü varlık gibi yatağa sadece ekose bir pijama altıyla girmiş, lacivert yorganı tekmelemiş ve yatak başlığını arkalık olarak kullanana kadar yükselmişti.

Reyes gözetlemekle meşguldü. Kelimenin tam anlamıyla. Çekmeceleri açıp içine bakıyordu. Şifonyerdeki eşyaları kaldırıp inceliyordu. Dolabı kontrol ediyor ve Osh'un kıyafetlerini süzüyordu. Hepsi çok kabaydı.

"Sherlock'un neyin peşinde olduğunu bana söyleyebilir misin?" Osh sordu.

"Oh." Eş birimine el salladım. "Sadece burnunu sokuyor. Buradayız çünkü yarın liseye gitmen gerekiyor. Öğrenci olarak. Amber'a göz kulak olman için."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır. Gerçekten mi? Lise mi? Nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lütfen. İnsanlar hakkında, onların kendileri hakkında bildiklerinden daha çok şey biliyorsun. Ama ruhları atıştırmak yok. Onlar sadece çocuk."

Oş uzun bir iç geçirdi ve elleriyle yüzünü ovaladı.

Reyes yerde buruşuk duran bir pantolonu kaldırdı, bir cüzdan çıkardı ve incelemeye başladı.

Burnumun kenarını sıktım, utandım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi, Osh'un cüzdanının içindekileri karıştırmaya devam eden Reyes'e bakarak.

"Bob Amca biz konuşurken başkomiserinden onay alıyor, yani bu resmi bir APD operasyonu olacak. Sadece

arama izni falan olmadan. Umarım okul sorun çıkarmaz."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Onunla birlikte derslerine git. Arkasını kolla. Onu güvende tut. Takip ediliyor."

Bakışları Reyes'ten tekrar bana kaydı. "Takip mi? Kim tarafından?"

"Biz de bunu öğreneceğiz. Ama yarın Cuma ve takımı hazırlamak için bir güne daha ihtiyacımız var. Bu da her şeyin normal görünmesi gereken bir gün daha demek. Okulu kaçırırsa, sapık bir şeyler olduğunu anlayabilir."

"Tamam. Yapacağım ama ödev yapmayacağım."

Reyes Osh'un komodinini açıp bir *Playboy* çıkarana kadar güldüm.

"Makaleler," dedi Osh.

Gözlerimi devirdim, sonra ciddileştim. "Onu tekrar gördün mü?"

Kimi kastettiğimi sormasına gerek yoktu. "Dün bütün gün görevdeydim."

Kalbimdeki derin sızıyı görmezden gelerek başımı salladım.

"O inanılmaz," diye ekledi. "Şimdi gülümsüyor. Tıpkı seninki gibi orantısız."

Ona gülümsedim.

Reyes bakmadı.

"Şimdi daha iyi misin?" Reyes sordu.

Oş ona baktı. "Yağmur gibi."

Reyes başını salladı ve ona bakmak için yanına gitti. Reyes'e Osh'un kaderinde Beep'in hayatında olmak olduğunu söyleyene kadar çok iyi anlaşıyorlardı. Onu seveceğini. O da onu sevecekti.

"Unutma," dedi Reyes, "kızıma yaptığın her şeyi ben de sana yaparım."

"Ne?" Oş şaşkınlıkla bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun be? Onun için hayatımı riske atıyorum ve sen
_"

Reyes daha yakına eğilerek Osh'u susturdu ve "Ne olursa" diye fısıldadı.

İkisinin burun buruna gelmesi, her ikisinin de huysuz iblisler olması, her türlü kötüydü. Ve garip bir şekilde, rahatsız edici derecede seksiydi.

Ama kavga edemezlerdi. Osh'un sağlıklı ve çürüksüz olmasına ihtiyacım vardı. Amber'ın lisesine kavgacı, çatışmacı ve sorun çıkaran biri gibi gelmemeliydi. Okulun bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız vardı.

"Reyes, Osh hakkındaki düşüncelerini daha sonra konuşabilir miyiz?" Tartışmaya başladı ama ben parmağımı kaldırıp "Amber" dedim.

Isırdı, Oş'a cüzdanını fırlattı ve geri çekildi.

"Hayır," dedi Osh. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum. Eğer onu koruyamayacağımı düşünüyorsan, söyle gitsin."

"Hiç de öyle değil," dedim. "Sen bunu yapabilen birkaç kişiden birisin. Reyes sadece uzun bir gün geçirdi. İskoçya'ya gittik. İyi seyahat edemiyor."

Osh'un yüz ifadesinden bana bir an bile inanmadığı anlaşılıyordu. Ben de inanmazdım ama zamanımız yoktu.

içine girmek için.

"Tamam," dedim, az önce Reyes'e gizlice girdiği için ters ters baktığım dolaba doğru ilerlerken. "Genç görünmen gerek."

"Kaç yaşında olduğumu düşünürsek genç görünüyorum."

"Hayır, gerçekten çok gençsin. On dokuz gösteriyorsun. Amber on üç yaşında ama lise birinci sınıfta, yani eğer sen-"

Oş yataktan fırladı ve dolabının kapısına doğru bir koluyla ilerlememi engelledi. "Bir süredir buralardayım. Nasıl genç görüneceğimi biliyorum."

Ona şüpheyile baktım. "Emin misin?"

"Ciddi misin?"

"Tamam." Osh'a adresi verdim ve Reyes'i dışarı çıkardım. "7:30'da orada ol. Dersler başlamadan önce ofiste her şeyi ayarlamamız gerekiyor."

"Anladım."

"Ve flört etmek yok."

"Ne?" diye sordu, kırılmış gibi yaparak. "Asla yapmam."

Belki de bu kötü bir fikirdi.

* * *

Üç saat sonra müdürün odasındaydık, hiç sevmediğim bir yerdi. Bob Amca ona operasyonumuzun detaylarını anlatıyordu ve her şeyi gizli tutmasını istedi. Rozetini gösterdi ve her şeyin yüzbaşı tarafından onaylandığını söyledi ve bu onun için yeterince iyi görünüyordu. Teşekkür ederim.

iyilik. Bir tür arama izni için ısrar edebilirdi.

Ubie ve ben Amber'la gelmedik. Her şeyin olabildiğince normal görünmesini istedik, bu yüzden Cookie onu her sabah bıraktığı yere bıraktı. Amber yanımızdan geçti, sırt çantası yerindeydi ama bizi fark etmemiş gibi yaptı. İyi kızdı. Bunu çok güzel başaracaktı.

Ama ilk zilin çalmasına dakikalar vardı ve hâlâ Oş'tan bir iz yoktu. Başımı tekrar koridora uzattım. Hiçbir şey yoktu.

Yönetici asistanı "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Döndüğümde ana ofisin bir köşesinde oturan, kirli bir kapüşonlu, bol pantolonlu ve yüksek topuklu -bağlanmamış yüksek topuklu- ayakkabıların altında dikenli siyah saçlı bir patenci çocuk gördüm. Gerçi oturmak abartılı bir ifade olurdu. Kambur durmayı bir sanat formuna yükseltmeyi kişisel misyonu haline getirmişti.

Ben koridora bir kez daha bakarken omuz silkti. "Amcamın müdürle işinin bitmesini bekliyorum. Beni kayıt ettirecek."

Döndüm ve ağzım açık kaldı. "Osh?" Dedim, şaşkınlığım içime işledi.

Selamlamak için çenesini kaldırdı ve bana orantısız bir sırıtma yaptı.

Hemen yanına gidip oturdum. "Vay canına, Osh. Görünüyorsun... bu inanılmaz."

"Öyle mi?" diye sordu. "Yani, onaylıyor musun?"

"Osh, um, evet." Zorlukla konuşabildim, sonra ne kadar ileri gittiğini fark ettim. "Saçını kestirmişsin."

Bakışları bir an yüzümü inceledi. "Sadece birazcık. Hızlı büyüyor."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Amber, değil mi? Ve ona çok değer veriyorsun." "Evet, değer veriyorum."

"O zaman ben de öyle."

Bir çocukla konuşmak gibiydi. On beş yaşında gerçek bir çocukla. Uzun boylu olsa da kesinlikle birinci sınıf öğrencisi olarak geçebilecek biri.

Elini sıktım, sonra onu müdürün odasına götürdüm. Bob Amca onu gördüğünde o da benim kadar etkilendi. Tanışma faslını hızlıca geçtik ve müdür Osh'un neleri yapıp neleri yapamayacağına dair konuşmasını yaptı. Ne yazık ki, öğrencilerinin ruhlarını emmek gibi bir şey ortaya çıkmadı.

"Kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmayı hiç düşündün mü?" Ubie Osh'a sordu. "Liselerde iyi UC'lere ihtiyacımız olabilir."

Sırıttı. "*21 Jump Street*'i izledim. O kalıba uyduğumdan emin değilim."

Bob Amca başını salladı. "Bu çok kötü."

"Tamam, unutma," dedim Amber'ın programını ona uzatarak, "sen Amber'ın Denver'dan kuzenisin. Ailen buraya yeni taşındı. Baban-"

"Şekerim," dedi, ani Güneyli tonu ve şehvetli sırıtışıyla beni durdurdu. "Ben hallederim."

"Tamam. Tamam. Özür dilerim."

Üzerindeki otoritemizle tıpkı bir lise birinci sınıf öğrencisi gibi alay edercesine selam verdi ve Amber'in ilk dersine doğru yöneldi.

Sapığın Amber'in mesajlarına erişimi olup olmadığını bilmediğimiz için - telefonunu kolayca klonlamış olabilirdi - ona normalde yaptığı gibi annesine ve arkadaşlarına mesaj atmasını söyledik. Hatta o hafta sonu şehir dışında bir basketbol turnuvası olan erkek arkadaşı Quentin'e bile.

Takipçiden gelen bazı mesajlar, onun gerçekten de kızın mesajlarına erişebildiğinden şüphelenmeme neden oldu. Kızın ailesi ve arkadaşları hakkında çok fazla şey biliyordu.

Tüm bu operasyondan iyi bir şey çıkmıştı bile. Bize gerçeği söylediğinden beri Amber'ın ruhsal durumu dramatik bir şekilde iyiye gitmişti. O sabah planı açıklarken rahatladığını hissedebiliyordum. Davanın peşinde olduğumuzu biliyordu. Güvende olacağını biliyordu.

Tüm bu durum kalbimi kırdı. Ve tüylerimi diken diken etti. Sapıklar farklı bir türdü ve ne yapacakları hiç belli olmazdı. En azından erkek olanlar. Kadın sapıklar nadiren şiddete başvururdu, ama erkek olanları asla bilemezsiniz.

O geçerken tüm gözlerin Oş'a çevrilmesini izledim. Yeni çocuk. Gizemli yeni çocuk... saçmalık. Okuldaki bütün kızlar ona bayılacaktı. Bunu hiç düşünmemiştim. Ve Osh, tanıdığım en iflah olmaz çapkındı.

Oh, pekala. Amber'ın telefonuna benim taşıyacağım bir kullan-at telefondan yeni bir numara programlamıştık. Jess olacaktım ve ertesi gün onu alışveriş merkezine davet edecektim. Amber durumu göz önünde bulundurarak ileri geri tartışırdı.

Gidemeyeceğini, çok işi olduğunu söyledi ama sonunda onu gitmeye ikna ettim. Sonra da Cumartesi sabahı sokmaya hazır olurduk.

Joe Stalker'a haber vermeden her şeyin yolunda olduğundan gizlice emin olabilmek için bazı şifreler de ayarlamıştık. Ona *kuzeni* Osh'u sormam gerekecekti. Okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğini öğrenmeliydim. Daha sonrası için randevu ayarlamadığından emin olmalıyım. Gördüğüm kadarıyla Roadrunner Lisesi'ndeki son sınıf öğrencilerinin çoğu ek iş olarak süper model olabiliyordu. Belki de suyun içinde bir şey vardı. Lisemdeki kızların pop sanatçıları ve film yıldızları gibi göründüklerini hatırlamıyorum.

"Tamam, her şey hazır," dedi Bob Amca müdürün odasından çıkarken. Bob Amca'nın dış görünüşünün altında kızgın bir Bob Amca'nın kalbi atıyordu. Bu sapık her kimse, hayatı daha da kötüye gitmek üzereydi.

Ubie'nin sevdikleriyle uğraşan insanlara ne olduğunu biliyordum.

Cipine doğru gidiyorduk. Düşünceler içinde hızımı yavaşlattım. Böyle insanlara ne olduğunu gerçekten biliyordum. Lanet olsun. Şimdi Joe Stalker'a Ubie'den önce ulaşmayı kendime görev edinmeliydim. Cinayetten paçayı kurtarmak pek sık olan bir şey değildi. O tavşanı şapkasından iki kez çıkarması neredeyse imkânsızdı.

Onun ön kapıdan çıkışını izledim, endişe midemde bir delik açmıştı.

* * *

Orta ve yüksek ğretim koridorlarından çıktığımızda, kalabalığın içinde elektrik akımı gibi bir heyecan olduğunu fark ettim. Yakınlarda bir yerde erkek türünden çok ateşli bir kişinin durduğuna dair bir işaret. Kızlar sessizce konuşurken cıvıldıyorlardı. Kıkırdadılar ve nefes nefese kaldılar. Ya Oş çoktan bir etki yaratmıştı ya da kocam genç kalabalığı süzüyordu.

Evet. Binanın köşesini dönmüş, otoparka doğru ilerliyorduk ki, Bay Reyes Farrow'un 70 model Plymouth Cuda'sının yanında durduğunu gördüm. Klasik. Koyu renk. Ve tamamen kaslı. Araba da ateşliydi.

Ubie'yi selamlamak için çenesini kaldırdı ve beni bekledi. Ve yaklaşık yirmi kızın derse geç kalmasına neden olacaktı. Etrafta durmuş, fısıldaşıyor ve gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Adam *piliç mıknatısını* yepyeni bir cazibe seviyesine taşımıştı. Bir buzdolabı mıknatısından çok, hurda arabaları ezmek için toplayan vinçlere benziyordu. Arabaların yerine kızların kalplerini koyun, işte Reyes özetle buydu.

"Tamam," dedi Ubie, "operasyon ekibiyle ayrıntıları hallediyorum. Bütün gün Amber'la iletişim halinde olacaksın, tamam mı?"

"Elbette, Bob Amca. Bu adamı yakalayacağız."

İkna olmamış bir şekilde başını salladı. En azından birkaç gün izin almam için beni taciz etmeyi bırakmıştı.

"Tamam. Kızını kaldır da eve git."

"Bob Amca, neler oluyor? Neden aniden birkaç gün izin almam gerekti?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir molaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum," dedi hafif çarpık dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

"İskoçya'ya yaptığım yorucu bir seyahatten yeni döndüm. Hayır.

Bir süreliğine daha

uzaklaşmak." "Ciddiyim, Charley."

"Bunu görebiliyorum."

Kabul edip etmediğimden emin olmadan cipine doğru yürüdü. Ubie'yi bana söyleyemeyecek kadar üzen şey neydi?

Benden saklamış olabilir mi? Belki de onu takip ettiğimizi biliyordu, tabii ki kendi iyiliği için.

Caddenin karşısına baktım ve Garrett'ın siyah kamyonetini gördüm, hâlâ Ubie görevindeydi. Guerin'i henüz yakalayamamıştık ve adamın Bob Amca'yı öldürmek için tasarladığı ilk planı bozmuş olsak bile, bunun yine de gerçekleşmesi riskini göze alamazdım. Kader değişken bir şeydi. Küçük bir parçasını değiştirmenin geri kalanına ne yapacağını kim bilebilirdi? Kelebek Etkisi'ne inanan biriydim.

"Selam yakışıklı," dedim Bay Farrow'a doğru yürürken.

Bana baktı, ağzının bir köşesinde bir gamze belirdi, ama daha çok üzerinde şu yazan tişörtüme bakıyordu,

KENDİMİ SAVUNMAM GEREKİRSE, GÖZETİMSİZ BIRAKILDIM.

"Seni buralara getiren nedir?" Gömleğimin üzerine bir kazak çekerek sordum.

"Sabah izin yaparız diye düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Bir öpücük için ayak parmaklarımın üzerine

kalktım. Buna mecbur kaldı, özü dudaklarımı ısıtıyordu.
"Benimle mi sevişiyorsun?"

Amca?"

"Cahooting mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Tamam, o zaman bunun üzerinde çalıştığım belirli bir davayla ilgisi yok mu?"

"Hiç de değil. Cookie tam araştırma modunda, yani-"

"Cookie'nin kızı tehlikede. Bugün ne kadar araştırma yapabileceğinden emin değilim."

"Doğru, ama eziyetten uzak bir sabah Foster'ları yakalama şansınızı azaltmayacaktır."

"Sanırım." Arabayla uzaklaşırken Bob Amca'ya el salladım ve Reyes'in sürdüğü seksi canavarın diğer tarafına geçtim. "Ubie'nin durumunda bir değişiklik var mı?" Reyes'in hapishanede gördüğü adamın, biz durdurmuş olsak da hâlâ onu öldürmeye niyetli olup olmadığını merak ederek sordum. Kader hakkında o kadar çok şey bilmiyordum. Bir girişimi engellediysek, bir başkası mutlaka gelecek miydi?

Hayranlarını hayal kırıklığına uğratarak arabaya bindi ve aslan mırıltısı gibi güçlü motoru çalıştırdı. "Bu konuda görmem gereken amcan değil. Tek gördüğüm *onu* cehenneme gönderen şey. Amcanızın hâlâ tehlikede olup olmadığını anlamak için Grant Guerin'i tekrar görmem gerekiyor."

"Yani hâlâ DEFCON 1'deyiz."

"Şimdilik, ama dünyasını o kadar karıştırdık ki, amcanızın onunla tekrar tesadüfen karşılaşma ihtimali oldukça zayıf."

"Bir dakika. Bu demek oluyor ki Grant Guerin kendisine verilen görevi yerine getirmezse, Bob Amca'yı öldürmezse

cehenneme mi gideceksin?"

"Bazı kötü kararlar veriyor, bu yüzden birine zarar vermek için oldukça doğrudan bir yolda ilerliyor. Ben sadece ilk suçu görüyorum. Sonrasında kaç suç daha işleyeceğini bilemeyiz. Eninde sonunda yanma ihtimali hala oldukça yüksek."

"Keşke bunu görebilseydim."

"Yapabilirsin. Sadece insanların yaptığı kötülükleri görmemeyi tercih ediyorsunuz."

"Seçimin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki öyle. Sen Azrail'sin. Bunun gibi her şeyi görebilirsin. İstersen onları oraya kendin bile gönderebilirsin. Bunu daha önce de yaptın."

"Evet, ama o adamları işaretlediğimde yüksek bir uyarılma halindeydim."

"Öyle miydin?"

"Şey, tahrik olmuş bir şekilde değil. Sadece, adrenalin sinir sistemime kova dolusu damlıyordu. Bunun hakkında düşünmedim. Sadece onları işaretledim."

"Ah."

"Osh, Bob Amca'nın işaretini kaldırabileceğimi söyledi."

"Yapabilirsin."

"Bu harika. Nasıl yapacağımı bulmama yetecek kadar uzun süre hayatta kaldığı sürece sorun yok. Bugün için planımız nedir?"

Ağzının içinden geçen hınzır sırıtış, yarım günümü kaçırdığım için yapabileceğim protestoları tekrar düşünmeme neden oldu.

İş. Gerçekte ne sakladığını bilseydim, yine de yalvarırdım.

* * *

"Neyi nereye koymamı istiyorsun?"

Reyes beni düşündüğüm gibi yatağa götürmedi. Ama beni bir sonraki en iyi şeye götürdü: bir kafeye. Hiçbir şey kızaran gelini bir kafeye götürmek kadar "seni seviyorum" diye bağıramazdı. Ya da bir dondurmacıya. Ya da traktör çekmeye, ama sadece özel günlerde.

Daha yakına eğildi, karanlık bir köşede tuttuğumuz küçük masa birdenbire çok büyük gelmişti. Koyu kahverengi gözleri parıltıyor, erken ortaya çıkan saat beş gölgesi yontulmuş ağzını acı tatlı bir mükemmellikle çerçevesiyordu.

Sonra söylediği şeyi tekrarladı ve büyü bozuldu. "Elini kalbime koymamı istiyorum."

Oh, evet. İstasyondan ayrılmış, Crazyville'e doğru yola çıkmıştı. "Kalbin. Tamam, bir tanrı olduğunu biliyorum ama bu seni öldürmez mi?"

"Büyük ihtimalle. Bu bir kontrol dersi. İşte, sana göstereceğim."

Masanın üzerinden uzandığında geri sıçradım. Ona hayatım ve kalbimle güvenmiştim, ama ikisi de aynı anda tehlikeyeyken?

Yine de o, tüm bu demateryalizasyon olayını benden çok daha uzun süredir yapıyordu.

"Yani bana ders mi veriyorsun?"

"Eğer kıpırdamazsan, yaparım."

Etrafıma bakındım. "Halka açık bir yerde elini göğsüme mi sokmalısın? Açıkça cinayet işlemek daha çok karanlık sokaklarda yapılacak bir iş gibi görünüyor."

"Şansımı denemek istiyorum."

"Peki." Derin bir nefes aldım ve ellerimi masanın üzerinde sıktım. "Ben hazırım. Kalbimi sök."

Güldü ve bir elini tuttu. Bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalayarak elimi ters çevirdi ve daha da yaklaşarak dolgun dudaklarını avucumun üzerinde gezdirdi.

Kirli sakalının yumuşak dikenini hissettim. Dudaklarının pürüzsüzlüğünü. Dilinin sıcaklığını.

Elime ne yaptığına o kadar odaklanmışım ki, diğer elini göğsüme koyduğunu fark etmem bir anımı aldı. Bırak erisin. İçime batmasına izin ver.

Nefesim kesildi. Bir yolcunun geçerken yaptığı gibi içimden geçip gitmedi. Moleküllerinin içimde ayrılmasına izin verdi. Sıcaklığının ılık bir bal gibi içime akmasına izin verdi. Önce göğsümde bir telaşa neden oldu. Sonra daha aşağıya. Ve daha yükseğe. Aynı anda her yere.

Boynumun arkasına, kulaklarımın arkasına, dudaklarımın üzerine doğru ilerledi. Aynı anda önce karnıma, sonra karnıma ve sonra da bacaklarımın arasındaki ete daldı.

Ellerimi serbest bırakıp masayı kavrayana kadar molekülleri birikti ve dönmeye devam etti. Tırnaklarımı masaya geçirdim. Fırtınanın yaklaşması için yalvardım. O zevk kasırgası. O coşku patlaması.

Kolunun boynuma dolandığını hissettim. Ağzı benimkine sahip çıktı. Dili dişlerime sürtündükten sonra

İçeride. Aç. Sahiplenici.

Ama en önemlisi içimde biriken enerjidi. Fokurdayan, kaynayan ve patlamaya hazır bir lav gibi. İnlememeye çalıştım. Enerji biriktikçe, nükleer basınç arttıkça haykırmamaya çalıştım. Başaramadım. Bu da aniden ağzımı kapatan eli açıktı. Kulağımdaki nazik susturmayı.

Ama Reyes acele etmedi. Ben serbest kalmak için neredeyse çılgın atarken, o vuruşlarını, yayılan sıcaklığını yavaş ve tüy gibi hafif tuttu. Dalga geçiyor ve alay ediyordu. Beni daha da yaklaştırdı. Gelmem için beni cesaretlendiriyordu.

Kıpırdamadan duramıyordum, bacaklarımı ayırdım ve enerji akışına karşı kıvrandım. Beni içten dışa doğru uyarırken inledim. Merkezim kasıldı ve sarsıldı. Doğrudan çekirdeğime enjekte ettiği sürtünme, içimde küçük keyifli spazmlara neden oldu. Ta ki çok uzaklarda başlayan beyaz ateşli orgazm ışık hızıyla ilerleyene kadar. Bana çarptı. İçimde patladı, külotumdaki ıslaklık acil seviyelere çıkana kadar ilahi zevk dalgalarını boşalttı.

Bana kenetlenmişti ve nihayet doğru düşünebildiğimde yanımda olduğunu fark ettim, ustaca dokunuşunun altında kalırken beni sıkıca tutuyordu.

Ama sonra elini çekti ve sırtımdaki yastıklı koltuğu kavradı. Kollarımı ona doladım, kısmen onu sabitlemek, kısmen de beni Dünya'ya sabitlemek için. İçinden titreyerek çıktı

görkemli, köpüklü dalgalar neredeyse ikinci kez gelmemi sağlıyordu.

Doruk noktası geri çekildiğinde, uzun bir süre nefes nefese oturdum. Sonra nerede olduğumuzu hatırladım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama çok geçmeden herkesin içinde öpüşen bir çift gibi göründüğümüzü fark ettim, ki bunun her zaman biraz küstahça olduğunu düşünmüşümdür ama lanet olsun. *Charley Davidson'ın Görgü Kuralları ve Çamur Güreşi Kitabı'nı* bir kenara bırakmaya fazlasıyla istekliydim. dünyayı sarsan orgazmlarda.

Reyes başını omzuma yaslayarak, "Siktir," dedi. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Hangi bölüm?" Gelmemi istemeseydi büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktım. Geldiğim için değil, çünkü evet. Ama hiçbir durumda maksimum potansiyelime ulaşmamı istemediği kısım için.

Yine de çocuk yetenekliydi. Bunu bilerek yaptığından oldukça emindim.

"Öyle demek istemedim... bunun sadece senin için olması gerekiyordu." "Düşünceni takdir etmekle birlikte, sana katıldığım için memnunum.

Ben. Seks arkadaşlarla her zaman daha iyidir."

Bir dizi gamzesi parladı ve eğildi.

Ona odaklandığımda, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, ağzı en şehvetli şekilde kıvrılmıştı, "Bu şimdiye kadarki en iyi dersti. Profesyonel olarak öğretmenlik yapmalısın."

"Sanırım bu yasadışı."

"Doğru."

Boğazını temizledi ve kendi koltuğuna döndü.

Oturdum. Kahvemden bir yudum aldım. Kendimi toparlamak için savaştım.

İçkisinden bir yudum alıp bitirdi, sonra da "Sıra sende diyecektim ama daha ileri gitmeden üstümü değiştirmem gerekecek" dedi.

"Ortalığı mı karıştırdın?"

diye sordum. Başını salladı.

Uzandım ve kasıklarını okşadım. Sıcaklığı hissettim. Külotumu daha da nemlendirdi. "Evet, muhtemelen ben de üstümü değiştirmeliyim."

14

Çılgınlık gerçekten gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor.

-T-SHIRT

Bir saat sonra mutfak masamızda oturuyorduk, aslında mutfakta olan küçük masamızda. Benim sahip olduğumdan daha fazla arkadaşımın oturduğu devasa masada değil.

Amber'a mesaj attım ve tüm arkadaşlarının "kuzenine" aşık olması dışında mevcut durum hakkında A-okey aldım. Osh'un tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama doğaüstü bir varlık olduğunu biliyordu. Ve bu sinir bozucu olmaya başlamıştı. Onunla hiç konuşmayan kızlar birden en iyi arkadaşları oluvermişti.

Reyes'e baktım. Nasıl da işe yaradı.

Cookie'yi de kontrol ettim ama rahatsız edilmek istemedi. Görünüşe göre Foster'larla ilgili çılgınca bir şeyin peşindeydi. Cookie ne zaman heyecanlansa, ben de heyecanlanıyordum. Ve meraklandım.

"Tamam," dedi Reyes, beni düşüncelerimden çekip çıkararak ve yanıma sokularak. "Elden kalbe."

"Hayır mı?"

"Dutch," dedi sırtıtmamaya çalışarak. "Bunu kontrol etmeyi öğrenmek için, başarısız olursan sana korkunç sonuçlar vermekten daha iyi ne olabilir?"

En iyi haliyle erkek mantığı, bayanlar ve baylar. "Sadece dene."

"Reyes, hayır. Bir öfke nöbeti sırasında yanlışlıkla demateryalize olduğumda evrende nereye gideceğimi kontrol edebilmek için senin hayatını riske atmayacağım."

"Aynen öyle. Evrende. Ya ayın karanlık yüzünde demateryalize olursanız?"

"Albüm mü?"

"Gökyüzündeki yuvarlak kaya."

"Ah, evet. Şu parlayan şey. Hâlâ yapmıyorum."

"Dutch, beni öldüremezsin. Biz tanrıyız, unuttun mu?"

"Seninle konuşmak istediğim başka bir konu daha var. Bu tam olarak nasıl işliyor? Yani, ya bir odun öğütücüsüne atılırsam?"

"Daha sonra. Elini kalbine koy."

Sinirli bir nefes verdim ve ona doğru döndüm. "Bu çok garip."

"Sadece konsantre ol."

"Ya hala göğsünderken cisimlenirsem?"

"Yapmayacaksın. Bu aslında yapacağın şeyden daha fazla konsantrasyon gerektirir."

Elimi göğsüne koydum. "Ne şekilde?"

"Bu bilerek birinin canını almak olur." "Dediğini sanıyordum-"

"Benim hayatım değil. Sadece genel olarak. Bunu sadece en gl arzunuz buysa yapabilirsiniz. Eğer gerçekten ve gerçekten birini öldürmek istiyorsan. Aksi takdirde, içimde cisimleşemezsin. Bu sanki yerleşik bir güvenlik anahtarı gibi."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bunu anlamam biraz zaman aldı."

Elimi geri çektim ve tekrar doğruldum. "Bu yeteneğini kullanarak birini nasıl öldüreceğini mi buldun?"

Başını ne eğdi. "Ben yaptım."

Gözlerimi kırptım. "Peki sen... Yani, sen hiç...?"

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Yaptım. Bir keresinde. Maksimum güvenlikli bir hapishanedeydim, Dutch." Bu duyguyu havada asılı bıraktı ve tekrar bana döndü. "El. Kalp."

Başımı eğdim. Kendimi konsantre olmaya zorladım, sonra elimdeki moleküllerin birbirinden ayrılmasına izin verdim. Rzgrdaki kum gibiydi ve yavaşça göğsüne doğru ittim.

Bir şeyler hissetmeyi bekliyordum. Kaslarını. Göğüs kafesini.

Sol karıncığı. Ama hiçbir şey hissetmedim.

"nk artık bedenimin bulunduğu uçakta değilsin," dedi zihnimi okuyarak.

Gerçek anlamda değil. Tanrım, umarım gerçek anlamda değildir. "Ve hayır, aklını okuyamam."

Kutsal yengeç elmaları.

"Sen -ya da daha doğrusu- senin elin göksel düzlemdeyken, senin geri kalan kısmın ve ben ölümlü dzlemdeyiz. Her şey bir varoluş düzleminden diğerine geçmekle ilgili."

"O zaman nasıl...? Neden daha önce geldim?"

"Ah, bu bir sonraki ders. Eğlence ve Kar için İleri Hücresel Manipölasyon."

Güldüm ve birden elim fiziksel olarak tekrar göğsüne uzandı. Kalbinin üzerinde.

Geri çektim. "Bunu ben yapmadım."

"Söyledim sen." Onun sırtıtmak oldu bulaşıcı.

"Sen yapamam çok fazla pratik yapmadan birinin içinde gerçekleşebilir."

"Ve sanırım çok fazla öfke." "Evet, o da var. Tekrar deneyin."

Birkaç kez daha elini kalbine götürdük, sonra ben içinden geçerken o hareketsiz durmaya başladı. Vücudunun içinden. Gerçek anlamda. O önümde duruyordu, elleri cebindeydi, ben ise her şeyimi maddeleştirmiş ve onun içinden geçmiştim.

Bunu ilk yaptığımda güldüm ve su kaydırağına binmiş bir çocuk gibi ellerimi çırpıttım. Sonra boğazımı temizledim ve normal soğukkanlılık halime geri döndüm.

Şaka yapıyorum. Ubie bana bir keresinde oradan geçtiğini söylemiş olsa da, Serinlik Eyaleti'ne hiç gitmedim.

"Benimle orada buluş," dedi Reyes. Kayboldu ve odanın diğer tarafında yeniden maddeleştirdi. Büyük bir odaydı. "Senin sıran."

Bir ciğer dolusu hava çektim, sonra göksel düzleme geçtim. Rüzgâr etrafımda savruldu. Gök gürledi. Şimşek çaktı. Renkler o kadar parlaktı ki Reyes'i gözden kaybettim ve durduğum yerde yeniden maddeleştirdim.

"Yine," dedi Reyes-Wan.

"Seni göremiyorum."

"O zaman bakmıyorsun."

Bu çok yardımcı oldu. Tekrar yer değiştirdim ve Reyes'in durduğunu bildiğim yere doğru yürümeye çalıştım.

"Buraya gelme. Buraya gel."

Vazgeçtim. "Biliyor musun, Obi-Wan'ı mı yoksa Yoda'yı mı daha çok kanalize ettiğini anlayamıyorum."

"Dutch, gelip seni almamı isteme."

Kulağa tehditkâr geliyordu. Yedi milyonuncu kez yer değiştirerek, etrafımda kopan fırtınaları engellemeye çalıştım. Kavurucu rüzgâr derimi kemiklerimden ayırmakla tehdit ediyordu. Gök gürültüsünü. Bulutlar yakınımda açıldı ve bir ışık huzmesi yeni ayrılmış birini evine götürmek için aşağıya doğru fırladı.

Tamam, yürüme. Ol.

Olabilirim.

Reyes uzaktan göründü. Ondan çok daha uzakta. olmalıydı. Bir ayağımı diğerinin önüne atma dürtüsüyle savaştım. Cisimsizdim. Tamamen sis. Yüzebilir miydim?

Yerden kalkmaya çalıştım. Olmadı.

Eğer yüzemiyorsam -Reyes'in sayısız kez yaptığını gördüğüm bir aktivite- buradan oraya nasıl gidecektim?

"Dutch, burada ol."

Ona ters ters baktım, yumruklarımı sıktım ve ... uzayın yolumdan çekilmesini emrettim. Bir saniye sonra ortaya çıktım. Tam önünde.

"Güzel. Şimdi buraya." Tekrar ortadan kayboldu. Bir saniye sonra, birkaç yüz metre daha uzaktaydı.

Kenara çekilmesini emrederek tekrar yaptım. Ona ışınlandım.

"Güzel. Şimdi cisimleş."

Moleküllerimin yeniden hizalanmasını emrettim. O da aynısını yaptı. Güneş ışığı etrafımızda patladı ve başını sallayarak omzumun üzerinden bakmamı işaret etti. Ben de baktım. Tam o sırada bir yarı kamyon üzerimize sürdü.

Kornası çaldı. Çığlık attım ve Reyes'in koluna atladım. Sonra içimizden geçişini izledim. Dişliler, çubuklar ve diğer mekanik şeyler cisimsiz bedenlerimizin içinden geçti. İki saniye sonra, bir Nissan Maxima aynısını yaptı. Sonra bir Buick Enclave. Sonra tanımlayamadığım küçük beyaz bir şey. Bir Dodge Ram. Bir Mercedes GLE. Otoyolda olduğumuzu fark edene kadar böyle devam etti. I-25, tam olarak.

Reyes'e döndüm ve omzuna vurdum. Sırttı ve tekrar gözden kayboldu. Gözlerimi devirdikten sonra onu takip ettim. Calamity'nin evindeydik. Mutfakta. İki aşçı hazırlık yapıyordu ama bizim orada olduğumuzu henüz fark etmemişlerdi. Bu da yepyeni bir solucan kutusuydu.

Tekrar cisimlendiğimizde, onu olduğu yere sabitlemek için kollarımı Reyes'in üzerine attım. Güldü, sesi yumuşak, boğuk ve derindi.

"Tamam, bu iyiydi ama ya senin olmadığın bir yere gitmek istersem?"

Sesimi duyan iki aşçı bize baktı, şaşkın bakışlar fırlattı ve sonra işlerine geri döndüler.

Reyes kollarını belime doladı. "Yavaşla. Nereye gittiğini düşün. Nereye gittiğinin zihninde

Hedefiniz. Bu bir kişi ya da bir yer olabilir. Ve siz sadece oraya gidirsiniz."

"Sadece oraya gidiyorum. Tamam." Sonunda bu şeyleri öğrenebildiğim için aslında biraz heyecanlıydım. Reyes'in küçüklüğünden beri yapabildiği şeylerdi ama insan bedeninin maddeleşmesi yakın zamana kadar gerçekleşmemişti. "Ya biri bizi yoktan var olurken görürse? Bu biraz üzücü olmaz mı?"

"İnsan zihni boşlukları doldurur. Bizi yürürken ya da dolaptan çıkarken gördüğünden emindir. Açıklamak için ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Sadece çocuklar konusunda gerçekten dikkatli olmanız gerekir. Bu beceriyi geliştirmeleri biraz zaman alır."

"Ne becerisi? İnkâr mı?" "Hemen hemen."

"Ezilmediğimize inanamıyorum."

"Yapamazsın." Beni kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu, sonra iki fincan alıp kahve makinesine gitti. Onu çok iyi eğitmiştim.

"Ezilebileceğimden oldukça eminim. Tıpkı bir böcek gibi. Sadece daha büyük ve daha fazla bağırsağı olan. O zaman ne olacak, her şeyi bilen adam? Eğer ben bir tanrıysam ve ölemiyorsam, o zaman ne olacak? Ben hâlâ insanım Reyes."

Elinde iki fincan kahve ile geri döndü. İkisini de aldım. Tek bir kibirli kaşını kaldırdı.

"Oh, özür dilerim. Bir tane ister misin?"

Cevap vermeden eğildi, çenemin altındaki hassas deriyi ısırđı, sonra döndü ve bize öğle yemeği hazırlamaya başladı.

Fincanlardan birini yere bıraktım. Çünkü Reyes'in baş aşçısı Sammy içeri girip bana şöyle bir baktıktan sonra başını sallayarak tekrar dışarı çıktığında kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

Kendini savunmak için, muhtemelen çışı falan gelmiştir.

"Eğer ölemiyorsam, o zaman gerçekten bir tır bana çarparsa ne olur? Ya da büyük bir kıyma makinesine atılırsam? Ya da araba parçalamaya giden bir arabaya kilitlenirsem? Öleceğim."

Reyes bana bir sandviç uzattı.

Bir ısırık aldım. "Fıstık ezmesi ve jöle mi?" "Gitmemiz gereken yerler var."

"Başka bir ders mi?" "Aşağı yukarı."

Bugün ders olayını gerçekten zorluyordu. Ben devam ederken kendi sandviçinden bir ısırık aldı.

"Yani, evet, araba kırıcı. Bunu atlatamazsın. Hayır. bir kaç dikiş beni tekrar bir araya getirecek."

Reyes-Wan yemek yerken onu dinledi ama bir açıklama yapmadı.

Bir ısırık daha aldım ve ağzım doluyken konuşmaya karar verdim. "Doğaüstü tarafın ölmeyeceğini anlıyorum. Herkesin bir ruhu vardır."

Bu onun dikkatini çekti. Bana kısa bir bakış attı, sonra sandviçine geri döndü ve en son teslimat faturalarını kontrol etti.

"Ya da değil. Her iki durumda da bedenim hayatta kalamayacak." Yutkundum ve alternatifini düşündüm. "En azından, yaşamasa iyi olur." Yine bir şey söylemeyince panikledim.

göğsümde yükseldi. "Değil mi? Ben ölürdüm. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde, yaşayan bir hamburger yığını olmak istemiyorum. Ve bir zombi olmak da istemiyorum. Derilerini gördünüz mü? Güneş kremi bile bu konuda yardımcı olmaz."

Sessizlik. Tezgâhtan indim ve ona doğru yürüdüm. "Roda?" Adını Yoda'nınkiyle birleştirerek sordum. Espri anlayışımı eğlenceli bulmamıştı. Olan oldu.

Sonunda konuştu. "İşler bu şekilde yürümüyor. Bizim için değil."

Tekrar mutfağa girerken Sammy ile konuşmak için döndü. Sammy konuşmalarımıza fazla önem vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Ya yarasa boku olduğumuzu düşünüyordu ya da öyle ya da böyle umurunda bile değildi.

Peki bu örtmece ifadeler için hayvanları kim buldu? Neden yarasa boku? Neden inek boku ya da çekirge boku değil? Ve neden bir hamsterın kıcı yerine bir sıçanın kıcını vermiyoruz?

Demek istediğim, Sammy'nin önünde hemen hemen her şeyi söyleyebilirdim. O her şeyi sineye çekerti. Ancak derin dondurucunun yanında duran meleğin bununla başa çıkması gerekiyordu.

"Ama ben hala insanım, değil mi? Ben bir insan olarak doğdum."

"Evet," dedi ona, beni tamamen görmezden gelerek.

"Sadece şoföre göz kulak ol."

"Anladın," dedi Sammy, zorlukla bastırılmış bir sırıtışla kızgınlığımı fark ederek, "Ne yapacaksın?"

Reyes sonunda bana baktı. "Sahile gidiyoruz."

Suh-weet.

Reyes elimi tutup beni dışarı çıkarırken Sammy yine başını salladı. Muhtemelen Albuquerque'de hiç plajımız olmadığı içindir. En azından gerçek bir tane.

Öğle yemeği kalabalığı her zamanki gibi çok kalabalıktı ama Dr. Feel Good'un son zamanlarda çok fazla ortalıkta görünmemesi nedeniyle demografik yapı büyük oranda kadınlardan gerçek erkeklere kaymıştı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Dışarı çıktık ve gürültü seviyesi düştü. Birkaç kadın telefonlarına sarıldı, "Bugün burada," ve "Hemen buraya gel," gibi şeyler söylediler. Daha fazla kadın ya mesaj attı ya da telefonlarıyla fotoğrafını çekti. Bir nevi internet sansasyonuydu ve o da bundan ya habersizdi ya da umursamıyordu. İzlemesi eğlenceliydi, bir yandan da gece benimle yatacağını biliyordum.

İçimi bir sevinç kapladı. Kibirli bir zevk değil. Daha çok inançsızlığın verdiği bir zevk. İki yıl önce biri bana gecelerimi bu adamla geçireceğimi söyleseydi... ona inanabilirdim, ama sadece ona bir kez baktığımda hizmetimi sunardım. Ama bu geceleri onunla evli olarak geçirmek? Paha biçilemez.

Erkekler tuvaletine doğru yürüdü ve beni içeri sürükledi.

"Hey, bayım," dedim nazlanarak. Kirpiklerimi kırıştırdım ve

ona en masum bakışımı attım. "Yabancılarla konuşmamam gerekiyor. Ya da yetişkin erkekleri tuvalete kadar takip etmemeliyim. Babam ne derdi?"

Beni göğsüne doğru çekti, bir elini saçlarıma soktu ve ağzımı öyle bir öptü ki

X dereceli.

Barmenimiz Donnie iş yapmayı bitirir bitirmez ellerini yıkamadan gitti. Sadece alkolün onları sterilize etmesini umabilirdim. Kendisini savunmak gerekirse, öpücük oldukça seksiydi. Cinsel imalar ve seksi bir kara film havası vardı.

Reyes öpüşmeyi kesti ve gözlerini bana dikti. "Böyle konuşmaya devam edersen seni bir kabine götürmek zorunda kalacağım."

"Seni romantik seni." Doğrusu, beni tamamen nefessiz bıraktı ve durak kulağa oldukça iyi geliyordu.

"Hazır mısın?"

"Durak seksi için mi? Tabii ki evet."

Yüzünde beliren sırıtış, mutfak aletleriyle vajinal muayene yaptığı gece takındığı sırıtışla büyük benzerlik taşıyordu. Eridim. Ya da o beni tutup, "Bu sefer ikimiz için de dümen tutacağım" diyene kadar erimeye başlamıştım.

Göksel fırtınalar içime, etrafıma ve içime çarptı ve sonra daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir güneş - ve ben New Mexico'luydum, çok teşekkür ederim - beni kör etti. Görebildiğim tek şey mavinin tek bir tonu ve ten renginin tek bir tonuydu.

Bir elimi gözlerimin üzerine kapattım ve diğer elimin parmaklarını Reyes'in gömleğinin içinde kıvrık tuttum. Etrafımdaki görüntü yavaşça odaklanmaya başladı. Aslında zaten odak noktasındaydı, ben sadece şimdi fark ediyordum.

"Bir öldeyiz."

Reyes başını salladı. Henüz etrafımıza bakmamıştı bile. Bunun yerine bana bakmayı tercih etti ve ben nedenini anlayamadım.

"Aman Tanrım, Reyes." Döndüm ve bölgeyi inceledim. "Bu muhteşem."

Etrafımız tam olarak iki şeyle çevriliydi: parlayacak kadar mavi bir gökyüzü ve nefesimi kesecek kadar zengin altın kırmızısı bir çöl. Ayaklarım kumun içine battı. Etraflarında küçük tepecikler oluşmuştu. Uzanıp parmaklarımın arasından geçirdim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Onlar da altlarındaki sıcaklığa gömüldüler.

"Düşündüğüm yerde miyiz?"

Yanımda diz çöktü. "Eğer Sahra'da olduğumuzu düşünüyorsan, evet."

Nefesim kesildi. Sahra'da diz çökmüş bir şekilde duruyordum. "Reyes, ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar... bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim."

"Seni buraya getirmemin bir sebebi var."

"Öyle mi?" Oturdum ve dünyanın en büyük kum havuzunda oynadım.

Beni izledi ve ben de onun ne düşündüğünü merak ettim. Ben. Onun dünyasında beceriksizce dolaşan, yürüteçli bir çocuk gibi gezinmeye çalışan, duvarlara, dolaplara ve dizlere çarpan en çılgın türden bir zavallı gibi görünüyor olmalıyım.

Aniden gelen güvensizlik hissini üzerimden attım ve bunu Sahra'ya bağladım. Bir insanın kendini önemsiz hissetmesine neden olabilecek bir şey varsa o da bu uçsuz bucaksız araziydi. Aynı anda hem güzel hem de ölümcül.

Kot pantolonunun üzerine, kavurucu derecede sıcak olan kumu fırlattım. "Beni uyarabilirdin. Güneş gözlüğü iyi olurdu."

Mükemmel dişlerini gösterdi ve bir avuç kum aldı. Uzun, güçlü parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Sonra günün dersine başladı. "Bir kum tanesi al."

Bir avuç aldım ve ona gururla gösterdim.

Sabırla sırtıttı, ben de bir taneye kadar indirmeye çalışarak eledim. Ellerimi birbirine silmem ve baştan başlamam gerekti. Sonunda, uzun uğraşlardan sonra, avucumda bir kum tanesi vardı. Ona Digby adını verdim.

Digby'yi aldı, beni çok üzdü. Ufaklık için çok çalışmıştım.

Digby'yi avucunun içine yerleştirdikten sonra bana doğru uzattı. "Bu senin ne kadar insan olduğunu gösteriyor."

"Tamam."

"Etrafınıza bakın."

Yaptım ve sonra her zaman akli başında olduğuna inandığım adama dönüp baktım.

"Bu çöle kıyasla, işte bu kadarınız insansınız."

"Anlamıyorum. Bu imkansız. Ben insanım. Her zaman insan oldum."

"Yani, zihninizde, ne olduğunuza inanıyorsunuz? Yarı insan yarı tanrı mı?"

"Birkaç ay öncesine kadar, 99 yaşında olduğuma inanıyordum."

Yüzde 1 insan ve yüzde 1 Azrail. Sonra bana yüzde 1'in ikiye bölündüğü söylendi: yarı Azrail ve yarı Tanrı."

"Yarı orakçı olamazsın. Bu, bir postacının yarı insan yarı postacı olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Ya da bir avukat yarı iblis yarı insan mıdır?" Bunu çok duydum.

Ağzının bir köşesi çekildi. "O n u n gibi bir şey. Daha iyi bir ifade bulamadığım için söylüyorum, biçmek sizin işiniz, mirasınız değil. Ama yarı tanrı yarı insan olamazsınız. İnsan tarafınız bu çölü oluşturan 3,6 milyon mil kare içinde bir kum tanesi kadar. Tanrı tarafınız çok güçlü. Bunu aşmalısın çünkü işler bu şekilde yürümüyor."

Digby'yi inceledim. "Bu hiç mantıklı değil."

"Sanki insan bedeniniz ölebirmiş gibi konuşup duruyorsunuz. Evet, ölebilir ama bunu başarmak için çok güçlü bir şey gerekir."

Ayağa kalktım ve birkaç adım uzaklaşarak Digby'yi terk ettim. "Yani, eğer kesilip bir odun yonga makinesine atılırsam-"

"Kamyon seni öldürdü mü?"

"Şey, hayır, ama biz cisimsiz olduk. Bilerek. Eğer baygın ya da bağlı olsaydım-"

"Dutch, bu bir kum tanesi dünyanın şeklini kontrol etmiyor. çölün. Sürüklenmeleri kontrol edemez. Tepeleri ve vadileri. Çölün bütününe kıyasla çok küçüktür."

"Tamam."

"Tanrı olan parçanız, siz olan bütünüdür. Muazzam güce sahip duyarlı bir varlık."

"Rüzgâr onu şekillendiriyor," diye karşı çıktım. "Bir dış güç."

"Tıpkı ölümlü düzlemde olduğu gibi, dış güçler etkiler ama beden hâlâ tektir. Bunu ne kadar çok anlarsanız, insan parçanız" - Digby'yi uzattı - "yapınızın bu küçük yönü sizi o kadar az kontrol edebilir."

"Ve bu önemli, anladığım kadarıyla."

"Bu düzlemde serbest dolaşan başka bir tanrı var."

Ah. Eninde sonunda buna geri döneceğimizi düşündüm.

"Şu anda o senden daha güçlü çünkü her şeyden önce bir şeyin doğru olduğunu bilir." "Ve bu...?"

"O ölemez. Bir tanrıdan daha azının ellerinde ölemez." Bir adım daha yaklaştı. "Ve sen de ölemezsin."

Başımı salladım, anlamaya çalıştım, anlamaya zorladım ama hâlâ bir yanıma buna inanamıyordu. "Onu da Mae'eldesahn'a yaptığım gibi tuzağa düşürebilirim."

Isırdı, konu açıkça çığdı. "Şanslıydın."

Bunu ne dünyada ne de cennette tartışabilirdim. "Katılıyorum, ama-"

"Onunla savaşmak zorunda kalabiliriz. Ama bizim bir avantajımız var." "Öyle mi?"

"O tek bir tanrı, tıpkı benim tek bir tanrı olduğum gibi. Sen, Elle-Ryn-

Ahleethia, on üç yaşındasın. Bildiğim kadarıyla siz var olmuş en güçlü tanrısınız."

Tekrar başımı salladım, o anda kendimi Digby kadar güçlü hissediyordum.

"Bana inanmıyorsun."

"Hayır, **anlıyorum**. Anlıyorum. **Sayılr**. Sadece bunun büyüklüğünü kavramak biraz zor. Sanki bir şey aldığında

Büyüdüğü yağmur ormanından çıkıp açık düzlüklere geldiğinde uzaktan inekleri görür ve onları sinek sanır. Zihni bu kadar genişliği kavrayamıyor. Bu kadar uzaklığı."

Uzandı, elinin tersini yanağımda gezdirdi, dokunuşu hava kadar hafifti ama yeterliydi. Göksel âlem bana bir gelgit dalgası gibi çarptı, beni tekrar savurdu, uzayda yuvarladı. Sadece bir saniyeliğine. Sonra kaldırımdaydık.

Sallandım ve aşağı baktım. Kaldırım değildi. Etrafı hızlıca taradıktan sonra bir binanın tepesinde olduğumuzu fark ettim. Çok yüksek bir binanın.

Yükseklikten tam olarak korkmuyordum ama üç boyut arasında en sevdiğim de değildi. Derinliği daha çok tercih ederdim. Derin binaları. Ama Reyes bizi şehrin en yüksek binası olan Albuquerque Plaza'nın tepesine yerleştirmişti.

Hâlâ hafif bir esinti beni ölüme savuracakmış gibi hissederken Reyes'in tişörtünü tekrar tuttum. Sanki tek bir giysi beni düşmekten koruyabilirmiş gibi parmaklarımı tişörtün içine soktum çünkü Reyes bizi binanın tepesinin ortasına yerleştirmemişti. Olamaz. Tam kenardaydık ve 350 metrelik bir düşüşe bakıyorduk.

Onun savunmasına göre, en üst kısım düz değildi. Bizi oraya yerleştirseydi, kayardık. O da var. Ama en yüksek uçtaydık ve dünya o bakış açısından süper havalı görünse de, olmak istediğim bir yer değildi.

"Reyes, bu hiç komik değil."

"Öyle olmasını istememiştim." "Neden buradayız?"

Kollarını bana doladı. "Görmeni istedim. Sen çöldün. Sen bir bütünsün. Buna inanana kadar tehlikedesin." Şehrin üzerinden dışarı baktı. "Eidolon'un neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Bu şehirdeki, bu dünyadaki herkes tehlikede." Sonra sert bir bakışla bana döndü. "Kızımız tehlikede."

O haklıydı. Eidolon'u durdurmak için bir şey, herhangi bir şey yapabileceksem, denemek zorundaydım.

Beni bir kol boyu uzağa koydu ama sıkıca tuttu. Yine de içim rahat etsin diye parmaklarımı gömleğinin içinde kıvrık tuttum.

"Buradaki herkesi kurtarabilirsin. Sen tüm boyutların toplamındaki en güçlü tanrısın." Beni sarstı. "Sadece buna ruhunun derinliklerine kadar inanmalısın."

Başımı salladım. "Deneyeceğim."

Rahatladı. Beni kendine çekti. Başımın üstünü öptü. "Bu yeterince iyi değil."

Ve sonra havalandım.

15

Eğer ilk başta başarılı olamazsanız, bu sadece "cinayete teşebbüs" olur.

-MEME

Hayatta çok az şey kocanızın, kalbinizi ve ruhunuzu verdiğiniz adamın sizi 350 metrelik bir binadan aşağı atması kadar şaşırtıcıdır. Bilmem gerekirdi.

Ayaklarım binanın tepesinden ayrıldığı anda, o itiş hissettiğim anda zamanı yavaşlattım. Ve kelimenin tam anlamıyla havada asılı kaldım. Sersemlemiştim. Nefesim kesildi. Biraz sinirlendim.

"Reyes Alexander Farrow!" Çığlık attım, çünkü yapılacak en doğru şey buymuş gibi görünüyordu.

Albuquerque Meydanı'nın tepesinde duruyordu. Kollarını kavuşturdu. Sırıtiyordu. "Zamanı çabucak durdurdun. Bu iyi bir başlangıç."

Bir planı vardı. Kesinlikle bir planı vardı. "Tamam, anladım! Ben bir tanrıyım. Bunu iliklerime kadar bilmek zorundayım. Ama kemiklerim bu binanın dibinde büyük, yumuşak bir yığın halinde durursa bana hiçbir faydası olmaz."

"Harika gidiyorsun," dedi, hiç etkilenmemişti. "Reyes, bu artık komik değil. Zaman sıçrayacak geri dön-"

"Sen bir tanrısın. Sen izin vermedikçe zaman geri dönmez."

"-ve o zaman, o kaldırıma öyle sert vuracağım ki, seninle işim bitmeden ölmeyi dileyeceksin."

Beyaz dişleri koyu teninde parlıyordu. "O zaman yapma kaldırıma çıkın. O ol."

"Bu da ne demek oluyor?" Çığlık attım.

Güldü. Güldü! "İçine çek," dedi. "Bu kadar insan olmayı bırak. Sadece etrafınızdaki her şeyin bir parçası olun. Her şeyin bir parçası. Gerçek bir tanrı gibi."

"Sen. Çok. Dea-"

Tehdidimi bitirmeden önce zaman gerçekten de geri döndü ve hayal ettiğimden daha hızlı düştüm.

Havada döndüm. Bilerek değil, çünkü kim bunu görmek ister ki? Ama ben gördüm. Oradayken ölüm aracına odaklanmak için zar zor zamanım oldu. Ona çarpıyordum. Dayanılmaz bir acı içimi perçinledi.

Bekle. Acı neredeydi?

Sonra bunu hissettim ama kendimde değil. Etrafımdaki diğer insanlarda da hissettim. Neşe, kızgınlık, sevgiyle birlikte... akla gelebilecek hemen her duygu eroin gibi içime aktı.

Ve gördüm. Herkesi. Her şeyi. Her çimen parçasını gördüm. Her güneş ışığını gördüm. Meydandan geçen her insanın saçının her telini gördüm. Çevredeki binalarda çalışan.

İyiye sanki fiziksel bir şeymiş gibi gördüm. Kötüyü de öyle, ama neyse ki daha azdı. Sevgi nefreti gölgede bıraktı. Fedakârlık açgözlülüğü gölgede bıraktı. Güven

kıskançlığı gölgede bıraktı. Yine de her iki durumda da marjlar istediğimden daha dardı.

İki blok ötede bir kertenkelenin duvar boyunca koşuşturduğunu gördüm. Dağların diğer tarafındaki oturma odasında topuna takılıp düşen bir çocuk. Seattle'da yaşlı bir adam kendisiyle dalga geçen evsiz bir çocuğa yiyecek bir şeyler alması için beş dolar verdi. Hindistan'da bir doktor hasta annesinin ayaklarını yıkıyor.

Her şeyi özümsedim. Hepsinin tadını çıkardım. Işığın içinde yıkanmak gibi. "Eee?" Reyes arkama bastırarak sordu, onun kulağımın dibinde.

Sanki bunca zamandır kaldırımda duruyormuşum gibi ona doğru eğildim. Şaşkınlık ve bir miktar da şok beni etkisi altına almıştı.

Ona bakarak sordum: "Bunu hissettin mi? Yehova'nın her zaman hissettiği şey bu mu? Bizi bu kadar çok sevmesine şaşmamalı. Bizler inanılmaz, karmaşık varlıklarız."

"Sen daha da çok."

Başımı salladım. "İşte burada yanılıyorsun." Elinden kurtulup ona en ciddi bakışlarımı yönelttim. "Eğer bu bana bir şey öğrettiyse, Reyes, o da insanların inanılmaz olduğudur. Her biri yaşamaya değer. Yani, çoğu. Ve her biri eşit olma hakkını hak ediyor. Güvende olmayı. Beslenmeyi ve korunmayı. Bir parçam O'nun neden müdahale etmediğini anlıyor. Neden her şeyi yoluna koymadığını. Onların özgür iradesi şaşırtıcı bir armağandır."

"Çoğu kişinin israf ettiği bir şey."

"Hayır. Çoğu değil. Dünyada kötünden çok iyi var. Hâlâ öğreniyorlar."

"Onlar mı?"

Başımı eğerek onu sorguladım. "*Onlar* dedin."

"Şey, evet, ama demek istediğim-"

Sırıttı ve uzaklaşmak için döndü. "Görev tamamlandı."

"Hayır, bizi kastetmiştim. Biz. Ben hala insanım. Ve hey!"
Ona yetiştim ve tişörtünü çekiştirdim. "Beni bir binadan aşağı ittin."

"Ne olmuş ona?" "Bu çok kabaydı."

* * *

Hiçbir şey bir kızı bir binadan atılmak kadar aç bırakamaz. Reyes ve ben Rustic on the Green'de oturmuş, inanılmaz bir yeşil şili burger yerken Cookie aradı.

"Selam Cook. Amber'ın okuldaki günü nasıldı?"

"Oh, harika. Osh'un onunla kalmasını sağladığınız için çok teşekkür ederim. Bu gerçekten içimi rahatlattı."

"Buna sevindim. Ee, ne var ne yok?"

"Öncelikle, Bay Farrow ile gününüz nasıl geçti?"

"Harika. Sahra'ya gittik. Ve beni bir binadan aşağı attı. Bina olayı dışında her şey harikaydı."

"En önemli şey de bu. Foster'larla ilgili bir şey bulduğumu bilmeni istedim. İnanması oldukça zor bir şey."

"Gerçekten mi?" Sanki daha gizli kalmamıza yardımcı olacakmış gibi başımı eğdim. "Vur bana."

"Bildiğiniz gibi, Foster'ların söyledikleri kişi olmadıklarını öğrendiğimde bir duvarla karşılaştım."

"Evet."

"Ben de Pari'den yardım istedim."

"Oh, bu harika. Onu da aramıza katalım. Ne öğrendi?"

"Değil mi? Bir çeşit yüz tanıma yazılımı kullanmış ve onları bulmuş. Belki de. Yaklaşık kırk yıl önce, bir aileyi öldürdüğünden şüphelenilen iki genç vardı."

"Tamam. Berbat."

"Çocuklar tutuklandı ve ilçe hapisanesine götürüldü. Orada kaçtılar. Her nasılsa, bir şerif yardımcısı hücrelerini kilitlemeden bırakmış. Bilmiyorum. Her şey çok şüpheliydi. Ve onlardan bir daha haber alınamadı."

"Cook, bana Foster'ların çocukken bir aileyi öldürdüklerini mi söylüyorsun?"

"Yüz tanıma yazılımına göre bu suçtan tutuklandıklarını söylüyorum. Ama dahası da var. Bu çocuklar aşırı dinci bir tarikatın parçasıydı. Bu tarikatın üyeleri, kutsal olmayanları ortaya çıkarmak ve onları yok etmek için çocuklara Tanrı tarafından dokunulduğuna inanıyorlardı."

"Tamam, tüm bunlar benim öğrendiklerime ürkütücü derecede benziyor."

"Yani, bu tarikat, eğer bir grup delinin birlikte yaşaması ve çocuklarla evlenmesi kelimenin iyi bir yorumuysa-"

"Sanırım öyle."

"-Bu çocukların ikinci geliş olduğuna inanıyorlardı. Onlar kaçar kaçmaz, şerif onları bulmak için yerleşkeye gitti."

onları. Ortadan kaybolmuştu. Bir gecede. Otuz küsur kişilik grubun tamamı ortadan kayboldu. Ve hiçbirisi bir daha bulunamadı. Tek bir üye bile."

"Vay canına. Yani cinayetlerin arkasında tüm tarikatın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya öyle ya da bu çocukların yaptığı her şeye göz yumdular."

Charley, onlara tapmaktan başka her şeyi yaptılar."

"Daha garip şeyler de oldu."

"Ama dahası da var."

"Bu bir pembe dizi ve dedikodu programının bir araya gelmesi gibi."

"Suçtan dolayı tutuklanan çocuklar mı?"

"Evet."

"Charley, onlar kardeşti."

Tamam, bu beni şaşırttı. Reyes'i de şaşırttı.

Tamamen hareketsiz bir şekilde oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı.

Yakındaki bir masaya baktım. Kulak misafiri olmuşlardı. Onları suçlayamazdım. Dini tarikatlardan daha fazla yarasa olamazdı. Ve / veya erkek ve kız kardeş çiftleri. Çünkü ew.

"Bekle. Bunu Pari'den mi aldın? Bizim

Pari'den mi?" "Tek ve biricik."

"Peki bizim Pari'nin güvenli bir FBI veri tabanına nasıl erişimi var?"

Sessizlik.

"Yine mi hackliyor?"

"Sesi balgamlı çıkmadı."

"Web siteleri. Veri tabanları. Geçmişte başı ciddi belaya girmiş ve bir tür göz hapsinde. İnternete bile girmemesi gerekiyor. Asla. Herhangi bir nedenle."

"Vay canına, Charley. Bilgisayarlarla arasının iyi olduğunu biliyordum. Başının belaya girdiğinden haberim yoktu."

"Bu senin suçun değil. Onunla konuşacağım. Bu arada, bu çılgınca bir şey."

"Robert'la konuşalım mı?"

"Evet. Onu arayacağım."

"Harika. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattım ve Reyes'in yüz ifadesini taradım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Mantıklı."

"Öyle. Ağabey-kardeş olayı hariç hepsi. Umarım o bir hataydı." Telefonu elime aldım ve rehberimde Ubie'yi buldum.

"Selam balkabağım. Cookie bugün izin aldığını söyledi." O kadar mutluydu ki, onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemedim.

"Söyledim. Üzerinde çalıştığımız dava hakkında sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. O... şey, son zamanlarda biraz dikkatim dağınıktı."

"Nedenini söylemek ister misin?" "Hayır."

"Tamam. Yani..." Ubie'ye her şeyi anlattım. Jilet gibi keskin pençeleriyle ilgisini çekmek için yeterliydi.

"Bulduklarım hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim, ancak bu soğuk vakayı kontrol edebilirsiniz-"

"Bunu yapabilirim," dedi.

Reyes ve ben restorandan ayrıldık. İnternette bulunabilecek bazı rastgele araştırma parçalarının gizlice dinlenmesine izin vermek bir şeydi. Müvekkilim hakkındaki bilgilerin sızmasına izin vermek tamamen başka bir şey. Dawn Brooks kaçırıldığında Foster'lar için mazeret göstermesi konusunda Shawn'la henüz yüzleşmemiştim. Kesinlikle bir açıklamaya ihtiyacım olacaktı ama şimdi zamanı değildi.

Müvekkilimin kim olduğuyla ilgili detayları atlayarak Ubie'ye tüm davayı anlattım. Foster'lara ve Cookie'nin bulduklarına odaklandım.

"Charley, eğer bu doğruysa, daha fazlasına ihtiyacım olacak. Yaratıcı bir şekilde elde edilen bilgiler için arama emri çıkartabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam, ne gibi? İtiraf etmeye ne dersin?"

"Eğer söylediğiniz kişiler iseler, çok uzun zamandır kaçıyor ve saklanıyorlar demektir. Size öylece her şeyi anlatacak değiller."

"Bir planım var."

"Ne zaman bir planın yok?"

"Doğru." Arabayla eve dönerken Reyes'e baktım. "Ama biraz yardım alırsam oldukça iyi bir plan."

"Tamam, beni haberdar et. Takipçi cephesinde-" "Joe?"

"Joe?" diye tekrarladı.

"Joe Stalker."

"Doğru. Joe cephesinde," dedi, zihinsel sürecimin birçok kusuruna işaret etmektense benimle birlikte hareket etmeyi daha kolay bularak, "hala bunu yapmak istediğinden eminsen, bu konuda her şey hazır."

"Tabii ki bunu yapmak istiyorum. Neden istemeyeyim ki?" "Yapacağını tahmin etmiştim. Sadece kontrol ediyordum."

"Amber'dan haber aldın mı?"

"Bütün gün Osh'a mesaj attım. O iyi ve okula dönmek istediğine karar verdi."

"Oh, lanet olsun, hayır."

Kıkırdadı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, balkabağım."

Kulağa uğursuz geliyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istedim. Yarın herhangi bir nedenle geç kalırsam, Memur Tang sorumlu olacak."

"Geç mi kaldım? Neden geç kalasın ki?"

"Her an elimde yaklaşık yüz dava var, tatlım. İncelemem gereken eski bir davada hareketlilik var. Biraz zaman alabilir. Ama merak etme. Sadece plana devam et."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Her zaman. İyi ol. Ve evde kal."

Aslında bu kötü bir fikir değildi. Birkaç gündür top ve zincirle evde yalnız bir akşam geçirmemiştim.

* * *

Reyes ve ben Calamity's'deki kahve fincanını yağmaladık, sonra Reyes müdürü Valerie ile konuşurken Cookie'ye her şeyi anlatmak için ikinci kata çıktım. Bir keresinde onu portmanto sandım ve ceketimi kafasına asmaya çalıştım. Komik olduğunu düşünmüştüm. O düşünmedi. Ama bir kızın kaldırabileceği çok fazla nefret dolu bakış vardı. Onun patronuyla evli olmam, hem de umutsuzca aşık olduğu bir patronla, benim suçum değildi. Onu ilk ben yakaladım. Aşk söz konusu olduğunda ertelersen kaybedersin. Yoksa savaş mıydı? Her neyse.

Ofise gittiğimde Cook bugünlük eve gitmişti. Bazı evrak işlerini halletmeye karar verdim. Bunun saçma bir konuşma olduğunu fark ettim. Ve Bay Reyes Farrow'dan nasıl intikam alacağımı bulmaya çalıştım. İntikam çok kötü bir şeydi.

Tortures-R-Us adlı bir web sitesi sayesinde yüzlerce fikir buldum. Oh, evet. Harika fikirleri vardı. Ama önce, artık tüm bu demateryalize olayını yapabildiğime göre, onu gözetleyip gözetleyemeyeceğimi merak ettim. Bu onun işine gelirdi.

Gözlerimi kapattım ve göksel âlemin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Gerçekten büyüleyiciydi. Sonra konsantre oldum. Avımı aramaya koyuldum. Profesyonel olmayan bir şekilde Central'da bir köşede durdum ve iki âlemin çarpışmasını izledim.

Etrafımdaki her şeyin bir parçasıydım. Duyguları her zaman hissedebiliyordum ama bu onun çok ötesindeydi. Onları tanıyordum. İçimden geçen herkesi. Çok daha derin bir seviyede neler yaşadıklarını biliyordum. Okuyabildiğimden değil.

Akıllarını ya da herhangi bir şeylerini. Daha çok duygularını hissedebiliyor, en derin arzularını çözebiliyordum. En büyük endişelerini.

Uçmak gibiydi. Sanki-

Durdum ve ne yaptığımı düşündüm. Bir Osh mu çekiyordum? Onlardan bir şekilde besleniyor muydum? Kafayı bulmak için enerjilerini mi emiyordum?

Hemen geri çekildim ve uzaktan izledim. Aslında, yukarıdan. Reyes bunu hep yapardı. Gözetlemek için etrafımda süzülürdü. Ama her zaman kocaman, siyah, dalgalı bir cübbeyle kaplıydı. Bunu nasıl yaptığını ona sormalıydim.

Birkaç dakika insanları izleyip birkaç not aldıktan sonra - bir kızın başı ciddi dertteydi ve intiharın eşiğindeydi- her zaman yaptığı gibi yine aklıma geldi. Muhtemelen caddede yürürken benim gittiğim yönün tersine gittiği içindi.

Reyes bana görünür ya da görünmez olabilirdi ve bu kısmı çözdüğümü sanıyordum. Göksel düzleme geçtikçe, bu dünyanın duyarlı varlıkları daha az görünür hale geliyordu. Onları hala görebiliyordum, auralarını hala görebiliyordum ama insan formları tamamen yok olana kadar belirsizleşiyordu. Belki de tam tersi oluyordu. Belki de bir insan iki dünya arasındaki perdenin ötesini görebiliyorsa ve ben giderek daha fazla göksel düzleme kayıyorsam, belki de onlar ne görürse görsün ben görünmez oluyordum.

Test etmeye karar verdim.

Reyes'in aurasını kalabalığın içinden seçmek olağanüstü derecede kolaydı. Karanlık ve alevler gibiydi. Arkasına geçtim ve o kot pantolonun içinde kışının nasıl görüldüğüne hayret ederek onu izledim.

Hiç vakit kaybetmeden başını eğdi ve "Eğleniyor musun?" diye sordu.

Aslında öyleydim. Ona sürtünerek moleküllerimin onunkilerle çarpışmasına izin verdim. Başkalarını hissettiğim gibi onu da hissetmek istedim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Zihninin en ücra köşelerine sakladığı tüm sırları. Ama işler bu şekilde yürümedi. Duyguları hâlâ o kadar derindi, o kadar iç içe geçmişti ki herhangi birini anlamak neredeyse imkânsızdı.

Ayaklarımı sağlam zemine basarak, durup arkasını dönene ve beni kendine çekene kadar onu takip ettim. Parmaklarını saçlarıma daldırarak beni bir vitrine doğru itti.

"Beni kışkırtmamalısın," dedi, sesi ılık burbon gibiydi.

"Aynı fikirde değilim. Baştan çıkarmam gereken tek kişi sensin."

Göksel düzleme geçmişti. Burada öpücükleri daha da sıcaktı. Enerjisi daha hamdı. Daha aşındırıcı.

Bir eliyle kot pantolonumu çekti ve bir yanım hâlâ kot pantolon giydiğime şaşırdı. Düğmeyi açtı, fermuarı indirdi ve bir elini içeri soktu. Kıpırdandım ve bileğini kavradım. Burada her şey daha hassastı. Her dokunuş daha önemliydi. Parmakları klitorisime masaj yapıyor, içeri daldırıyor, beni ihtiyaçtan titretiyordu.

Avucumu kasıklarına bastırdım. Ereksiyonunun uzunluğunu buldum. Keskin bir nefes alıncaya kadar parmaklarımı dış hatlarının etrafında gezdirdim.

"Dutch," dedi boynuma karşı. "Bana ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermeye bile başlayamadım, çünkü ben ona ne yapıyorsam, o da önce bana yapıyordu.

Maceramıza tanık olacak birini düşünmeden kot pantolonunun düğmelerini açtım ve parmaklarımı sikinin etrafına doladım.

"Orospu çocuğu," dedi bir elini arkamdaki duvara dayayarak. Ve haklıydı da. Burada her şey nasıl bu kadar artmıştı? Bu kadar hassas?

En ufak bir sürtünme neredeyse orgazmikti. O kadar ki hareketlerimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Kıyafetlerim bir anda yok olmuştu, Reyes'inkiler de öyle ve hangimizin onları çıkardığını hatırlayamıyordum. Ama bana doğru bastırdı, cisimsiz enerjiye karşı cisimsiz enerji. Çarpışan moleküller. Etrafımda kurdeleler gibi uzanan ısı şeritleri.

Vücutlarımız normal bir agresif kucaklaşma turunda olduğu gibi kaymadı ama enerjimiz kayıyordu. Sıcak. Hızlı. Çılgınca.

Sonra zar zor ölümlü düzleme geçti ve beni de kendisiyle birlikte getirdi. Aletinin içimdeki sertliği merkezime doğru roket gibi fırladı. Her itişte karnımda oluşan basınç, bunun katıksız ağırlığı, tatlı zevkle

yavaş, şehvetli bir sikişin ve boşalmaya bağlı bir nöbetin vahşi, tutkulu açgözlülüğü.

Ve sonra terazi devrildi ve ben kendimi tutamadım, başımı geriye attım ve ona doğru savruldu. İçimde derinlerde bir şey, adlandırılmayan bir şey patladı. Şiddetli spazmlar birbiri ardına bana çarparken dişlerimi sıktım. Kemiklerime çarptı. Sinir uçlarım titreyerek, insanoğlunun bildiği en karanlık zevki bilincime yaydı.

Bu durumdaki bir orgazm bin kat daha parlak, daha sıcak ve daha yoğun. Atomlarımın parçalandığını hiç hissetmemiştim. Onların çarpıştığını ve güneşin merkezi kadar sıcak bir reaksiyon yarattığını hiç hissetmemiştim.

Reyes bana doğru gerilirken, kendi orgazmı onu ürpertirken, iki tanrının birleşip tek bir tanrı haline gelmesinin bu şekilde olup olmadığını merak ettim. Hem bunu neden yapıyorlardı ki? Neden benim boyutumdaki tüm tanrılar bir araya gelerek tek bir tanrı oluşturdular? Bunun onlara ne faydası vardı?

Ben akıllara durgunluk veren seksin ardından süzülürken Reyes bana doğru yığıldı. Ve sonra çok önemli bir şey fark ettim. Çekirdekler. Merkezler. En maddeleşmiş halimizde bile merkezlerimiz vardı. Şeklimiz olsun ya da olmasın, merkezlerimiz vardı.

Ve birbirlerine çok iyi uyuyorlar. Bir yapbozun parçaları gibi. Ya da bir kilit ve anahtar. Ya da penis ve vajina. Çoğunlukla penis ve vajina.

Reyes kenara çekilip bir vitrine yaslanıp bakmaya devam edince mırıldandığımı fark ettim.

Sanki vücudum tam anlamıyla mırıldanıyordu, şu anki hali tam anlamıyla mükemmeldi.

"Özür dilerim," dedim ona, onun da duyabileceğinden endişelenerek.

İlk başta bana bakmaya devam etti, ama sadece bana değil. Her tarafıma. Sonra fısıldadı, "Muhteşem."

"Ne?" Ona katılmak için tekrar yere süzüldüm ve arkamda ne olduğunu görmek için döndüm. "Ne görüyorsun?"

Reyes kıpırdandı ve bana doğru geldi. "Sen, Dutch. Seni görüyorum." "Gerçekten mi? Görünmez olmaya çalışıyorum. Beni nasıl görebiliyorsun?"

"**Görebileceğini** sanmıyorum. Doğaüstü bir varlık için

Her neyse. Unutma, sen hala ölenlerin çekildiği ışıksın. Sadece artık farklısın. Sen böyleyken."

"Bu kadar farklı olan ne? Daha da mı sinir bozucu? Pari güneş gözlüğü takmadan bana zor bakıyor."

"Etrafınızda parıldayan bir beyazlık var. Kelimenin tam anlamıyla parlıyorsun."

"Ateşböceği gibi mi?"

Sırıttı. "Neden olmasın?"

"Ben değiştiğimde sen de farklı görünüyorsun." Başını öne eğdi.

"Reyes," dedim, onu kızdırmaya hazırlanarak, "vazgeç artık.

Karanlık hakkında her şeyi biliyorum. Cehennemde yaratılmış olmak-" "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

O konuşurken bile parmaklarımı onun şehvetli ağzında gezdirdim.

"Hatırladın mı?"

"Yehova'yı beni yarattığı cehennem boyutuna kapatmak yerine kendi cehennem boyutuna göndermeye ikna etmeden önce beni tanıyordun."

Döndük ve caddede el ele yürüdük. İkimiz de cisimsiz olduğumuz için insanlar yanımızdan geçip gidiyordu. Çoğunlukla finallere çalışan üniversite öğrencileri. Zavallı çocuklar. Bunu hatırladım.

"O zamanlar bile karanlıktaydım. Şeytan beni ele geçirmeden önce de karanlıktım."

Durdum ve onunla yüzleştım. "Bunu hatırlamıyorum."

"Sanırım Kardeşim bir sebepten ötürü anılarını değiştirmiş. Bazılarını alıp götürmüş."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Özür dilerim." Aşağı uzandı ve parmaklarını karnımda gezdirdi.

"Ah, bilesin diye söylüyorum," dedim, kaslarım gerilmişti.

"Bugün yaptığın o küçük numarayı sana ödetiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Öyle misin?"

"Evet. Araştırma yapıyordum. Çok fena sıçtın."

"Sabırsızlanıyorum."

Homurdandım. "Bundan daha ilgili bir tavır takınmanızı öneririm, Bay Man. İntikam bir sürtüktür ve onun adı Charley Davidson'dır."

Tepkisini gizlemek için ağzını birbirine bastırdı. Görünüşe göre komikmişim.

"Her duruma mizah katabildiğimi bilmek güzel. Sana işkence ederken senin için üzölmeyeceğim bile."

Kaşlarını kaldırdı. "İşkence mi? Bunu yapabileceğine emin misin?" "Oh, bende var ve sonra biraz daha."

En şehvetli bakışlarını bana çevirdi. "Sakin ol atan kalbim." Bir parçam ona işkence etmemi istediğine inanıyordu.

16

Bazı günler, mevcut küfür arzı ihtiyaçlarımı karşılamakta yetersiz kalıyor.

-T-SHIRT

Yıldızsız geceleri ve çarpışan gezegenleri hayal ettim. Kara deliklere çok yakın sürüklenen nebulaları ve kontrolden çıkan galaksileri. Ve melek kanatlarını hayal ettim. Tüyleri tenime değiyor, tüylerim diken diken oluyordu.

Sonra Angel'ın boğuk sesiyle uyandım. Beni nazikçe sarsmıştı ama fısıltılı sesinde bir aciliyet vardı. Ya öyle ya da...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Reyes Angel'ı yere yatırmış, boğazını sıkıyordu. Eğer bir ölü boğulabilirse. Hiçbir fikrim yoktu.

Yataktan fırladım ve Reyes'in omzuna dokundum. "Tatlım, ne yapıyorsun?"

Bana baktı, yüzü neşenin resmiydi.
"Güreş."

Angel garip öğürme sesleri çıkardı ve başını salladı.

"Tatlım, Angel'ın güreşmek istediğini sanmıyorum."

"Onun sorunu. Yatağımızın üzerinde durmuş sana bakıyordu. Bir derse ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Bekle. Ne?" Reyes'in kolunu Angel'ın boğazından çektim. Ya da Reyes kolunu çekmeme izin verdi. "Angel, neler oluyor?"

Artık özgür olan Angel iki büklüm olmuş, öksürüyor, boğuluyor ve genel olarak sinirleniyordu.

Yanında diz çöktüm. Sırtını sıvazladım. Bunun yardımı olurdu. "Rey'aziel, muhtemelen bana söyleyecek bir şeyi vardı. Artık asla bilemeyeceğiz. Sanırım gırtlığını ezdin."

"Özür dilerim." Reyes ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Üzgün değildi. Zavallı Angel.

Angel köşedeki sandalyeye ulaşmaya çalıştı. Ona yarı yardım ettim, yarı sürükledim. Beni itmeye çalıştı. Elleri vurdum ve yine de yardım ettim.

"Neyin var?" Tekrar nefes alabildiğinde sordum. Neden buna ihtiyaç duyduğuna dair bir fikrim yoktu. Alışkanlıktan olduğunu düşündüm.

Boğazını tutarak oturdu ve banyoya doğru baktı.

"Angel, ne? Beep mi?"

Reyes bir anda kapıdaydı, aniden benim kadar meraklanmıştı.

Angel istediği kadar çabuk cevap vermeyince, ona doğru yürüdü.

Bir elimi kaldırdım ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Bence yeterince şey yaptınız Bay Farrow."

Geride durdu, vücudundaki tüm kaslar gerilmişti ve bir şey olması halinde harekete geçmeye hazırды.

"Amcan arıyor," dedi sesi kısık bir şekilde.

İçimde bir telaş başladı. "Ne olmuş ona? Guerin'i buldu mu?" Grant Guerin. Ubie'yi öldürmekle görevlendirilen serseri. Bu huysuz adamda gözümüzün olmasının tek sebebi.

Angel başını salladı. Tekrar öksürdü. "Hayır, bir otel odasında. Buradan birkaç blok ötede bir batakhane. Bütün akşam belirli bir odayı gözlüyordu. Birkaç adam kiralık bir arabayla geldi ve şimdi amcan 3. Dünya Savaşı'na hazırlanıyormuş gibi hazırlanıyor."

"Ne? Göster bana."

Üzerime bir şeyler giymek için acele ettim. Reyes de aynısını yaptı. "Acele etsen iyi olur. Ben ayrıldığımda o da Kapı. Eğer Kaptan Amerika beni öldürmeye çalışmasaydı." "Eğer ölmeni isteseydim-"

"Ciddi misiniz çocuklar?" Sonra Reyes'e bir kez daha ters ters baktım.

Bir omzunu kaldırdı. "Kapıyı çalmayı öğrenmeli."

Onlar tekrar tartışmaya başlamadan önce Angel'ın elini tuttum. "Göster bana." Onun yanında buharlaştım. Reyes de onu takip etti. Angel bana bu şık yeni yeteneği sormak istedi ama neden geldiğini hatırladı ve ortadan kayboldu.

Angel'ı takip etmek beklediğimden biraz daha zor oldu. Reyes elimi tutup beni yönlendirdi ve bir saniye içinde Albuquerque'nin sunduğu en adi otellerden birinin önündeydik.

"İşte orada." Angel işaret etti. "Oda 212."

"Teşekkürler, tatlım." Bob Amca çoktan içeri girmişti. Kapı kapalıydı, ben de kendine saygısı olan her özel dedektifin yapacağını yaptım. I

tekrar buharlaştı ve kulak misafiri oldu.

Bir adam "İngilizce konuşamıyor," dedi.

Küçük bir otel odasına girdim. Reyes yanımda belirdi. Angel odanın diğer tarafında.

Bob Amca her yeri rehin almış gibiydi.

Toplam dokuz adam. Dokuz. Ve görünüşe göre bir toplantının ortasındaydılar.

"Evet," dedi Bob Amca. "Öyle." Sonra çektiği iki silahtan birini ellili yaşlarının başında bir adama doğrulttu. Kötü saç kesimi. İğrenç bir bıyık. Yetmişli yılların diskoteklerinden fırlamış gibiydi. "Ve neden burada olduğunu biliyorum."

"Dutch," dedi Reyes, dikkatimi bir masaya çekerek.

Yanına gidip bir göz attım. İçinde bir yığın kâğıt olan bir evrak çantası açıktı. En üstte de bendenizin bir güvenlik kamerası fotoğrafı vardı.

Oh, hayır. Bunlar aynı insanlar olamaz. Reyes'e baktım. "Bunlar aynı insanlar olamaz."

"Onları Robert öldürdü ama aynı ekipten olabilirler."

Meclis Başkanı, "Neden bahsettiğinizi bilmiyor," dedi.

"Elbette öyle." Bob Amca en iyi sırtışını öne çıkardı. "Charlotte Davidson."

Ubie'nin en çok ilgilendiği adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Adı bu mu?"

"Fark etmez. Buradan canlı çıkamayacaksın."

"Sanırım yapabiliriz, dostum." Adam ayağa kalkmaya başladı. Ubie silahını daha sıkı tuttu.

Adam ellerini teslimiyetle kaldırdı ve tekrar yerine oturdu. "Sanırım buraya bu kadarını beklemiyordunuz" -ellerini açarak yandaşlarını gösterdi- "şirket, değil mi?"

"Neye bulaştığımı çok iyi biliyordum, Valencia."

"Belki de yalan söylüyorsun."

"Belki de gerginsin."

Bob Amca'yı hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Çok öfkeli. Ondan yayılıyordu. Sıcak öfke dalgaları.

"Bakın, iki yıl önce küçük ekibinizi öldüren bendim."

Adam sustu, belli ki bunu beklemiyordu.

"Onu biliyorlardı. Onu sana getireceklerdi. Öğrendim ve burası benim şehrim. Kolombiyalı uyuşturucu baronlarının kadınları çalıp yemeye çalışmasından hoşlanmıyorum."

"Adamlarım cadıyı biliyor muydu?"

Cadı mı?

"Onlar

yaptı."

Cadı mı?

"Belli kalabalıklardaki belli insanlar onun nasıl bir tür duyu ötesi algıya sahip olduğunu biliyor." Bob Amca kıkırdadı. "Ama inanın bana, bunun yarısını bile bilmiyorlar."

"Burada olduğumuzu nasıl öğrendiniz?"

"Dışişleri Bakanlığı senin gibi insanları takip ediyor, El Tiburón. Elbette ülkeye girdiğinizi öğreneceğiz."

"Normal yollardan gelmedim."

"Kaçak girdin. Biliyorum. Bağlantılarım var."

"Ama belki de bu Charlotte için burada değilimdir."

Ubie bunu bir yorumla bile kabul etmedi.

Odadaki gerilim her geçen saniye daha da artıyordu. Adamlardan biri şifonyerin üzerindeki silaha doğru eğildi ve Bob Amca ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Sonra bir başkası bir elini kılıfındaki silaha doğru indirdi. Aynı hikaye. Farklı kalibre.

Ama yakında onu alt edeceklerdi. Uzun süre karşı koyamazdı. Aklından ne geçiyordu ki?

"Bilmeni isterim ki, aslında sana bir iyilik yapıyorum," dedi. "Charley'nin kocası Şeytan'ın oğlu. Çok daha kötüsünü yapabilirdi."

Adam kayıtsız kaldı ama nabzının fırladığını hissettim. Açlıktan. O da Reyes'i yemek istiyordu. Şerefsiz.

Kocama doğru döndüm ve yüzündeki öfke ifadesiyle irkildim. Saf, katıksız bir öfke. "Reyes, zaten seni öldüremezlerdi, değil mi? Sorun yok."

Bana bakakaldı. "Kendim için endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

Hayır. Tabii ki değildi. "Ama beni de öldüremezlerdi."

"Ölümden daha kötü şeyler vardır."

Oh. Lanet olsun. Bu pek umut verici gelmedi.

Beni şaşırtacak kadar hızlı gelişen olaylar dizisinde, odanın her köşesinden silahlar çekildi.

Kıpırdamadan *dur* kelimesini zar zor söyleyebildim. Ateşlendi.

Ubie'nin elindeki silahlardan çıkan iki mermi havada kayarak yavaşladı ve tamamen durdu. Hızlıydı. Hakkını vermeliyim.

Olduğu yerde donup kaldı. Zamanı durdurduğum için değil, şoke olduğu ve kafası karıştığı için. Zamanı durdurmuştum ama onu döngünün içinde tutmuştum. Sonra Reyes ve ben cisimlendik, böylece bizi görebildi.

Göz ucuyla beni fark etti, dizlerinin üzerine çöktü ve silahını düşündüğümden çok daha hızlı çevirdi. Beni tamamen etkileyen bir savunma manevrasıydı. Ama durakladı, bakışları bana sabitlendi. Kaşları inançsızlıkla birbirine kaymıştı.

Hemen öne atıldım. "Bob Amca," dedim, bir kurşunun isabet etmediğinden emin olmak için onu okşadım. "Aklından ne geçiyordu?"

"Charley?" Benden Reyes'e baktı ve geri döndü. Sonra odanın gerçekten donmuş sakinlerini taradı. "Sen ne...? Anlamıyorum."

Yanında diz çöktüm. "Buraya gelirken ne düşünüyordun?"

"Ben... burada ne yapıyorsun?"

"Angel seni izliyordu."

"Neden? Valencia'nın şehirde olduğunu biliyor muydun?"

Başımı sallayarak, "Hayır ama seni bir süredir tamamen farklı bir nedenden dolayı izliyorduk. Grant Guerin adında bir çocuk tarafından öldürülmen gerekiyordu. Seni takip ediyorduk. Başarılı olamayacağından emin olmaya çalışıyorduk."

"Grant Gue diye birini tanımıyorum bile-" Etrafındaki heykelsi figürlere baktı, yüzündeki kan çekiliyordu

daha da fazla. "Nasıl yaptın...? Ne oldu?"

"Ben sadece zamanı yavaşlattım. Bu adamlar seni öldürecekti." Kollarımı boynuna doladım. Dalgınca başımı okşadı, şok yerleşmiş ve kök salmıştı.

Reyes etrafta dolaşarak silahları topladı ve çantaya attı.

"Yapabilirsin... zamanı durdurabilirsin." Bu bir soru değildi. Daha çok kafasını toparlamaya çalıştığı kesin bir ifade olarak söylenmişti. Bunu anladım.

"Çok uzun sürmez. Bob Amca, neden buraya böyle yalnız geldin?"

"Ne?"

Ona filmlerdeki gibi tokat atmayı düşündüm ve elinde bir değil iki silah olmasaydı atabilirdim de. "Buraya neden yalnız geldin?"

"Haber aldım. Ben... Valencia ülkeye kaçak olarak sokuldu." Başını salladı. "Amber'ın sana gösterdiği videoyu görmüş."

"Yavru köpekler esniyor mu?" "Hayır."

"Yavru köpekler güreşiyor mu?" "Hayır,-"

"Yavruları var mıydı?" Bir sürü yavru kedi videosu izledim. "Ya da Ellen?" Ve Ellen klipleri. Çok sert sallıyordu.

"Ele geçirilmiş olan. Kız ve palalı adam ve-"

Bu, seçenekleri pek azaltmadı. Sonra aklıma geldi. "Doğru ya, Afrika'da küçük bir kızın içinden şeytan çıkarırken çektiğim fotoğraf." Ürp er d i m . "Kötü ışıklandırma. Ve benim

Yüzü yerden sekti, sesi tamamen yanıltı. Daha çok donuk bir gümbürtü gibiydi. "Yemin ederim biri sesin üzerine dublaj yapmış."

Bana göz kırptı, ışıklar yanıyordu ama evde kimse yoktu. "O istedi-"

"Beni yemek mi? Evet, Reyes söyledi. Ayrıca bana senin ne iki yıl önce beni kaçırap El Jefe'ye götürecektir olan o adamlara yaptığım gibi."

"El Tiburón," diye düzeltti.

"Köpekbalığı mı? Sevdim bunu." Ruhsal durumundan faydalanarak ona tekrar sarıldım. "Bob Amca, sen harikası ama benim için yaptıkların yüzünden cehennemlik oldun."

Sonunda bakışlarını heykelsi -ve Michelangelo tarzında olmayan- adamlardan ayırdı ve bana odaklandı. Bir silahını bıraktı ve elini değerli bir mücevhermiş gibi yüzüme koydu. "Balkabağı." Ya da bir sonbahar meyvesi. "O kapıdan içeri girmeden önce sonuçlarını biliyordum."

Yavaşça nefes aldım. "Bob Amca. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ben de bilmediğim için ona sarıldım. Tekrar sarıldım.

"Ne düşünüyorsun?" Reyes hâlâ öfkeli bir şekilde sordu. "Trajik bir

Kırık boyunların art arda gelmesi mi? Zaten hepsi cehenneme gidecek. Bence varış tarihlerini öne çekelim."

Sonunda gördüm. Onun gördüğünü. İşareti. Onları daha önce de görmüştüm, ama ya vuruyor ya da ıskalıyordum. Yeterince yakından bakarsam, ne yaptıklarını, her birine böylesine ateşli bir kader kazandıran o tek hareketi görebiliyordum. Bunlar iyi çocuklar değildi.

Daha iyi bir ifade bulamadığım için gözlerimi kapattım. Sırf başkalarına ibret olsun diye bütün aileleri öldürmüşlerdi. Onları köprülerden astılar. Başlarını kesmişlerdi. Kocaları ve çocukları izlerken eşlerine işkence etmişlerdi. Orada durdum, daha fazlasını göremedim. İnsanlığın karanlık tarafını. Zehirli atık gibi.

Kocama odaklandım ve "Hepsini öldür" dedim.

Ve bunda ciddiydim. Bir anlığına öldürmeye hazırdım. İnsan hayatı almaya. Sanki buna hakkım varmış gibi. Sanki onlardan biriymişim gibi.

Tam da Reyes ilk boynunu kırmak üzereyken Akşam, "Bekle!" diye bağırdım.

Ama artık çok geçti. Bir melek ortaya çıktı. Daha doğrusu bir baş melek. Michael. Benden üç adım ötede cisimleşti, devasa kanatları zaten kalabalık olan odanın yarısını kapladı.

Ayağa fırladım. Reyes serseriden uzaklaştı ve başını eğdi, kasları hazır ve nazırdı, siyah cübbesi dalgalanıyordu. Dev dalgalar halinde dalgalanıyordu. Bu onu daha da tehditkâr gösteriyordu, yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Altındaki çelik parıltısını seçebiliyordum -çocuk gerçekten dövüşmek istiyordu- sonra etrafına yerleşti.

Başmeleği görebildiğine şaşırdığım Bob Amca ise ne yapacağını bilemez bir halde ayağa fırladı. Melek mi yoksa Reyes mi onu daha çok şaşırtmıştı, karar veremiyordu.

Şahsen ben bahsimi Şeytan'ın huysuz oğluna yatırırdım ama o adamla evlendim. Muhtemelen önyargılıydım.

"Ne?" Michael'a en kaba ses tonumla sordum. Her zaman iyi geçinememiştik. Çoğunlukla beni öldürmeye çalıştığı için. Ya da Yehova gelip işi kendisi halledene kadar beni tutmaya çalıştığı için.

Beni uyarmıştı. Michael. Zaten harekete geçmiş olan şeyi durdurmamam için beni uyarmıştı. "Sanırım insanlık tarihini değiştirdiğim için benim için geliyor. Amcamın hayatını kurtardığım için."

"Hiç de değil," dedi, bakışlarını odadaki en büyük tehdide, ne yazık ki bana değil, dikerek. "O ölmeden önce geldiniz. Hiçbir kanun çiğnenmedi."

"Ne?" Öfkeyle öne atıldım ve onu boğazlamaya hazırdım. Ama kısa bir süre durdum ve onu içeri aldım.

Meleklerin inanılmaz insanlık dışı gözleri vardı. Evrenin ışıklarıyla parlıyorlardı. Gözleri Reyes'in yarı melek olduğunun kanıtıydı. En düşük ışıktaki bile parlıyorlardı. İnsanın ruhunun derinliklerini görmeleri. Söylediklerinden çok daha fazlasını biliyorlardı.

Reyes bir tanrının enerjisinden ve cehennem ateşinden yaratılmıştı ama bir parçası melekti. Doğru, o parçası düşmüş bir melekti ama yine de melekti.

Ve tıpkı Reyes gibi, sonsuzluğun bu tarafındaki en sinir bozucu şeyler olabilirler.

"Hiç iyileşemeyeceğimi sanıyordum. Öyle dememiş miydin?" "Ara sıra iyileşebilirsin. Buradaki yeteneklilerin çoğu dünya yapar."

Kollarımı kavuşturdum, sinirlenmiştim. "Evet, doktorların bunu her zaman yaptığını duyuyorum."

"Kanunlar var Azrail. Ancak sen bu gece hiçbirini çığnemedin."

"Hangi kanunlar? Unutmayın, tüm bu iş ciddi bir kullanım kılavuzu eksikliğiyle birlikte geldi."

Sonunda bana bir bakış attı. "Sen bir muammasın. Senin kadar uzun yaşayan sadece bir Azrailimiz oldu. O da Azrail statünüzün gerektirdiğinden başka hiçbir yeteneği olmayan bir münzeviydi. Öte yandan siz, özel... yetkilere ihtiyaç duyuyorsunuz."

"Yani insanları iyileştirebiliyor muyum? Çünkü birini iyileştirirsem ya da Ubie'nin zamansız ölümünü durdurursam, cenneti ayağa kaldıracağımı düşündüm."

Sanki türümü bulmaya çalışıyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Bu ilk kez olacak bir şey değil. Bugünlerde cenneti alt üst etmek son derece kolay görünüyor."

"İyileştirebilirsin," dedi sonunda, "sadece çok nadiren ve sadece -şu sözlere dikkat et, orakçı- sadece ruh zaten özgürleşmemişse. Sadece kabı terk etmemiş ve Babamızın krallığına girmemişse. Bu en kutsal yasadır."

"Yani, önemli olan bu mu?"

"Evet."

"Ya kırarsam?"

"Bu boyuttan sonsuza dek atılacaksın."

"Bunu anlamak çok da zor görünmüyor. Ölü insanları iyileştiremem, ki neden iyileştireyim ki? Onlar ölü."

Başını yana eğdi ama şeytanın yumurtası -gerçek anlamda- öne doğru minik bir adım atınca dikkati tekrar Reyes'e kaydı. Bir süredir Michael'a ulaşmak için can atıyordu. Arzusunun onu çekiştirdiğini hissedebiliyordum. Onu ileri itiyordu.

Ters ters baktım ve başımı salladım. Beni görmezden geldi. "Ve kanseri iyileştirmek yok," diye devam etti Michael. "Ben yapmadım."

Bakışlarını Reyes'ten tekrar ayırdı ve bana bilmiş bir sırıtış attı. "Bunu düşündün."

"Öyle mi? Ben de senin boynunu kırmayı düşünmüştüm. Bu sayılır mı?"

"Hayır," dedi, ağzının bir köşesi göğre doğru eğilmişti. "Dur bir dakika. Bu yüzden mi uşakların Beni takip mi ediyorsun?"

Bakışları merakla büyüdü. "Yardakçılar mı?"

"Kanseri tedavi etmekle tehdit ettiğim için mi beni takip ediyorlar?" Sonra aklıma başka bir şey geldi. Michael'ın ne söylediğini anladığımda bir sandalyeye oturdum. Gerçekten ne dediğini. "Amcamı iyileştirseydim beni bu uçaktan atacaktın ama yapmadın. Çünkü... çünkü o henüz ölmemişti? Onu öldürmelerini engellediğimiz için mi?"

Başını salladı.

"Yani, o zaman, gerçekten burada ölecekti. Grant Guerin'in onu öldürmesini engelledik, yani bu... ve ben-"

"-onu çok geç buldum," diye benim yerime tamamladı.

Bob Amca'ya baktım, onu kaybetme düşüncesi bile yüreğimi parçalıyordu ama o hiç üzgün görünmüyordu. Yine de hâlâ huşu içindeydi. Melekler böyledir.

"Biliyordun," dedim ona. "Buradan canlı çıkamayacağını biliyordun."

Sonunda konuşmaya odaklandı. Isırdı. Çaresiz bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı. "Güçlü bir şüphem vardı."

"Bob Amca. Nasıl olur da...?" Yine ne diyeceğimi bilemez halde onu içeri aldım.

İşareti taşıyordu. Bu haksızlıktı, özellikle de koşullar. Davası asıldı. Cezası adaletsizdi. Elimi kaldırdım ve sonra Michael'a sormak için kaşlarımı kaldırdım.

Başını salladı ve bekledi, ben de elimi salladım ve en sevdiğim amcamın işaretini kaldırdım.

Sonra Michael'a döndüm. "Neden işaretleyip işaretini kaldırabiliyorum?"

"Sen Azrail'sin. Burası senin alanın."

"Peki, tekrar soruyorum, neden uşaklarınız beni takip ediyor?"

"Değiller."

"Dostum, onlar her yerdeler. Sakın bana beni takip etmediklerini söylemeye kalkma, çünkü... oh," dedim sesimin ne kadar inanılmaz derecede kibirli çıktığını fark ettiğimde. "Beni takip etmiyorlar, değil mi?"

"Tanrı Rey'azikeen'i takip ediyorlar."

Doğru. Bu aslında çok mantıklı geldi.

Reyes ölümüne kırıdamadan duruyordu ama mükemmel yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi, o kadar küçük bir tepkiydi ki

Gözümü kırpsaydım kaçıırdım.

"Reyes artık bir tanrı olduğunu bildiğine göre," dedim,
"daha büyük bir tehdit mi? Öyle mi?"

"Muhtemelen senden daha fazla değil, ama evet."

"Ben mi?" diye sordum, dehşete düşmüş bir halde. "Ben ne yaptım ki?"

Beni tersledi. Meleklerin bunu yapabildiğini bile bilmiyordum. "Baba'yı tahttan indirmekle tehdit ettin mi etmedin mi?" Tırnaklarıımın iyi bir törpülenmeye ihtiyacı vardı. Cevap verirken onları bir o yana bir bu yana çevirdim. "Pfft, dostum, ben her zaman tehdit e d e r i m . Sanki nasıl tahttan indireceğimi biliyormuşum gibi... bekle." Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve bir adım daha yaklaştım. "Bana diyorsun ki bu mümkün mü?"

Cevap vermedi. Onu suçlayamazdım. Kim böyle bir şeyin ortaya çıkmasını ister ki?

"Yani," dedim, konuyu hemen değiştirerek, "bir süredir zamanı geri tutuyoruz."

"Zamanın bir önemi yok."

"Bunu bir de araba kazası geçirip kan kaybından ölen birine anlatın."

Michael bana dokunmaya başladı ama Reyes hemen oradaydı, kılıcını çekmiş, ucu meleğin boğazını deliyordu.

Bob Amca tökezleyerek geri çekildi, hâlâ biraz korkuyordu.

Michael ellerini kaldırdı. "Ben de tam ona gösterecektim." Kılıç hâlâ boğazındayken bir elini çevirip bana uzattı.

Uzandım ve parmak uçlarımı onun kalkık avucuna dokundurdum; beynimin korteksine dolan görüntüler mantığa meydan okuyordu. Dünya'nın yaratılışı. Dünyanın derinliği.

sürekli genişleyen evren. Uzayın en uzak noktalarındaki canlılar. Ve tanrılar. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Neredeyse her boyutta, ki binlerce boyut vardı, en az bir tane vardı. Bazılarında daha fazla. Birkaçında hiç yoktu.

İşini bitirdiğinde geri çekildim ve başımı öne eğdim. Bana gösterdiklerini özümstedim. Ve nedenini. Muhteşem evrenimizin gizemleri üzerine bir belgesel değildi. Bana sadece şunu bildirmek içindi: binlerce boyut. Binlerce seçenek. Ve ben bunlardan herhangi birine atılabilirdim.

Ona baktım ve başımla onayladım. Anladığımı. Bir tür anlaşmaya vardık.

Neredeyse.

Ona sert bir bakış attım ve "Bu adamlar benim" dedim.

"Lucifer'in etki alanına girecek olanlar beni ilgilendirmiyor." Samimi bir şekilde başını salladı ve gözden kayboldu.

Zaman yerine oturdu, ses bir an için kulakları sağır etti, sonra adamlar etraflarına bakınıp silahlarını aradılar.

"Biliyor musun," dedim Reyes'e omzumun üzerinden, "Osh'u da bu işe dahil etmeliyiz."

Kaşlarını çattı ama omuz silkti ve kararı bana bıraktı.

"Bob Amca, biraz kafa karıştırıcı bir şey görmek üzeresin."

Ubie'nin ifadesi bir anda şaşkınlıktan komikliğe dönüştü. Altı. Deadpan olayında da gerçekten iyiydi. "Oş," dedim köle iblisi yanımıza çağırarak.

Sanki başından beri oradaymış gibi gölgeli bir köşeden çıktı.

"İstedğini seç."

Yakışıklı yüzünde bu korkunç durum için fazla hınzır bir sırıtış belirdi. O ana kadar El Jefe büyük bir hata yaptığını anlamıştı.

Onun gibi adamları anlamıyordum. Kendi ailesine karşı çok sadık ve sevgi dolu ama başkalarına karşı tam bir canavar.

Valencia Osh'a bir göz attı ve sırttı. Ona Osh'un sadece bir çocuk gibi *göründüğünü* söylemek istedim ama bunu yakında anlayacaktı. Osh o kadar hızlı saldırıyordu ki, onu görmek imkânsızdı. Onu duvara yapıştırdı, sonra ağzını yaşlı adamın ağzına dayadı ve özünü içine çekti. Ruhunu emdi. Aurasından beslendi.

Çıplaklık olmadan gey pornosu izlemek gibiydi, tüm bu alışveriş şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Valencia'nın adamları patronlarına yardım etmek için çırpındı ama Reyes yeterince uzun süredir dişini sıkıyordu. Gevşedi. Teker teker boyunlarını kırmadan önce eğlence olsun diye birkaç yumruklaşmaya girdi. Neye uğradıklarını şaşırdılar. Yine de, kurbanlarına yaptıklarına kıyasla ölümleri merhametliydi. Ancak ölümden sonraki ebedi lanetleri başka bir hikaye olacaktı.

Bob Amca'yı makul bir inkar kisvesi altında dışarı çıkardım. Ayrıca, her şeyi görmesine gerek yoktu. Reyes ve Osh şeytandı. Bazen öldürmekten biraz fazla zevk alıyorlardı.

Bob Amca bana, sanki bir toplantıdan çıkıyormuşuz ya da akşam yemeğinden yeni gelmişiz gibi, "Üç saatten kısa bir süre içinde cehenneme gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Ne? Doğru ya, alışveriş merkezi." Bir kıkırdamayı bastırdım. "Biliyorsun, ben de gittim. Gerçekten birbirlerine çok benziyorlar."

"Neden şaşırmadım?"

"Bob Amca, benim için yapmak üzere olduğun şeye hâlâ inanamıyorum. Ölebilirdin."

"Charley, senin ne kadar özel olduğunu biliyorum. Ya da bildiğimi sanıyordum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım hiçbir fikrim yoktu. Pek sayılmaz."

Bir kolumu onunkine doladım. "Sorun değil. Ben de her zaman anlamıyorum."

"O... o bir melek miydi?"

"Oh, o mu? Evet, o Huysuz Melek Michael'dı." Kıkırdayarak belimden eğildim.

Bob Amca şaşkın şaşkın baktı. Herkes mizahımı anlamadı.

"Cookie ... ne kadarını biliyor?" "Senin kadar değil. Artık değil."

Reyes dışarı çıkarken başıyla onayladı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Biliyor musun, sanırım iyiyim."

Yıkık dökük oteli inceledim. "Aslında o adamları ben öldürdüm. Cehenneme mi gideceğim?"

Bana doğru geldi. Parmaklarını çenemin altına koydu. Bakışlarımız kilitlenene kadar kaldırdı. "Sen bir tanrısın, Dutch. Ve Azrail. Sana bir şey yazılmaz. Sen arduvazsın."

"Evet, ama Huysuz Melek Michael'ın aynı fikirde olacağını sanmıyorum." Kendi şakama yine homurdandım. "Bir dahaki sefere onu gördüğümde ona böyle sesleneceğim."

"Orada olmak istiyorum."

"Sana ring kenarında bir yer ayarlayacağım."

"Hayır, bir dahaki sefere 3. Dünya Savaşı'nı başlatmaya çalıştığınızda orada olmak istiyorum."

İfadesi aslında söylediği gibi hafif bir öneri değildi. Bu bir uyarıydı. Uyarısını nazik bir bakışla eşleştirmişti. Bunu güzel bir chianti ve peynir topuyla eşleştirseydi daha da iyi olurdu.

Kollarına atıldım ve kendi uyarı bakışımı attım. "Beni bir daha bir binadan aşağı itersen Michael'ı umduğundan daha erken görürsün."

Saçımdan bir tutam aldı, sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Lucifer'i ziyaret etmediği sürece bunun olacağından şüpheliyim."

Şaşırarak geri çekildim. "Gerçekten cehenneme gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bir tanrı olarak, sanırım bir hapisane boyutuna giderdim."

"Sanırım sana birkaç milyon yıl yetecek kadar hapishanenin içini gördün. Ayrıca, neden oraya gidesin ki? Sen yanlış bir şey yapmadın, Reyes."

Bana hüzünlü bir gülümseme sundu ve gözlerini kaçırdı.

17

Tüm hayatım tek bir cümleyle özetlenebilir: "Planladığım gibi gitmedi."

-T-SHIRT

Ertesi sabah, Bob Amca ve Jimmy adında bir teknisyen Amber'e bir kablo takarken ben de Amber'in odasında kenarda bekledim. Her şeyi duyabilecektik. Reyes elinde bir fincan kahveyle kapıda duruyordu. Ne yazık ki benim değildi.

Dünya gezegenindeki en iyi arkadaşlarımdan biri olan Garrett Swopes'a "Burada olduğun için teşekkürler Swopes," dedim. Ya da maço erkek rolünü bırakıp bana taco yapmayı teklif etseydi olabilirdi. Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde Amber'a kablonun nasıl çalışacağını açıklıyordu.

"Hiç de değil." Amber'a doğru eliyle işaret etti. "Ufaklık nasıl?"

"Gergin. Seni, beni ya da Reyes'i her zaman görebilmesini istiyorum."

Garrett çevremizde Joe Stalker'ın bilmediğinden emin olabileceğim tek kişiydi. Joe'nun onları göreceğinden endişelenmeden orada olabilirdi.

birlikte. Amber ve ben aylardır toplum içinde birlikte görülmemiş olsak da, her ihtimale karşı geçici bir çözümüm vardı. Alışveriş merkezinde olmam için bir neden. Dahiceydi. Alışveriş yapıyormuş gibi davranacaktım. Tanrım, planlarım sarsıldı.

Teknik eleman işini bitirmek üzereyken Amber'a doğru yürüdüm. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Başını salladı ama nabzının yükseldiğini hissedebiliyordum. Boğazının sıkıştığını. Midesinde çalkalanan bulantıyı. Zavallı çocuk. Stres insanların fark ettiğinden çok daha fazla zarar veriyor.

Yanına oturdum ve elini tuttum.

Önceki gün boyunca mesajlaşmıştık, yani Joe Stalker onun telefonunu kopyaladıysa, tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Onu öylece takip ettiğine inanmakta zorlanıyordum. Mantıklı olan tek şey mesajlardı. Ya öyle ya da onu GPS ile takip ediyordu. Her iki eylem de telefonuna bağlıydı.

"Brandy de orada olacak, değil mi?" Bob Amca her şeyi Brandy'nin ailesiyle konuştuktan sonra Amber arkadaşı Brandy'ye de mesaj atmıştı. Çok isteksiz de olsalar kızlarının gitmesine izin vermeyi kabul etmişlerdi. Tereddütlerini pek de suçlayamazdım. Kim bir sapığı yakalamak için kızına bilerek tuzak kurar ki? Evet, eminim Ubie için bu kolay bir satış değildi. Ama işi halletti.

"Ailesine göre, evet. Gösterecek." Başını salladı, rahatlamıştı.

"Dün sana mesaj atmadığını duydum."

Ubie, Osh'un orada olmasıyla her şeyin yolunda gittiğini söyledi ama Joe'yu korkutmuş olabileceğinden endişelendim. Şimdi saklanmanın zamanı değildi, ama olduysa oldu. Onu yakalayana kadar tekrar deneyecektik.

Başını iki yana salladı. "Yine de bunu yapacaktır. Bana mesaj atmadan birkaç gün geçiriyor, sonra tamamen yeni bir numaradan bir günde on mesaj alıyorum."

"Tamam." Sadece iş için seyahat eden ve şehir dışında olan biri olmamasını umabilirdim. Bütün bunlar boşa gidebilirdi.

Amber'a bir saç bandı uzatırken Cookie'nin elleri titriyordu. "Neden içeri giremeyeceğimi anlamıyorum. Ben onun annesiyim. Zaten alışveriş merkezinde onunla birlikte olurdum."

"Bunu riske atamayız Cook. Onu korkutacak bir şey yapmak istemeyiz."

Yumuşak bir baş sallamayla kabul etti, ama bu durumdan memnun değildi. hiçbirini.

"Her şeyi minibüsten duyabileceksiniz."

Özel bir gözetleme aracı kurmuştuk ve yönetmelik gereği bir ambulans da hazır bekliyordu.

Ubie onun önünde diz çöktü. "Bu nasıl bir his?" diye sordu, tele doğru işaret etti. Jimmy teli sutyenine tutturmak için kaşkorsesinin içine uzanmak zorunda kalmıştı. Zavallı çocuk, aşağılanmışlık duygusuna kapılmıştı. Ama en kötüsünün bu olduğu hissine kapıldım.

"Tamam."

Kızın çenesini kavradı ve bakışlarının kendisiyle buluşmasını bekledi. "Hemen geliyoruz, ufaklık. Hiçbir şeye asla izin vermem

başına gelir."

Başını salladı, başını eğdi, sonra öne doğru atıldı ve kollarını ona doladı. Cookie bir elini onun göğsüne bastırdı. Artık Ubie'nin içini kemiren şeyin ne olduğunu biliyordu. -yani, bir uyuşturucu baronunun beynimle creole sosu yapmak ve güzel bir frittata üzerinde tadını çıkarmak istemesi- az da olsa bir rahatlama hissetti. Bugünden sonra tüm bu çilenin bitmesi ve sona ermesi için dua ettim. Cookie'nin hatırı için.

Amber tekrar yerine oturdu, elleri hâlâ o kadar çok titriyordu ki onları birbirine kenetlemek zorunda kaldı.

Kapı pervazına yaslanıp siyah kupasından bir yudum alırken bakışlarımın bir an için gereğinden uzun süre top ve zincirde kalmasına izin vererek ekibe baktım. Sonra Cookie'ye odaklandım. "Onunla yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Oh," dedi biraz şaşırarak. "Hiç de değil."

Ayağa kalktı ve Uzun, Esmer ve Şehvetli de dahil olmak üzere herkesi kovdu. Elbette onu kızdırmak zorundaydı. Kadın eşikten adım atmaya başlayana kadar yerinde durdu, sonra da ağzını genişleten şeytani bir sırıtışla yolunu kesti.

Durdu ve bakışlarıyla onu sorguladı; sonra onunla alay ettiğini fark ederek fiziksel olarak onu çevirdi ve odadan dışarı itti. Adam teslim olmak için kollarını kaldırdı.

Tanrı onu korusun. Cookie'nin anlaşmasına yardım etmeye çalışıyordu ve işe yarıyordu.

Amber onlar gittikten sonra zar zor da olsa rahatladı. On üç yaşındaki bir çocuğun omuzlarına yüklenecek çok şey vardı. Tüm bu acı sadece onun yararına değildi, aynı zamanda bunu ne kadar iyi başarabileceğine de bağlıydı.

Amber'ın oturduğu masanın karşısındaki yatağa oturdum. Bana bakmadan önce bir dakika boyunca ayakkabılarına baktı.

"Hemen orada olacağım Amber. Söylediğin her şeyi duyacağım. Eğer bir şeylerin yanlış gittiğini hissedersen ya da korkarsan, sadece işaret ver."

İşaret bir cümleydi: *Annene jöleden bahsetme*. Tabii ki kaçmak ve çılgılık atmak da işe yaradı.

Gergin bir kahkaha attı, sesi yumuşak ve titrekti. "Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sana söylememi ister misin?" Başını salladıktan sonra, "Çünkü bu adam senin hakkında çok şey biliyor. Temasa geçmeden önce seni bir süre takip etti. Üvey babanı tehdit etti. Quentin'in burada olmasını isterdin. Bu büyük bir operasyon, çok sayıda insan var ve çok şey tehlikede ve sen buna değmeyeceğini düşünüyorsun."

Şaşırmış bir şekilde yukarı baktı.

"Bu kadar zahmete girmememiz gerektiğini düşünüyorsun ve sana hemen şimdi söyleyeceğim, yanılıyorsun Amber." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Daha fazla yanılıyor olamazsın. Bu adamın sonunda seni rahat bırakacak bir kaçık olma ihtimali var ama bu riski göze alamayız, tatlım."

Kendi içine çekildi, omuzları içbükey hale geldi. "Hiçbir şey olmadığı ortaya çıkabilecek bir şey için çok fazla yaygara." "Amber, sen hayatımda gördüğüm en kendinden emin on üç yaşındaki tanıştım." I yeniden düşündüm bu. "Tamam, ve ikinci en özgüvenli." Angel kova dolusu güven yayıyordu. "Bu adamın seni oyundan düşürmesine izin verme. Bu seni

Kazanan o. Saçının teline bile dokunmasa, yine de kazanmış olur ve bu benim kitabımda iyi bir şey değil. Çünkü dünyada sizden daha önemli bir şey yok."

Tamamen ikna olmamış bir şekilde başını salladı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Mavi gözlerinde bir ilgi kıvılcımı parladı. "Sen onun takımındasın."

Entrika omuzlarını dikleştirdi. "Kimin?"

Gülümsedim ve bu harika çocuğun daha yapacak çok şeyi olduğunu düşündüm. Ve alabileceği tüm azme ihtiyacı olacaktı. Boş boş durup bu serserinin onun güzel, zarif kemiklerinden o cesaretin ve ateşin bir gramını bile tüketmesine izin vereceğime lanet ederdim.

Ellerini sıktım ve "Beep's" dedim. Göz kapakları huşu içinde yuvarlandı.

"Ben gördüm. Sen bir peygambersin." Bunu düşünmek bile içimi ısıttı. "Sen peygambersin."

Yüzünü kaplayan şaşkınlık ve merak ifadesi, ona sırrımı açmamın ödülüydü. "Ben... ben mi? Ben peygamber miyim? Geleceği gören kişi?"

"Sen zaten benim görebileceğimden daha iyi görüyorsun. Bence bu becerilerini geliştirmen için annenle konuşmalıyız. Önümüzdeki yıllarda Bip'e yardım etmek için onlara ihtiyacın olacak, sence de öyle değil mi?"

Başını salladı, heyecanı ve coşkusu korkusunu bastırıyordu. Kararsızlığını. "Bu hoşuma gider."

"Ve bunu size söylememeliyim, çünkü hiçbir şey kesin değildir - her şey değişebilir - ama Quentin de onun ekibinde."

Yüz ifadesi kendinden geçmişlikten hayalperestliğe dönüştü. Kızın durumu kötüydü. "Bu şimdiye kadarki en harika şey olurdu."

"Katılıyorum." Quentin'in on yedi yaşına girmek üzere olması ve Amber'ın birkaç ay sonra on dört yaşına girecek olması beni biraz germiştir. Çocuğun on altı yaşında olması bir şeydi. Onun kaçınılmaz on yedi yaşına girmesi içimdeki anne ayıyı ortaya çıkarıyordu.

Öte yandan, Beep henüz iki aylıktı ve ben onu çoktan dört yüz yaşındaki bir şeytana satmıştım.

Belki de on yedi o kadar da kötü değildi. Ve onların kaçınılmaz ilişkisiyle hiçbir ilgim yoktu. Bu küçük külçe, Amber'ın kaderiyle aynı gün aklıma geldi. Beep'i götürdükleri gün. Nasıl nefes alacağımı unuttuğum gün.

"Onu özlüyorum," dedi

Amber. "Osh?"

Kıkırdadı. "Hayır. Quentin."

Onu yanımdaki yatağa çektim ve gizlice ona doğru eğildim. "Tamam, gerçekten. Osh liseyi nasıl idare etti?"

Homurdandı, sonra da kıkırdama krizine girerek iki büklüm oldu. İzlemesi eğlenceliydi.

Yüzü kıpkırmızı olacak kadar güldükten sonra bana her şeyi anlattı

kanlı detayları. Kızlar onu görebilmek için kelimenin tam anlamıyla birbirlerini eziyorlardı. Ve bir bakış çoğu için yeterli değildi. O zamandan beri

Oş, kuzeni olma kisvesi altında bütün gün o n u n l a takıldı, okuldaki her kız onu daha yakından tanımak istedi.

"Çok *tatlı*," dedi.

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır, değil. O... o..." "Sorun değil, Charley Teyze. Onu o şekilde düşünmüyorum." "Doğru," dedim, içimi bir rahatlama kapladı. "Sen sadece spagettisini pipetle yiyen uzun boylu sarışın b i r çocuğun gözleri."

Yine bir kahkaha patlattı. "Bunu sadece bir kez yaptık. Bir deney olarak. Düşündüğünüz kadar iyi çalışmıyor."

"Evet, sözüne güveniyorum."

Amber'in odasından çıktığımızda tüm tavrı değişmişti. Hâlâ gergindi ama bu durum onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Geleceği buna izin vermeyecek kadar parlak görünüyordu.

Bob Amca onunla bazı son dakika talimatlarının üzerinden geçerken, Cookie kolumu benimkine doladı ve beni bir kenara çekti. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne?"

"Ben onun annesiyim ve-"

"Cook, işte bu. Sen onun annesisin. Ben de havalı teyzesiyim." Tırnaklarıma nefes verdim ve onları gömleğime sürdüm.

"Sanırım haklısın. Şu havalı teyze vibratörünün işe yaramasına sevindim."

"Han Solo'yu biliyor musun?" Her zamanki komik umursamazlığıyla beni sorguladığında, "Sanırım *titreşimi* kastediyorsun. Ve işe yarıyor. Çok açık. Ayrıca benim süper güçlerim var."

Bana bakakaldı. "Benim de süper güçlerim var."

"Tatlım, moda anlayışınla insanları kör etmen sayılmaz."

"Oh, tamam. Boş ver o zaman." Bana sarıldı ve her şey başladığından beri bininci kez teşekkür etti.

Swopes'a Amber'a mesaj attırdım, bizim de alacağımızdan emin olmak için. Tamamen saçma bir şey. Amber'ın tüm mesajlarını da alacağımız için Joe'nun temas kurduğu anda haberimiz olacaktı.

"Justin'in sevimli olduğunu düşünüyor musun?" yazan bir mesaj geldiğinde. Amber kıkırdadı.

Garrett'in koluna yumruk attım.

"Ne?" dedi pazılarını ovuşturarak, sanki gerçekten benim önemsiz çabamı hissetmiş gibi. "Benim yeğenlerim var. Nasıl düşündüklerini biliyorum. Ve gezegendeki her okulda en az bir Justin vardır. Bu istatistiksel bir gerçek."

Beni orada yakaladı.

Talimatlara uygun olarak Cookie, Amber'ı Coronado Center'a, yani alışveriş merkezine bıraktı, sonra üç blok ötedeki bir marketin arka girişine gitti ve bekleyen gözetleme minibüsüne bindi. Joe'nun onun minibüse bindiğini görüp şüphelenmesi riskini göze alamazdık.

Cookie içeri girdiğinde, bir memur minibüsü alışveriş merkezinin arkasına park etti.

Ekipte ben, Reyes, müşteri kılığına girmiş üç polis memuru, alışveriş merkezinin güvenlik kulübesinde bulunan Bob Amca, arkada bekleyen Garrett ve bizimle olay yerinde buluşacak olan Osh vardı.

Reyes beni takip eden meleklerin aslında onu takip ettiğini öğrendikten sonra biraz huysuzlanmıştı, ben de onu kolonya satan bir büfeye yerleştirdim. Oradaki satıcı hayatının en iyi gününü geçirmek üzereydi. Reyes şu ya da bu kolonyayı deniyormuş gibi yaparken kadınlar büfenin etrafına üşüştü. Bileklerine parfüm sıkıp önünde sallıyor ve fikrini soruyorlardı. Kurnazlık onların güçlü yanlarından biri değildi.

İşim gereği vitrinlere bakmaya gittim. Yeni pencerelere ihtiyacım olduğundan değil.

Amber girişte arkadaşı Brandy ile buluştu. Söyledikleri her kelimeyi mikrofondan duyuyorduk. Joe mesaj atarsa, ekibin geri kalanının beklediği yemek alanına gidecekti.

İki saat sonra kızlar hâlâ etrafta dolaşüyor ve pek de hevesli olmayan bir şekilde kıyafetlere bakıyorlardı. Memurlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Lise kıyafetlerini giymiş olan Oş, bir satıcı kızla flört ediyordu.

Paramparça olmuş ekranıma baktım ve Ubie'yi aradım, keşke koşup ekranı değiştirebilseydim. Çok yakındık, mağaza ancak yüz metre uzaktaydı. Ancak bir gözetim sırasında kişisel bir iş yapmak genellikle hoş karşılanmazdı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ubie bana sordu.

"Bir düzen fark ettim. Kızlarla konuşmam gerek."

"Şimdi mi? Charley, bütün operasyonu mahvedebilirsin. Seni onunla görürse-"

"İşte tam da bu yüzden bunu tamamen bir tesadüf gibi göstereceğim. Ne de olsa burası bir alışveriş merkezi. Tanıdığınız insanlarla karşılaşmak duyulmamış bir şey değil."

Bunu düşünürken yüksek sesle bir iç geçirdi. "Sanırım bir zararı olmaz."

"Tamam, içeri giriyorum."

Sırf yanımda taşıyabileceğim bir çantam olsun diye başka bir büfeden bir eşarp aldım ve Amber ile arkadaşına doğru yöneldim.

"Amber!" Sarılmak için ona doğru koştum. "Burada ne işin var?"

Amber'ın ifadesi hızla şoktan sevince dönüştü. Kız iyiydi. "Sadece alışveriş yapıyorduk. Sevimli oğlanlara bakıyoruz. Bilirsiniz, her zamanki şeyler."

"Gerçekten de öyle. Sizi yalnız bırakayım da işinize dönün. Almam gereken birkaç şey daha var. Annene benden selam söyle."

"Tamam." Tekrar sarıldık ve kulağına fısıldadım, "Eğlenin. Aptal şapkaları deneyin. Muzik eşliğinde dans edin. Dilinizi dışarı çıkarın. Eğer haklıysam ve o da buradaysa, bu konuda yorum yapmadan duramayacaktır."

"Haklısın," dedi kadın, farkına varınca. Adam sadece kız belli bir şekilde davrandığında ya da belli bir şekilde giyindiğinde mesaj atıyor gibiydi.

Onu bıraktığımda başıyla anladığını belirtti. Ben de Brandy'ye hızlıca sarıldım ve aceleyle uzaklaştım.

Kızlar hızlanmaya başladı. Reyes ve ben kalabalığı tararken onlar güneş gözlüklerini ve şapkalarını takıp birbirlerine kolonya sıktılar ama hâlâ bir şey yoktu. Amber tişörtünü gösterecekmiş gibi kaldırına kadar

yanından geçen sevimli ocukdan bir mesaj aldı. Ve hoş bir mesaj değildi.

Joe, "*O tişörtü bir daha kaldırırsan onu senden yırtıp boynuna dolayacağım*" derken Amber'ın mizah anlayışını takdir etmemiş gibiydi.

Yumruğumu sıkma isteğime direndim. Ama zihinsel olarak *Woohoo!*

Asıl mücadele şimdi başlıyordu. Ve Amber çok güzel yaptı. Metne baktı ve tıpkı söylediğimiz gibi kahkahalara boğuldu. Sonra Brandy'ye gösterdi ve ikisi de güldü.

Onunla çok gurur duyuyordum. Dehşet içindeyken gülüyormuş gibi yapmak kolay değildi. Bunu daha önce de yapmak zorunda kalmıştım.

Ayıldıktan sonra yemek alanına doğru yöneldiler. Ama aceleleri ve korkuları yüzünden Amber eline aldığı parfüm şişesini yere koymayı unuttu. Bir alarm çaldı ve gözleri yuvalarından fırladı.

Hayır.

Bir satıcı kadın aceleyle ileri atıldı. Amber ne yapacağını bilemedi. Etrafına bakındı, bastırmaya çalıştığı dehşet yüzünün her noktasında belirgindi.

Kalbim onun için kırıldı. Elbette açıklayacaktık, ama acı bir baskın olacaktı.

Satıcı kadın onlara ulaşmadan saniyeler önce Osh kaykayla yanlarından geçti, Amber'in elinden parfümü kaptı ve hızla uzaklaştı. Kadın oraya vardığında kafası karışmış görünüyordu.

Amber, Oş'u işaret ederken çok güzel bir doğaçlama yaptı. "Sanırım bu çocuk bir şey çaldı."

Kadın aceleyle güvenliği çağırdı. Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. Osh henüz bilmiyordu ama o çocuk kocaman bir öpücük alıyordu.

Kızlar, rahatlamaktan neredeyse bayılacak hale geldikten sonra, yemek alanına devam ettiler, dışarıdaki bir masaya oturdular ve telefonu gösterip gülerek tekrar mesaj hakkında konuşmaya başladılar.

"Hadi Joe," dedim nefesimin altında fısıldayarak. Bir saniye sonra bir mesaj daha geldi.

O sıska bacaklarını açtığımda gülmeyeceksin, sürtük.

Evet, kızgındı.

Ben kalabalığın arasında sörf yaparken polislerden ikisi kızlara tutkal gibi yapıştı. Eğer o da işin içinde olsaydı, öfkeyi hissederdim. Böyle güçlü bir duyguyu kaçırmak zor olurdu.

Ubie'nin sesi geldi. "Bir şey var mı, Charley?"

Sadece başımı sallayabildim. Tam bir tur attım ve hiçbir şey bulamadım. Ne oluyor be? Burada olmalıydı.

İkinci kata doğru baktım ama Reyes dışında kimsenin gerçekten izlemediğini gördüm. Kuş bakışı görebilmek için tepede pozisyon almıştı.

Hayal kırıklığına uğrayarak tekrar dönmeye başladım. Kızlar oyuna devam etti. Amber'a daha da hızlanması için işaret verdim, o sırada hiç tanımadıkları birine metni gösterdiler ve yine kahkahalara boğuldular. Bu adamın çılgına dönmesini istiyordum.

Arada bir öfke hissediyordum ama onun yansıttığı öfkenin yakınından bile geçmiyordu. Ve sonra anladım. Öfke, evet.

Ama bundan daha fazlası vardı. Nefret, kıskançlık ve düşmanlık hissettim.

Dönen doğru ve duygular o vardı Şimdi kitlelerin arasından süzölüp beni bombardımana tutarken kimseyi görmedim. "Ne oldu?" Ubie mikrofona sordu. İşaret parmağımı kaldırdım ve kalabalığın içinde ilerledim. Her şekil ve boyuttan adam etrafta oturmuş çeşitli alışveriş merkezi yiyeceklerini yiyordu, ama sonunda öfkenin kaynağını gördüğümde durdum gözlerime inanamıyordum.

Telefonuma bakıyormuş gibi yaparak yaklaştım ama Joe Stalker kızları izlemekle o kadar meşguldü ki, masasının hemen yanında durduğumda beni hiç umursamadı.

Bir çocuktü. Muhtemelen Amber'dan daha büyük olmayan genç bir kız. Tombul, kısa siyah saçlı, kıvırcık ve dağınık, hayalet gibi beyaz tenli, böyle bir nefrete sahip bir kızdan çok bir kitap ineğine benziyordu.

Ne oluyor be? Belki de yanılmışımıdır. Belki de ona *Seventeen'in* son sayısını almadıkları için ailesine kızgındı.

Bir mesaj yazmak için eğildi, sonra başını kaldırıp bekledi.

Bütün takım aynı anda aldı. *Seni suratından bıçaklayacağım, amcık.*

Hayır, yapmadı. Sevgili CU Next Tuesday'i sadece olumsuz ve güçlendirici olmayan bir şekilde kullanmadı. Biz kızların birbirimize destek olmamız gerekiyordu, aşağılayıcı bir klişeyi pekiştirmemiz değil. Küçük Bayan Miffed'le, en sevdiğim kelimelerden birini çelişkili bir şekilde kullanması hakkında küçük bir konuşma yapmaya yemin ettim.

en sevdiğimiz kelimeler ve bu yeni bilgileri zaten bildiklerimizle birleştirmeye çalıştık.

Birincisi, o bir çocuktı. Bir çocuk için dilbilgisi kusursuzdu. Tipik bir genç gibi mesaj atmaya da, yine de bu gerçeği fark etmeliydik. Hiç aklıma bile gelmedi. Belki de bu oyununun bir parçasıydı. Takipçiyi daha büyük göstermek için. Daha zeki. Daha kurnaz. Amber'ı daha da korkutmak için.

Amber son mesaja baktı ve tekrar güldü, iki büklüm oldu, neşe omuzlarını titretti.

Kız patladı. Öfkesi kontrolden çıkmıştı. Ayağa kalkıp kızlara doğru yönelmeden sadece bir saniye önce metalin parıltısını gördüm. İşler kötüye gidiyordu.

Nabzım roket iticileri varmış gibi hızlandı. Bir an bile tereddüt etmeden işareti verdim. Bu da basitçe yukarı aşağı zıplamak ve kollarımı sallamaktı.

Ekip aceleyle içeri girdi, oraya varmak için insanları yoldan çıkardı. İnsanlara kim olduklarını göstermek için gömleklerinden rozetlerini çıkarmışlardı. Kızı takip ettim, onu işaret ettim ve "Bıçak!" diye bağırdım, tam o sırada topuklarının üzerinde döndü ve bıçağı karnıma sapladı.

* * *

Soğuk, sert çeliğin deriyi kesip kasları parçaladığı hissi ilk aklıma gelen şey değildi. İlk aklıma gelen, kızın serbest koluyla beni kucaklaması ve "Eidolon'un selamı var" diye fısıldaması oldu.

Yanlışlıkla zamanı durdurup durdurmadığımı merak ederek uzun bir süre öylece kalakaldım.

Ama bıçağı karnımdan çıkardığında gerçekler yüzüme vurdu. Dizlerimin bükülmesine neden olan keskin bir yanma hissiyle birlikte.

Reyes kızın arkasında belirlediğinde etrafımızdaki insanlar çığlık atıyordu. Uzandı, kızın başını tuttu ve ben ona bağırdığımda boynunu kırmasına bir mikrosaniye kalmıştı.

"Reyes, hayır!"

Yüzündeki ifadeydi. Ellerine bakarken saf, katıksız bir dehşet. Kana bulanmış ellerine.

Isırdı ve kızı yere yığılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kenara itti. Sonra bana doğru koştu. Beni kendisine yasladı. Ceketimi kapattı ve "Vardiya." diye emretti.

Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım. Omzumda ve belimde bir çift el daha hissettim. Tekrar buruşmaya başladım.

Öfke alevleri içinde beni tekrar ayağa kaldırdı, kabaca kendine doğru çekti ve bir elini başımın arkasına koyarak başımı kavradı. Sabit tuttu. Uzun bir süre öylece durduk, biri adımı seslendiğinde yüzlerimiz santimetrelerce ayrıydı. Garrett olabilir.

Sonra Reyes konuştu, sesi derin, yumuşak ve telaşsızdı. "Vites değiştir, Dutch. Şimdi."

Ve başardım. Ama zar zor. Moleküllerimin dağılmasına izin verdim.

Dağılın. Sonra yeniden hizalayın. Bedenimin hücrelerini tekrar bir araya getiriyorum.

Tamamen katılaştığımda, acı yok olmuştu.

Tutuşunu hafifletti ve ayağa kalkabileceğimden emin olmak için bekledi. Başımı salladım ve ben ceketimin fermuarını çekerken o da geri çekildi. Bedenimi iyileştirmek bir şeydi. Kıyafetlerimi iyileştirmek ise tamamen başka bir şeydi.

Amber o sırada yanıma koştu, perişan ve şaşkındı. "Charley Teyze, iyi misin?"

Başımı salladım ve onu kollarıma aldım, ancak o zaman Reyes'in gömleğindeki kanı fark ettim. Polislere kızın beni kestiğini söyleyecektim ama o kadar da kötü değildi.

Amber polislerin yere yatırdığı kıza baktı.

"O mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Memurlar kızı yüzüstü yatırmış, içlerinden biri bıçağı ve telefonu emniyete almıştır. Kız mücadele etmemiş. Muhtemelen şoktaydı. Ve acı. Sirtında iki yüz kiloluk bir erkek memurun olması iyi bir his olamazdı. Kadın memur delilleri poşetledi ve kızı kelepçeledi, sonra onu ayağa kaldırdılar. Ona karşı nazik değillerdi. Kızın solgun yüzü içinde hissettiği dehşeti gösteriyordu.

Kız ayağa kalktığında bakışları Amber'inkilere kilitlendi.

Amber başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Bu... hayır, bu... bu o olamaz."

Koluna girdim. "Amber, onu tanıyor musun?"

Amber kadar şaşırmış olan Brandy, "İmkânı yok," dedi.

"Bu Thea Wold," dedi Amber. "Neden bana mesaj göndersin ki? Onu her gün okulda görüyoruz. Ona selam veriyorum

her gün."

Brandy başıyla onayladı. "Amber ona iyi davranıyor. Okulda ona iyi davranan tek kişi o."

"Sen değil misin?" Ona sordum.

Yakalanınca başını eğdi. "Hayır. Yani, kötü falan değilim. Sadece yolumdan sapmıyorum, anlıyor musun?"

"Ama ben biliyorum," dedi Amber. "Kibarlığımın karşılığı bu mu?"

Bu Kız vardı başladı Titriyor, ve gözyaşları vardı şimdi yüzünden aşağı akıyordu.

Amber başını eğdi, izleyemiyordu ve ben biliyordum ki Tam o anda neden Beep'in takımında olduğunu anladım. İnanılmaz bir kalbi vardı.

"Amber, bunun görüldüğü gibi olduğunu sanmıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım-" Reyes ve Garrett toplanmak için harekete geçerken kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak durdum.

Bob Amca koşarak geldi. Kıza şöyle bir baktı, sonra da toplanmayı tamamlamak için bize doğru koştu.

"Sanırım kontrol ediliyordu."

"Sen iyi misin?" Bob Amca önce Amber'a sonra da bana sordu.

İkimiz de başımızı salladık ve o da bir kolunu Amber'a doladı. Sonra kot pantolonumun içine kadar sızan kanı fark etti. Bakışları tekrar benimkilere kaydı ama ben başımı salladım.

"Bana bir şey söyledi. 'Eidolon'un selamı var' dedi."

"Pekala," dedi Ubie, "Eidolon kim ve neden bir takipçi aracılığıyla mesajlar?"

"Sanırım onu bir şekilde kontrol ediyordu."

Polisler Thea'yı götürmeye başladılar. Onlara durmaları için bağırdım ve koşarak yanlarına gittim. Brandy hariç herkes onları takip etti. Bir gün için yeterince şey yaşadığını hissettim. Bir sandalyeye çöktü ve uzaktan izledi.

"Thea," dedim dikkatini çekmeye çalışarak.

Şaşkınlığı ve dehşeti yüzünden okunuyordu, dalgın dalgın bakıyordu.

"Thea, Eidolon ne dedi? Sana bunu yapmanı mı söyledi?" "Çok kızmıştım," dedi.

"Amber'da mı?"

"Bana mı?" diye sordu dehşete kapılarak.

Dizleri tutmamaya başladı, biz de onu bir sandalyeye oturttuk. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Yüzüstü düşerse sonu iyi olmazdı.

"Evet. Hayır." Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Düşündüm ki... birisi annemin Encore'unun her yerine spreyci boyayla elli rakamını yazmış. O da sen olduğunu söyledi."

"Elli sayısı mı?" Ben sordum.

Amber başını öne eğdi. "Ona moron diyorlardı. Bilirsiniz, IQ'su elli gibi bir şey." Thea'ya baktı, yüzünde empati dolu bir ifade vardı. "Thea, bazı insanlar aptaldır. Neden benim bununla bir ilgim olduğunu düşündün ki?"

"Çünkü... Bilmiyorum." Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. "Seni bıçakladım."

Amber'in nefesi kesildi ve Bob Amca tutuşunu sıkılaştırdı.

"Ben iyiyim, tatlım." Önünde diz çöktüm. "Thea, Eidolon hakkında ne biliyorsun?"

Sırtımdaki sıcaklığı hissettim. Reyes öfkeden kuduruyordu ama sonunda öfkesi Thea'dan uzaklaşmış ve sorunumuzun kaynağına yönelmişti.

As Yine de gerçekten görmek Ben için ve önce Zaman, yeniden odaklandı ve keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, kızını ararken seni meşgul ediyor." Bana yumruk atmış gibi tökezledim. Reyes beni yakaladı, beni ayağa kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

Açıklayacaktı. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Ama durumun bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Git," dedim, kelime nefesimin altında sadece bir tıslamaydı.

Herkesin önünde yok olamayınca, o kadar hızlı çıktı ki insanlar onu alışveriş merkezinde koşarken, meraklı izleyicilerin arasına dalıp çıkarken zar zor gördü.

Kızımızı kontrol etmeye gidiyordu. Gidemezdim, çünkü Eidolon'un beklediği de tam olarak buydu. Çıldırmamı istiyordu. Parlak kışık ışığı taşıyan benim onu Bip'e götürmemi istiyordu.

Reyes'i aynı şekilde takip etmemesi için dua ettim. Kesinlikle yapamazdı.

Onu kendime çekmek için elimi Thea'nın dizine koydum. "Thea, başka ne biliyorsun? Bir şey var mı-?"

"Çok kızgındı. Sen üzöldüğünde ve"-kaşlarını birbirine kenetledi, kendi anılarını anlamaya çalışıyordu

- "Kaybolduğunda mı? Bunu yapabiliyor musun?"

Zayıf bir gülümseme sundum ama Amber göz kapakları mükemmel bir çember oluşturacak şekilde gülümsedi.

"Kızgındı," diye devam etti Thea. "Onun yakınında yeniden maddeleşmeni istedi. Kızının yakınında. Seni takip ediyordu. Ama senin çok akıllı olduğunu söyledi. Başka bir yere, herhangi bir yere gittin."

İskoçya'ya gittiğimde gideceğim yer üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Yoksa var mıydı? Gerçekten Beep'in yakınında cisimlenmekten kaçınmaya mı çalışıyordum? Ve eğer hiçbir kontrolüm yoksa, nasıl oldu da dünyanın öbür ucunda, tıpkı buradaki terk edilmiş manastırda olduğu gibi mistik bir dolabı olan bir eve geldim?

"Ama ben daha da sinirlenmeye devam ettim. Bana çok korkunç şeyler söyledi. Mesaj attım..." Başını kaldırıp Amber'a baktı. "Çok özür dilerim Amber. Ben asla-"

"Biliyorum." Amber da dizlerinin üzerine çöktü. "Biliyorum, Thea.

Sorun yok."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu ben bıçakladım. İçeri girdiğini hissettim." "Yaralı değilim, gördün mü?"

Ceketimin fermuarını açtım ve

Süveterim. Kanla ıslanmış kazağım, ama derimin altı da kanla kaplıydı ama yine de yara almamıştı. Kanı açıklamak için "Sadece bir sıyrık," dedim.

"Ama nasıl? İçeri girdiğini hissettim."

Amber'ı da yanıma alarak ona doğru eğildim. "Tamam tatlım, sana yardım etmeye çalışıyorum. Beni bıçaklamadın." Göz kırptım, bu hareket pembe tütü giymiş bir fil kadar inceydi. "Benimle misin?" Amber'a baktım. "İkiniz de mi?"

Amber başını salladı ve Thea'ya gülümsedi. "Sorun yok, Thea. Teyzem Charley bundan kurtulmanı sağlayacak."

Ubie arkamızdan boğazını temizledi. "Oh, ve babam. Çoğunlukla babam."

Polisler Thea'yı götürürken ayağa kalkmamıza yardım ederken utangaç bir gurur duygusu ağzını genişletti.

Hala kafam karışıktı. Eidolon muhtemelen Thea'yı ele geçirdi. Bir tanrı olarak çok güçlüydü. Sadece birkaç saat yaşayabilirdi. En fazla birkaç gün. O zaman ona nasıl ulaştı?

Amber Ubie'ye, "Annesinin arabasını spreyle boyayla boyamadım," dedi. "Smidgeon, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Tam o sırada Cookie nefes nefese koştu ve Amber'ı kollarına aldı.

"Nerelerdeydin?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Kayboldum," dedi pantolonunun arasından. "Alışveriş merkezlerinden nefret ederim."

Uygunsuz bir kahkahayı kamufle etmek için öksürdüm. Bob Amca da aynısını yaptı. Sonra kollarını iki kızına da doladı. Cookie ona doğru eğildi ve Amber yüzünü onun yakasına gömdü.

"İyi olduğuna emin misin, ufaklık?" diye sordu saçlarını geriye doğru düzelterek.

Amber başını salladı. "Bunun benim başıma geldiğine inanamıyorum. dostum."

"InstaBlog'uma bir fotoğraf koyabilir miyim?" Brandy sonunda kalabalığa göğüs gererek sordu. Thea'yı götüren polislerin fotoğrafını çekmek için telefonunu kaldırdığında, kolunu nazikçe indirdim.

"Ne?" diye sordu, aniden utanarak. "Bunu herkes yapar."

Amber üzgün olduğu her halinden belli olan bir sesle, "İstemiyorum," dedi.

Brandy utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Özür dilerim, Am. Bu iş ciddinin de ötesinde ve ben sadece... aptallık ediyorum."

"Brandy," dedim dikkatini çekerek. "Sadece meraktan soruyorum, annesinin arabasını kimin spreyl boyayla boyadığını biliyor musun?"

Brandy birdenbire ayakkabılarına hayran oldu. "Hayır."

"Brandy, çok fazla suçluluk hissediyorum."

"Sadece Josie'nin arabasında bir kutu boya gördüm. Bir şey söylemediğim için özür dilerim."

Amber elini Brandy'nin koluna koydu. "Eğer gerçekten Josie'ye, seni suçlamıyorum."

"Peki Josie kim?" Cookie ve ben aynı anda sorduk. "Sadece okuldaki en sert kız."

İlginç.

Amber, "Bütün bir çetesi var," diye ekledi.

"Kim bu kızlar?" Cookie sordu. "Tam isimlerini ve iletişim bilgilerini istiyorum."

"Onlar sadece kız, anne. Mahallenin kabadayıları ama genelde bizi rahat bırakıyorlar."

Brandy başını salladı. "Çünkü onlara bir sebep vermiyoruz değil."

"Belki de birilerinin konuşması gerek-"

"Seni orada durduracağım," dedim elimi kaldırarak. "Bu konu dikkatle ele alınmalı. Eğer o kızlar Amber ve Brandy'nin onlar hakkında müdüre gittiklerini düşünürlerse, işler kötüye gidebilir. Misilleme yapabilirler."

Bob Amca'nın öfkesi alevlendi. Kızlarını daha sıkı sıktı. Çaresizlik berbat bir şeydi ama bu durumda Amber için işleri daha da kötüleştirmeden yapabileceği pek bir şey yoktu. Kızı için.

O sırada Brandy'nin annesi koşarak geldi.

"Bitti mi?" Başımı salladım.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu, ama ben cevap veremedim laf kalabalığı yapmaya başladı. "Bunun seni nereye getirdiğini görüyor musun?" diye sordu Amber'a. "Siz kızlar erkeklerle flört ediyor, spagetti askılar ve kısa etekler giyiyor ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünüyorsunuz. Sadece kendinizi suçluyorsunuz." Her iki kızla da konuşuyormuş gibi yapıyordu ama sözleri doğrudan Amber'a yönelikti.

"Özür dilerim," dedi Cookie.

"Anne," dedi Brandy, "erkek bile değildi."

"Sen eşcinsel misin?" diye sordu Amber'a, dehşete düşmüş bir halde.

İşte bu kadar. Osh beni sonsuza dek kötü şöhretle yaşayacak bir andan kurtarmadan bir mikrosaniye önce bir hırıltıyla ona döndüm. İşler hızla çirkinleşebilirdi. Onun yerine Osh kaykayıyla kadına çarptı.

Kadın dönüp ona ters ters baktı.

"Özür dilerim," dedi, çok eğleniyordu. Kaykayının üzerine çıktı ve bir eliyle onu yakaladı. Büyülü bir şeydi.

"Bu bir acı, Osh. Bundan zevk almaman gerekiyor."

Güldü ve çenesini Cookie ve Bob Amca'ya doğru kaldırdı.

"Bu... çocuk seninle mi?" diye sordu.

"Anne, hadi gidelim," dedi Brandy, yüzünün gölgesi herhangi bir gösterge ise şimdi aşağılanmıştı. "Bu... çocuktan" hoşlandığı belliydi.

Osh Amber'a yaklaştı. Gözlerinin içine bakmak için başını eğdi. "İyi misin, evlat?"

Başını salladı, adam çenesini şakacı bir şekilde çimdiklediğinde gülümsemesi utangaçtı. Sonra annesi onu sürükleyerek götürürken Brandy'ye el sallayarak veda etti.

"Sonunda," dedi Oş, bana yaklaşıyor. "Hiç yalnız kalmayacağımızı sanıyordum."

"Aman Tanrım, ergenlik çağındaki doğaüstü varlıkların nesi var?"

Bana hınzırca bir sırıtiş fırlattı, sonra da eğildi. "O iyi." Bip. Beep iyiydi. Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım, göz kırptı ve yuvarlandı. Çünkü güvenlik onu fark etmişti.

Oş'un alışveriş yapanların arasına girip çıkmasını izlerken Bob Amca'nın omzuna dokundum. "Şu hırsızlık olayını hallettin mi?"

Ubie kıkırdadı. "Hemen ilgileneceğim."

Amber'ın yanına gittim. Ubie omuzlarını tuttuğu için kolumu beline doladım. "Çok üzgünüm, tatlım."

"İnsanlar berbat."

"Evet, var," dedi Osh yanımdan hızla geçerken. Çocuk kesinlikle tutuklanacaktı.

Ama işe yaramadı. Amber güldü. İçinde gözyaşları vardı. Bunu yaparken gözleri doldu ama yine de güldü.

Ben alırdım.

18

Hayat bir peri masalı değildir. Gece yarısı ayakkabını kaybedersen sarhoşsun demektir.

-MEME

Açlık bastırduğında saat ikiyi çoktan geçmişti ve biz hâlâ alışveriş merkezindeydik. Osh'a göre Reyes bir süre Beep'e göz kulak olacaktı. Çok yaklaşmayacaktı. Kurallar böyleydi. Ziyaretlerimiz tıpkı bugünkü gibiydi: planlı bir operasyon. Herhangi bir şey -bizim için çalışmayan herhangi bir doğaüstü varlık- varlığımızı fark etmeden önce içeri girip çıkmak zorundaydık.

Bob Amca Amber ve Cookie'yi eve götürdüğünde neredeyse açlıktan ölüyordum. Etraftaki yiyeceklere baktım. Alışveriş merkezi yemekleri. Daha kötülerini yemiştim.

Kremalı lokumdan biraz daha az besleyici görünen bir şeylere göz attıktan sonra yemek için oturdum. Bob Amca da benimle oturdu.

"Onları eve götüreceğini sanıyordum."

"Öyleydin. Sonra ayrı arabalarla geldiğimizi hatırladım."

"Biraz ister misin?" "İster misin?" diye sordum, elimdeki lezzeti

Onu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. İyi görünüyordu."

"Hmm." Bir ısırık aldı ve sonra asıl konuya geldi.

"Nasılsın?"

"Gerçek mi?" Sesime sert bir ton katarak sordum.

Bakışlarını indirdi. "Elbette."

"Hayranlık içindeyim, Bob Amca."

Bakışları tekrar yukarı kaydı. "Awe?"

"Senden. Benim için yaptıklarını... Sana asla geri ödeyemem." "Senin için yaptıklarımı mı?" Sesindeki şaşkınlık

komiklik sınırındaydı. "Charley, sen özelsin. Yani, ben Bunu zaten biliyordum ve senin de benim bunu zaten bildiğimi bildiğini biliyorum ama ... sen gerçekten özelsin."

"Sen de öylesin."

"Hayır. Senin gibi değil. Senin gibi değil... Sen nereden geldin?" "Şey, bir gece annem ve babam doktor-"

"Demek istediğim bu değil." Sadece bana karşı huysuzmuş gibi davrandı. "Nasıl oldu da seni bulduk? Gezegendeki onca insan arasından."

"Sadece şanslıyım, sanırım."

"Bunu destekliyorum." Bir ısırık daha aldı, sonra karnıma baktı ve "Ama iyi misin?" diye sordu.

Öne doğru eğildim ve onu mümkün olduğunca rahatsız etmek için yanağına bir öpücük kondurdum. "İyiden de iyiyim." Eidolon için endişelenmiyor değildim ama Beep güvendeydi, Amber'ın sapığı ortaya çıkarılmıştı ve artık karnımda bir bıçak yoktu. Bu düşündüğümden çok daha kötü acıttı.

"Sevindim," dedi. "Bunu bitirecek misin?"

Geri çektim. "Evet. Git kendininkini al." Telefonum çaldığı sırada gizemli yemeği nereden aldığımı gösterdim.

"Hemen döneceğim," dedi heyecanla.

Ekran kırılmış olsun olmasın, numarayı tanıımıyordum, bu yüzden "Charley's House of Hot Pickles" diye cevap vermekten kaçındım ve sadece merhaba dedim. O kadar sıkıcıydı ki neredeyse uyuyakalıyordum.

"Charley Davidson?"

Lanet olsun. Hangi faturayı ödemeyi unuttum? Fatura ödeme konusunda çok kötüydüm.

"Fourth ve Vineyard'daki Giant'a gideceksiniz."

"Ben mi?" Bu kişi ESP'ye sahip olmalı, çünkü Fourth ve Vineyard'daki Giant'a gideceğimi bile bilmiyordum. Bu esrarengizdi. Ve açıkçası, yolumun biraz dışında.

"Müvekkilin Shawn Foster'ı tekrar canlı görmek istiyorsan öylesin. Yalnız gel. Polisleri ararsan ölür."

Arayan kişi telefonu kapattı ve Shawn'ın numarasını çevirmeden önce otuz saniye boyunca telefonuma baktım. Telesekreter açmadan önce birkaç kez çaldı.

"Shawn, eğer bunu alırsan, lütfen beni ara."

Sırf Shawn'ın olduğunu söylediler diye, bu gerçekten Shawn'ın olduğu anlamına gelmiyordu. Doğru olmasa çoğu insan böyle bir şey söylemezdi ama Eidolon'un yine "Merhaba" demediğini nereden biliyordum?

Reyes'i görevinden geri çağırarak değildim. Beep bizim bir numaralı önceliğimizdi ve Shawn benim müşterimdi, benim sorumluluğumdaydı, onun değil.

Telefonu bir kenara bıraktım ve yüz hatlarımı düzelttim, biriyle öğle yemeği yerken polisleri aramam halinde birinin beni arayıp tehdit etmesinin ironisini düşündüm. İhtimaller neydi?

Bob Amca kendi gizemli yemeğiyle oturdu.

"Kimdi o?"

Her şeyden habersiz amcamı tamamen şaşırtmak istemedim. I

işler kötüye giderse ona ihtiyacı olabilir. Ne yazık ki bu sık sık oluyordu.

Ben de ona bir ipucu verirdim. Eğer ölürsem -Reyes bunun imkânsız olduğuna yemin ediyordu ama ben ikna olmaktan çok uzaktım

-Bob Amca cesedimi çok fazla çürümeden önce nerede arayacağını bilirdi.

"Arayan kuaförümdü, Bayan Foster." Telefonumu kaldırdım. "Cookie onu tanıyor."

Çiğnerken kaşlarını çatı. "Kuaförünüze Bayan Foster mı diyorsunuz?"

"Ebeveynce. Şu tarafa gitmeliyim. Bir arabam olduğunu unutmuşum. randevu."

Başını salladı ve bir ısırık daha aldı. Zavallı adam. "Sana teşekkür etmek istedim, Bob Amca."

Yutkundu ve meraklı bakışlarını üzerime dikti. Harika bir adamdı. Yetmişler tarzı bıyığı olsa bile.

"Bilirsin, sadece sen olduğun için." Eğilip ona sarıldım,

sonra elimdeki çöpü masaya bıraktım ve aceleyle

Onu ve bıyığını tekrar görebilmek için dua ederek çıktım.

* * *

Misery'ye atladım ve Shawn'ı kaçıranların söylediği yere gittim, bunun benim hatam olabileceğini biliyordum. Foster davasını araştırırken yanlış taşı kaldırmıştım. Bir sinire çarpmıştım. Bilmediğim tek şey kimin sinirine dokunduğumdu.

Bir de bu işte Shawn Foster'la çalıştığımı nereden biliyorlardı? Düşünmek zorundaydım. Kimin sütünü döktüm?

The Fosters. H e p s i buydu. Onlar en çok kaybedecekleri şeydi. Ama o onların oğluydu. Peki, başka kim olabilir? Belki Veronica Isom'un davasına karışan başka biriydi. Ya da sahte evlat edinme ajansıyla. Ya da aradığımız kayıp kız Dawn Brooks'la.

Her ne kadar hepsi Foster'ları işaret etse de, artık onların tek başlarına çalıştıklarına inanmıyordum. Takipçileri vardı. Onlar için her şeyi yapabilecek inananlar. Oğullarını kaçırmak bile mi?

Foster'ları aramayı düşündüm ama ne diyecektim? Shawn'ın bana geldiği gerçeğini hala onlara söyleyemezdim.

En hızlı yolu seçmiştim. Giant'a yanaştım ve Misery'yi parka çektim. Önce telefondaki kişiyle buluşacaktım, sonra Ubie'ye Shawn'ın izini sürmesini söyleyecektim.

Orada oturalı otuz saniye olmamıştı ki telefonum tekrar çaldı.

"Telefonunuzu bırakın ve Dion's'un diğer tarafındaki terk edilmiş araba yıkama yerine yürüyün."

"Önce, izin ver-"

Shawn'ın sesini duymak için ısrar edemeden telefonu kapattılar.

Çenemi sıktım ve telefonumu bagajıma koyup koymamayı düşündüm. Buna karşı karar vererek, çantamla birlikte döşeme tahtasına bıraktım, Misery'yi kilitledim ve o tarafa yöneldim.

Caddeyi geçtikten sonra Dion's'u döndüm ve ölüm ve vergiler kadar emin bir şekilde, diğer tarafta terk edilmiş bir araba yıkama yeri duruyordu. Yeterince mütevazı görünüyordu. Muhtemelen bir aile işletmesiydi. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Sonra tekrar, Mansonlar bir aileydi.

Çimentodaki çatlaklardan yabancı otların çıktığı uzun bölmelerden birine adım attığımda etrafıma bakındım ve kimseyi göremedim.

Sonra bir erkek sesi duydum. "Buraya gel."

Döndüm ve onu binanın arkasına kadar takip ettim. Yabancı otlar ve sarmaşıklardan oluşan bir karışım zincir bağlantı çiti boyunca büyümüştü, böylece kimse yandaki restorandan oto yıkamanın arkasını göremiyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Temiz, haki ve bebek mavisi düğmeli bluz giymiş bir adam başıyla beni ikna etti. Muhasebecim ne kadar çocuk kaçıran birine benziyorsa o da o kadar benziyordu.

Ve sonra aklıma geldi. Tabii ya. Çok aptaldım.

Bagajı açık, lacivert bir sedanın yanında duruyordu. Bana işaret ettikten sonra üzerimi aradı ve botlarımı çıkarmamı söyledi. Tatmin olduğunda, "Bin." dedi.

"Bak, henüz bir şey yapmadın." Çok gençti. En azından bir adam kaçıran için. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Temiz kesimli. Bakımlı.

Hepsi sessizce gelmemi sağlamak için bir oyundu. Shawn kimsenin elinde değildi. Bu işin arkasında Fosterlar vardı. Bana ulaşmak için onu kullandılar.

"Foster'lar benden ne istiyor?"

Şimdiye kadar, adam iki aptalca şey yapmıştı. Çılgın insanlardan oluşan bir tarikata katılmıştı. Ve pantolonuna ip kemer takmıştı. Eğer boş zamanlarında denizci değilse, bu sadece rüküşlüktü. Ama içimdeki aşkı söküp atana kadar onun suçlarını affetmeye hazırdım.

Bana elinin tersiyle vurdu. Başım yana savruldu ve bagaj kapağının kenarına çarptı, keskin bir acı sarsıntısı içime hücum etti.

"Atla."

Ne demek istediğimi anlatmak için ona dik dik baktım ama o sadece baktı, kıpırdamadı. Bir bacağımı sandığın kenarından kaldırarak içeri süründüm, hâlâ en iyisini umuyordum. Ne de olsa bunlar Tanrı'dan korkan türden kaçıranlardı. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Onları korkutmuştum. Foster'lar. Ve bir şekilde ikiye ikiye bir araya getirmişlerdi. Onlara verdiğim krediden daha zekiydiler. Benim hatam. Yine de bilmeliydim. Otuz yılı aşkın süredir çocuk kaçırma ve cinayetten paçayı kurtarmışlardı. En azından yarı zeki olmalıydılar.

İçeri girdikten sonra bagajın üzerime kapanmasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise bana vurduğu elektrik atışıydı. Beni şoklamıştı! Elektrik akımları kaslarımdan geçerek kemiklerime çarptı. Vücudum sertleşti, başım geriye gitti ve tüm motor kontrolümü kaybettim.

Silahı kapattığında Tourette sendromum varmış gibi birkaç küfür savurdum ve sonra tamamen gevşedim. Başımı bile kaldıramıyordum, bu yüzden dirseğimin iç tarafındaki deriyi delen bir iğne hissettiğimde hiçbir şey yapamadım. Feveran etmek dışında.

Bu adamın ciddi sorunları vardı. O kadar uzun yaşarsa seri katil olarak gelecek vaat eden bir kariyer görebiliyordum, çünkü aniden öldürme moduna girmiştım.

Hâlâ elektroşok terapisinin etkisindeydim ve çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmış olabileceğimi fark ettim. Bob Amca bunu yaşamama asla izin vermeyecekti. Reyes beni öldürecekti. Ve Cookie... en azından Cookie benim için yas tutacaktı.

Kaçıran kişi bagaj kapağını kapattı ve araba sürerken tamamen karanlıkta kaldım. İlaç beni tamamen bayıltmadı. Çukur üstüne çukura çarptığımı hatırladım ve bir şeyleri hedef aldığını düşündüm.

Angel'ı çağırmayı düşündüm. Bilincimi kaybetmeden yaklaşık üç saniye önce.

* * *

Bir çukura daha çarptık. Beni uykumdan uyandıran şey bu olmalıydı. Gözlerimi kırıştırdım ve yönümü bulmaya çalıştım.

Başarı. Çoğunlukla bir bok göremediğim için.

Sürdüğüm sert zemin yüzünden omzum ve kalçam ağrıyordu. Yoldaki tümsekler de yardımcı olmadı. Keskin bir dönüş yaptık. Birkaç saniye sonra yavaşladık. Dışarıdan sesler duydum, sonra bagaj kapağı açıldı ve iki çift kol beni dışarı sürüklemek için içeri uzandı.

İlk başta bir yeraltı garajında olduğumuzu sandım. Karanlık ve soğuktu. Sonra gecenin çöktüğünü fark ettim.

Başımı salladım. Ne kadar zamandır o sandığın içindeydim? Yanağımdaki kurumuş salya epeydir orada olduğumu gösteriyordu. Kimseyi ilgilendirmemiş gibi işlemem gerekiyordu.

Beni bir tür ek binaya sürüklediler. Belki bir depo ya da ahır. Toprak bir zemin üzerine serpiştirilmiş fenerlerle aydınlatılmıştı. Zeminin toprak olduğunu biliyordum çünkü yürümeye çalıştım ama başaramadım, bu yüzden ayaklarım toz bulutlarını karıştırarak yerde sürüklendi.

Sonra beni bıraktılar ve öne doğru düştüm, dizlerimin, avuçlarımın ve yüzümün üzerine düştüm. Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Çoğunlukla sadece bacakları gördüm. Birkaç tane. Sonra çok uzun birini gördüm. Başımı kaldırdım, yukarı bakmaya çalıştım ama tekrar yüz üstü düşmemek için tüm gücümü harcadım.

Sonunda topuklarımın üzerine oturdum ve bakışlarım gerçekten uzun boylu olan adamı boydan boya dolaştı. Ama o kadar da uzun değildi... asılı duruyordu. Shawn Foster bileklerinden asılmıştı, kolları başının üzerindeydi, ağzı tıkalıydı, yüzü ve vücudu kanlı ve morarmıştı. Onu gerçekten yakalamışlardı. Her şeye rağmen Foster'lar değildi. Kimdi o zaman?

Bir kadın görüş alanıma girdi. Sketchers, kot pantolon ve düğmeli bir bluz giymişti. Ama bakışlarım yükseldikçe başım daha çok dönüyordu. Odayı sabit tutamıyor gibiydim. Bana her ne verdilerse çok güçlüydü.

Kadın önümde çömelip gülümseyerek, "Sen de bir şey değil misin?" dedi.

Bayan Foster. Bayan Foster'dı, tavşan çiftliğindeki bir piton kadar mutlu görünüyordu.

"Onun gibisini hiç görmedim," dedi bir adam. Muhtemelen Bay Foster.

Etrafımızda, eğer bacak sayım doğruysa, yaklaşık on beş kişilik bir grup duruyordu. Çoğunlukla yetişkin erkekler, ama birkaç kadın ve hatta bir ya da iki genç. Ebeveynlerinin Foster'ların oğluna işkence etmesini mi izliyorlardı? Çünkü bu sağlıklı olamazdı.

Bayan Foster daha yakına eğildi. Çenemi avucunun içine aldı ve "Nesin sen?" diye sordu.

"Ziyan oldu. Bana ne verdin?"

O kadar kendini beğenmiş bir gülümseme sergiledi ki, avuçlarım onu tokatlamak için kaşındı. Yine de şiddet asla çözüm değildi.

Ben de gülümsedim. Foster'lardan ve onların kişisel çılgınlıklarından yeterince bıkmıştım. "Yakında öleceksin."

Gürültülü bir tokat sesi duydum ve başım çok fazla yana savrulduğu için onu gözden kaybettim. Görünüşe göre, şiddet asla cevap değildir notunu almamıştı. Dünya eğildi ve ben dik durmak için mücadele ettim.

"Sizin türünüzle nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Bunu yıllardır yapıyoruz, tatlım. On yıllardır. Bu yüzden dünyaya gönderildik. Şeytanın işini bitirmek için. Tanrı'ya yapılan iğrençlikleri silmek için. Dünyayı sizin türünüzden temizlemek için."

"Bu uzun sürmez. Benden sadece bir tane var."

"Bu doğru mu?" Bay Foster sordu. Onu şimdi daha net görebiliyordum. Kısa kahverengi saçları lokantadaki kadar bakımlı değildi ve çenesinde bir tutam kırıksıklık vardı. Ama hâlâ ensest bir sosis gibiydi. "O zaman bu kolay olmalı."

"Neden... neden kendi oğlunuza zarar veriyorsunuz?"

Bay Foster önümde diz çöktü. "Onun bizim oğlumuz olmadığını gayet iyi biliyorsun. Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Bayan Foster, "İyi bir şey yapmaya çalıştık," dedi.

O konuşurken Kâhinler alkışladılar ve ara sıra "Şükürler olsun!" ya da "Şükürler olsun!" diye bağırdılar.

"Onu yanımıza aldık," diye devam etti. "Onu büyüttük. Onu besledik ve ona baktık. Bebekken ışıkla doluydu ama ışık bile bozulabilir. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi." Cık cık etti ve Shawn'a doğru yürüdü. "En parlak ışıklar bile saptırılabilir. O sana gitti. Bizi, İlahi Olan'ı araştırmak için sana, bozulmuş bir ruha döndü. Sonuçlarını biliyordu."

Nedense bundan şüpheliydim. "Benim soruşturmamla hiçbir ilgisi yoktu."

Döndü ve ters ters baktı. "Sana döndü ve kötü kocan."

Reyes'i biliyorlar mıydı? "Dostum, boynunuzu çıra gibi kıracak adamdan çok daha kötüsünüz." Bu yanlış oldu.

Bir fısıltı dalgası patlak verdi ama sonra aynı hızla sessizleşti. "Lütfen, Bayan Farrow," dedi Bay Foster. "Yoksa siz de bu dünyadaki pek çok kirli insan gibi hâlâ Davidson adını mı kullanıyorsunuz?"

Aradaki bağlantıyı göremedim.

"Pratikte zina ve boşanma için önceden plan yapmak."

"Bu şekilde söyleyince." Lanet psikopatlar. "Benim kendi Bayan Foster da kızlık soyadını korudu." Kaçınılmaz tokat bu saçmalığa bir son verene kadar homurdandım. "Güzel. Aman Tanrım. Ne?"

"Shawn'ın kaderi sizin danışmanlığınıza başvurduğu anda belli oldu," dedi.

Ben daha iyi bir görüntü almaya çalışırken Bayan Foster bize doğru yürüdü.

Shawn'a bak. Hâlâ hayatta mıydı? Bilemiyordum. Gözlerimi tekrar kapattım ve Reyes'i çağırmaya çalıştım. Angel'ı. Osh. Herhangi birini. İlaçlar beni engelliyordu. Daha önce de olmuştu.

"Dünyaya geri gönderilmeli," dedi. "Hatalarından ders almalı ve yeniden büyümesine izin verilmeli."

"Onu yeniden mi dikeceksin?"

"Ve seni de."

"Açelya olarak geri dönebilir miyim?"

"Ama karanlığın içinden, kardeşlerim," dedi Bay Foster, sesi şimdi daha gür çıkıyordu, "ışık geliyor."

Bağırdılar ve alkışladılar. Hatta birkaçı ellerini kaldırarak dizlerinin üzerine çöktü.

Beni yanlış anlamayın. Ben din için her şeyi yaptım. Sabahları kalkmanıza yardımcı olan her şey. Ve Hristiyanların Tanrı Yehova olarak adlandırdıkları gibi yüce bir güç kesinlikle gerçektir. Benim sorunum dinin işkence yapmak, sakatlamak ve öldürmek için bir bahaneye dönüştürülmesiydi.

Bayan Foster da ellerini kaldırdı. "Ve gece gündüz dua ettiğimiz cevap sonunda geldi." Bana gülümsedi. "Shawn sana gittiğinde, zayıf, yozlaşmış bir sürtük-"

"Sürtük mü?"

"-ne yapmamız gerektiğini biliyorduk." "Bence sürtük biraz fazla oldu."

"Gördün mü, sen herhangi bir bozulmuş değilsin. Sen onun bozulmuşusun.

Onun cariyesi. Karanlık Olan'ın. Cehennemden gelen iblis."

"Karışık, belki."

Tekrar diz çöktü. "Asla senin peşinde değildik."

"İffetsiz."

Bay Foster kendisiyle gurur duyarak, "O iğrenç adamın peşindeydik," dedi. "Hapisten çıktığından beri onu takip ediyorduk. Şimdiye kadar ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu."

Sonunda ne demek istediklerini anladığımda, önümdeki çılgın çocuklara odaklandım. Beni kandırdıkları gibi Reyes'i de buraya çekmeyi düşündülerse, başlarına başka bir şey gelecekti. Oh, onu buraya getirirlerdi, ama bu kadar işbirlikçi bir ruh hali içinde olmazdı.

Oysa benim tek derdim işbirliği yapmaktı. Okulda da iyi paylaşırdım.

"Bu doğru," dedi Bayan Foster. "Ofisimize gelmemiş olsaydınız, muhtemelen Karanlık Olan ile aranızdaki bağlantıyı asla öğrenemeyecektik."

Shawn'ı tekrar görebilmek için öne doğru düştüm. Yer sürekli devriliyordu. Tanrıya şükür ellerim bağlı değildi. Şu anda toprak yiyor olurdum.

"Peşimizde olduğunuzu anladık," diye devam etti Bay Foster. "Bu yüzden ortaya çıktınız. Ama görünüşe göre yanılmışız. Shawn, zayıflamış haliyle sizi arayıp buldu."

"Ofisinize bu yüzden gitmedim." "Oh?"

"Hiç de değil. Fanatik bir tarikatın lideri olmayı düşünüyordum ve biraz yol gösterici istedim."

Bir çatırtı daha duvarlarda yankılandı ve başımı çevirdiğimde orada bulunan herkesin yüzündeki heyecan ifadesini fark ettim. Tarikat ortamlarında olduğu gibi, orada kendi iradesi dışında bulunan biri varsa bile, bunu kesinlikle fark etmemiştim.

Bayan Foster bir avuç saç yakaladı. Ne yazık ki benim saçımdı. "Onu nasıl geri göndereceğiz?"

"Belki de bunu daha önce düşünmeliydin. Reyes'i bebekken kaçırdı ve bir canavara verdi." İnsanlar asla ilerisini düşünmez.

Bayan Foster yüz yüze gelebilmemiz için eğildi, gülümsemesi o kadar cana yakındı ki tüylerim diken diken oldu. "Tabii ki onu bir canavara verdik. O bir şeytan. En az onun kadar kötü bir adam tarafından büyütülmeyi hak etti."

İşte tam da o anda gerçek kötülüğün soğuk gözlerine baktığımı anladım. Doğruluk kisvesi altında saklanan kötülük. Bu ilk değildi ve kesinlikle son da olmayacaktı ama yine de beni hayrete düşürmüştü. Bir insan bir bebeğe bunu nasıl yapabilirdi?

Sonra öldürdükleri ve yirmi beş yıl sonra da olsa annesinin üzerine yıktıkları kız bebeği düşündüm ve söyleyeceklerime inanamadım. Ama merakım beni alt etti. "Ama neden onu Earl Walker'a verdiniz? Bebek Liana'ya yaptığınızı neden yapmadınız? Neden onu öldürmedin?"

Bayan Foster bunu bir araya getirmeme şaşırdı. Nedenini bilmiyorum. Veronica Isom, Bebek Liana'nın annesi, dinleyen herkese evlat edinme ajansını ve yaptıklarını anlatıyordu ama eski bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısı olarak inandırıcılığı kalmamıştı. Kimse ona inanmıyordu. Açıkçası, Fosterlar bunu biliyordu.

O zaman yüzüme kondurduğu gülümseme hüzün doluydu, sanki benim için üzülmüyordu. Cahilliğim için. "Tatlım, onu öldürmeye çalıştık. Birkaç kez. Ama ölmedi."

Sözleri herhangi bir tokatın vurabileceğinden daha sert vurdu. Hava ciğerlerimden kaçtı ve gerçek içime işledikçe kükreyen bir sessizlik uzadı. Başka bir şey daha söyledi ama hiçbir şey sistemime çarpan şok dalgasını geçemedi.

Onu öldürmeye çalışmışlardı. O daha bebekken denemişlerdi. Earl Walker'la yaşadıklarının akıl almaz olduğunu düşünmüştüm. Foster'larla neler yaşamıştı?

Ona ne yapmışlardı? Onu nasıl öldürmeye çalışmışlardı? Ve başarısız olduklarında onun için nasıl bir şeydi?

Şaşkınlıktan iki büklüm oldum. Gerçek kötülük. Gerçek kötülüğün ortasıdaydım ve Reyes kendini karanlık sanıyordu. Foster'lara karşı hiçbir şeyi yoktu.

"Terazinin dengesi bozuldu," dedi Bay Foster, ama bana değil. Tam vaaz moduna geri dönmüştü. İncil'ini sallıyordu. "Bütün haberlerde bu var. Dünyanın sonu yaklaşıyor, bu yüzden öldürmek zorundayız. Toprakları kötülükten arındırmalıyız ki iyileşebilsin. Böylece tekrar güçlenebilir. Böylece bizi besleyebilir ve destekleyebilir. Bu bizim kutsal görevimiz."

Çabası için bir sürü amin aldı.

Bayan Foster saçımı bıraktı ama yakınımnda kaldı. Çatlak ağabeyi-kocasını kutsal saçmalıklarını kusarken benimle konuştu. "O korkunç adamdan kurtulduğuna çok şaşırdık," dedi. "Karanlık Olan'ı henüz gençken öldürmüş olacağını düşündük."

Denediğinden emindim.

Kâhinler dua ediyor, Tanrı'yı övüyor, kutlama için ellerini kaldırıyor ve toprakları temizleyecek kanlı kurbanı kutsamasını istiyorlardı. Anlaşılan Yeni Ahit'e henüz geçmemişlerdi. Kurbanlar biraz eski tarzdı, ama ne yaparsan yap.

Yine de Yehova kendi adına başkalarının öldürülmesine nasıl seyirci kalabilirdi?

Zamanı durdurmaya çalıştım, böylece yürüyebilirdim -ya da muhtemelen tökezleyebilirdim-

Shawn'a gidip onu kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Tekrar denedim.

Angel'ı çağır. Osh. Artemis. Yine bir şey yok. Bana ne vermişlerdi?

Reyes bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Sadece oyalamam gerekiyordu. Bize biraz zaman kazandırmak için. Sonra tekrar, onu Beep'e gönderdim. Ona göz kulak oluyordu. Ve bu bilgi içime huzurlu bir his yayılmasına neden oldu. En azından böyle insanlardan korunuyordu.

Ama Ubie'ye bir ipucu vermiştim. Belki bunu anlar ve kapılara hücum ederdi. Yine de, doğaüstü bir yardım almazsa nerede olduğumu çözmesi neredeyse imkânsız olurdu.

"Tamam," dedim dik bir şekilde sallanarak, "onu nasıl öldüreceğini söyleyeceğim."

Kalabalık sustu.

"Önce buradaki herkes kendini sunakta kurban etmeli."

Bay Foster bu sefer saçımdan tuttu ve beni Shawn'a yaklaştırdı. En sonunda. "Kadın olduğun için sana bunu yapmayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Shawn," dedim ona, "polisler yaptığım her şeyi biliyor. Bu yanlarına kalmayacak."

Bu Bay Foster'ın dikkatini çekti. İncil'ini bana salladı. Bu bana öğretirdi. Sonra dedi ki, "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun, fahişe."

Gerçekten de karışıklıkla ilgili bir sorunları vardı. En çok karışıklık yapanlar genellikle yapardı.

Homurdandım. "Haklısın. Kardeşimle seks yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzlerinde mutlak, katıksız bir şaşkınlık belirlediğinde, Olimpiyatlarda altın madalya kazanmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Ya da sosisli sandviç yeme yarışmasında. Her iki şekilde de. Ve bunun geldiği yerde daha fazlası vardı.

"Nasıl yaptın-"

"Kız kardeşinle olan ensest ilişkini öğrenmek mi?" Sadece beni anladığımı umabilirdim. Kelimelerim görüşümden daha bulanıktı.

"Tanrı birlikteliğimizi takdir etti," dedi Bayan Foster. "Geceleri uyumanıza ne yardım edecekse."

Ben başka bir şey söyleyemeden Shawn inledi. Ona ulaşmak için ayağa kalkmaya çalıştım ama kafatasımın arkasına çarpan küt cisim beni sakın olmaya ikna etti.

Ben de öyle yaptım. Bir süre orada uzandım. Düşüncelerimi topladım. Zihnimde tatil yerlerini tarttım, onları o anda en çok nerede olmak istediğime göre sıraladım.

"Karanlık Olan'ı nasıl öldüreceğiz?"

"Öldüremezsiniz."

Bayan Foster'dan öfke fışkırdı, sonra ifadesi değişti. Mutlak bir zalimliğe dönüştü. "Onu dışarı çıkarın."

O mu? Kim o?

Orada yatmış, atlıkarıncadan kurtulmak için yalvarıyordum ki iki adam elleri ve ağzı bağlı üçüncü bir adamı sürükleyerek dışarı çıkardı. Onu benden birkaç metre uzağa bıraktılar ve görüşümün kenarları karardı. Önümdeki görüntü benim

başım daha da dönüyordu. Bu gerçek değildi. Bu gerçek değildi.

Reyes'ti. Bilinci yerinde değil. Dövülmüş, kanlı ve morarmış.

Gözlerim yaşırdı. O fotoğraftı. Bu benim bir yıl önce ele geçirilmişti. Onu büyüten canavar tarafından alınan.

Tekrar çocuk olmuştu. İplerle bağlanmıştı. Saçları dağılmıştı. Ağzı tıkanmış. Yüzü şişmiş, rengi solmuş ve kanlıydı. Ve ben şaşkın bir sessizlik içinde yatıyordum.

Biz tanrıydık. Reyes ve ben. Bu bize nasıl olabilir? Ona? Onu yakalamalarının imkânı yoktu. Reyes'i değil. Ona şok verip ilaç vermedikleri sürece. Bende işe yaramıştı. İçimde kaban öfkeyi geri çektim.

Reyes inleyerek kendine geldi ve iplerin gerildikçe yaptığı baskıyı duydum. Onlara karşı savaşıyor muydu? Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım ama birden endüstriyel boyutta bir kurutucunun içinde savrulup yuvarlanmaya başladık. Son vuruşta bir şeyler gevşemiş olmalıydı. Zamanlayıcının durması için yalvardım, çünkü bu berbatı.

"Susturun onu," dedi Bay Foster.

Ayak sesleri arasında Reyes'i gözden kaybettim. Sonra bir boğuşma ve bir çatırtı daha duydum ama bu sefer acı hissetmedim. Reyes'e vurmuşlardı. Ona doğru bağırdım ve doğal olarak çabalarımın karşılığında kafatasıma bir küt cisim daha yedim ama bu sefer ona odaklanmayı başardım.

Bacak kalabalığının arasından onu gördüm. Bana vurduklarında kısıtlamalara karşı koydu. Ve bu yüzden, onlar da

Onu da tekrar. "Reyes,
dur," dedim.

"Shhhift," dedi. Ya da söylemeye çalıştı.

Bayan Foster, "İğrenç yaratığın dilini kesin," diye emretti.

İki adam Reyes'in yüzünü tuttu ve ben ileri atılırken ağzını zorla açmaya çalıştı. Fazla uzağa gidemedim. Reyes dişlerini sıkınca iri yarı bir adam -her zaman iri yarı olanlar olurdu- ona vurmaya başladı, yumruk üstüne yumruk indiriyordu.

Karnım guruldayana
kadar. Kalbim çatlayana
kadar.

Vücudumdaki her hücreyi boğduğunu hissettiğim acıyla başım patlayana kadar.

Bay Foster elini kaldırıncı adam sonunda durdu.

Sonra Reyes'in sesini duydum. Yumuşaktı. Zar zor duyuluyordu. Ama yine de sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi netti. "Bilmen gerek."

Ona baktım. Yine bayılmıştı. Bir adam çenesini ayırmaya zorladığında ve bir diğeri elinde bıçakla ilerlediğinde Bay Foster, "Hayır! Olay olduğunda akli başında olsun istiyorum" dedi. Bana döndü ve kocamı görmemi engelledi. "Onu nasıl öldüreceğiz? Cevap verin yoksa daha çok acı çekecek."

Tekrar duydum. "Bilmen gerek."

Reyes'e ulaşmak için şeytani evangelistleri görmeye çalıştım ama ne kadar çabalasam da hava o kadar kalınlaştı. Zaman kaydı. Etrafımdaki insanlar hızlandı ve sonra

normal hızda. Sonra yavaşladılar. Reyes olmalıydı. "Git," dedim ona. "Git buradan."

Zamanı durdurdu ve gözlerinde muzip bir parıltıyla bana baktı. "Şey, yapardım ama polis yolda ve rehineler bağlanıp kanlı bir şekilde dövüldüğünde her zaman daha iyi görünür."

İçimi bir rahatlama kapladı. O kadar ki neredeyse fırlayacaktım. Bunun sevinç için garip bir tepki olduğunu hissettim. Ama bir parçam, mesela onda dokuzu, dehşete kapılmıştı.

"Reyes, seni dövmelerine izin mi veriyorsun?"

"Özür dilerim Dutch. Seni de yakalayacaklarını bilmiyordum."

"Bir şey yok. Bekle. Seni nasıl yakaladılar?" "Şok tabancası. Sonra da uyuşturucu."

"Ben de." Hâlâ dengemi sağlayamıyordum ve sürekli yüzüstü düşüyordum. "Şok tabancası canımı yakıyor."

"Sana vurmalarını izlemenin acıttığı kadar değil." Gömleği neredeyse tamamen yırtılmış ve parçalara ayrılmıştı.

"Bir dakika," dedim, kocamın söylediklerine inanmamıştım, nam-ı diğer Şeytan'ın oğlu, nam-ı diğer bu uçaktaki en iyi yalancı, satış yapıyordu. "Sana şok mu verdiler? Birdenbire gelip üzerine atladılar."

"Onlara izin vermiş olabilirim ama yine de canım yandı." "Reyes, ciddi, senin ölmeni istiyorlar."

"Senin için geldikleri anda neden beni çağırmaya çalışmadın? Bunu hissedirdim."

"Ve seni nöbet görevinden mi aldı? Onun önce geldiğini biliyorsun. Lafı açılmışken-"

"Osh Şimdi onunla birlikte."

Rahat bir nefes aldıktan sonra Shawn'a doğru elimle işaret ettim. "O iyi mi?"

Önce ona, sonra da bana döndü. "Yaşayacak."

"Tanrı'ya Şükür. Ama Reyes, neden? Neden sana zarar vermelerine izin verdin?"

Başka tarafa baktı. "Haklıydın. Parmaklıklar ardında olmaları gerekiyor. Suçlarının boyutunu fark etmemiştim Dutch. Bu kadar uzun yaşamalarına asla izin vermezdim." Bana tekrar baktığında yüz ifadesi hayranlık ve suçluluk arasında bir yerdeydi. "Bu kadar dik kafalı olduğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de bazen biraz inatçı olabiliyorum. Bekle.

Üç yaşlarında küçük bir kız gördünüz mü?"

Başıyla bir işaret yaptı. Bakışlarını takip ederek yaşlı bir kadın tarafından kucağa alınmış küçük ve güzel bir kıza baktım. Dawn Brooks. Dawn ve kadın, yüz ifadeleri saf mutluluktan ibaret olmayan tek kiŐilerdi. Aslında kadın korkmuş görünüyordu. Gergindi. Bizim için. Ve garip bir şekilde minnettardım.

"Reyes, o çok güzel."

"Katılıyorum."

"Hey, Angel'ı çağırmalısın."

"Başından beri buradaydım patron."

Angel'ın sesine doğru dönmeye çalışırken dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Tamam, öncelikle neden bu partiye daha önce davet edilmediğimi bilmek istiyorum ve ikincisi, Reyes'i götürdükleri anda neden beni almaya gelmedin?"

"Cehennem tanrısına sor. Beni boğazıma yumruk atmakla tehdit etti."

"Reyes, bu çok kaba."

Reyes'in kanlı yüzüne yayılan sırıtış saf kötülüktü. "Amcan geliyor ama bu işlerin sonu asla iyi bitmez. Kendilerine barikat kuracaklar ve günlerce sürecektir bir açmaz yaşanacak."

"Günlerce kum torbası olarak kullanılmak istemiyorum," dedim.

"Evet, ben de."

"Dawn'ı diğer çocuklarla birlikte buradan çıkarmalıyız. Son kuruşuma kadar bahse girerim ki bazıları da kaçırılmıştır."

"Son beş sentine bakıp sana gümüş bir dolar yükselteceğim ki bazı yetişkinler de kaçırılmış. Çocukluklarından beri burada büyümüşler."

"Eminim haklısındır. Buradan nasıl çıkacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Saatler önce çıkabileceğimi düşünmüyor musun?"

Sonunda devrilmeden oturabildim. Angel destek için yanımda diz çöktü. "O zaman neden Reyes? Neden onlara izin verdin..." Sesim çatallaştı, ben de konuşmayı kestim.

Ama sözünü bitirmemi istemedi. "Çünkü bu insanların hapse girmesi gerekiyor ve bunu sağlamanın en iyi yolu-"

"-Kaçırılmış ve kanlar içinde mi bulunacak?"

Başını salladı.

"Reyes, onlar..." Foster'lar onu öldürmeye çalışırken onun bebeklik görüntüsü zihnimi yeniden kasıp kavurdu. Bu asla unutamayacağım bir şey olacaktı. İçimdeki acıyla savaştım.

ama acı kıcıımı tekmeledi. Bugünkü çoğu şey gibi. Gözyaşları kirpiklerimi aştı.

Angel bana doğru eğildi ve ben de onu tuttum. İki kolumu da boynuna doladım. Yüzümü serin omzuna gömdüm.

"Dutch," dedi Reyes yumuşak bir sesle. Sakinleştirici bir şekilde. "Ben iyiyim. Hatırlamıyorum bile. Ben senin gibi değilim. Doğduğum günden itibaren her anım yok."

Ama elimde değildi. Yine de hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Angel ne yapacağından emin değildi, bu yüzden başımı okşadı. Bu şimdiye kadar yaptığı en tatlı şeydi. Eğer kafama bir değil, iki kez sert bir cisimle vurulduğu gerçeği olmasaydı, bundan hoşlanabilirdim.

Ayağa kalkmaya, karamelli elmadan daha çok sevdiğim adama doğru ilerlemeye çalıştım ama bacaklarım düzgün çalışmıyordu.

"Sorun yok," dedi, neredeyse tamamen kapanmış göz kapaklarının ardından bana bakarak. Orantısız sırtışının, kitle imha silahı gibi taşıdığı o yaramaz cazibeden çok yüz felcine bağlı olduğunu hissediyordum. "Ortada bir çatışma olmadığından emin olmalıyız. Kendilerine içeride barikat kurmalarını engellemeliyiz. Bütün bu yer büyük bir yerleşke."

Burnumu çektim ve Angel'ın kirli tankına sildim. "Kulağım sende. Bekle!" Bir plan oluştururken söyledim. İyi bir plan. "Tamam, buldum."

"İkimizden birinin dilinin kesilmesini içeriyor mu?"

"Nereden biliyorsun? Sadece beni takip et."

Angel kısı kıs güldü. "Bunu birkaç kez yapmak zorunda kaldım. Korkutucu."

"Neden insanlar hep benim planlarımı küçümsüyor?" "Neredeyse geldiler," dedi Angel.

"Bob Amca onlarla mı?"

"Patron, Bob Amca süvarilere liderlik ediyor. Ve hiç mutlu değil."

19

Aynı hatayı asla iki kez yapmam. Emin olmak için beş ya da altı kez yaparım.

-T-SHIRT

Bacaklarımdaki hissi geri kazanmaya başlamıştım. İlaçlar sistemimde etkisini göstermiş ve etkisini yitirmeye başlamıştı.

Angel'ın yardımıyla, Kâhinleri yönlendirdim ve Shawn'ı kontrol ettim. Yaşıyordu. Sonra önceki pozisyonuma döndüm ve başımı salladım. "Ben hazırım."

Reyes başını salladı ve zamanı serbest bırakmaya hazırlandı. "Üç dakika içinde..." "Senin hakkında yanıldıklarını biliyorsun."

"Sonra," dedi ve başını tekrar yere bıraktı. "İki..."

"Sen kötü değilsin."

"Dutch. Tekrar vurulmak mı istiyorsun?"

"Beni tokatlamakla mı tehdit ediyorsun?"

Alay ettim. Ters ters baktı. "Onlara. Eğer konuşursan... bir..."

Angel'a olabildiğince hızlı fısıldadım, "Polisler yaklaştığında bana haber ver." Sonra tekrar Reyes'e baktım. Benim

güzel, kalp kırıcı, nefes kesici bir koca. "Ve yanılıyorlar."

"Hayır, Dutch," dedi üzüntüyle. "Değiller."

Tam o sırada, evet, bir el yüzüme çarptı. En azından bana açık bir elle vurmaya geri dönmüşlerdi.

Tam olarak kaldıkları yerden devam ettiler. Angel'ın ne zaman hareket edeceğimi söylemesini bekledim. Reyes yürüyebiliyorsa, ben onları ters yöne götürürken kapılara ulaşp onları açabilirdi, kapıların nerede olduğunu bildiğimden değil. Ama araba toprakta iz bırakmıştı. Bu, hangi yöne gitmemem gerektiğini anlamam için yeterliydi.

Reyes'i tutan adamlardan biri konuştu. "Bunu duydun mu?"

Durdular. Herkes hareketsiz durdu ve dinledi. "Ne oldu?" Bay Foster söyledi.

Adam omuz silkti. "Duyduğumu sandım..."

"Yaklaşık iki mil uzaktalar," dedi Angel.

Onların dikkati başka yerdeyken ben ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Ya da daha doğrusu ayağa kalkıp tökezledim ve sonbahar yapraklarının ağaçtan düşüp ölmesini yorumlayan bir dans yaptım.

Beni kovalamalarına izin vermeyi beklerdim. Yerel kolluk kuvvetlerinin içeri girebilmesi için onları ön kapılardan uzaklaştırmayı. Beklemediğim şey, havayı yaran ve duvarlarda yankılanan gürültülü çatırtı oldu. Sırtımda patlayan yakıcı bir acı. Arkamdan yüz tane kızgın demir saplanmış gibiydi ve ayağım takıldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve öne doğru eğildim, başladığım yerden ancak üç metre ileride durabildim.

Reyes kısıtlamalarından dolayı sarsıldı ama ben başımı salladım. Bu işin sonunu görmeliydi. Bitirmek için.

Ama önce onların bitirmesini beklemiyordum. Uzandım kanlar içinde yere yığıldı ve av tüfeğini Reyes'in göğsüne dayamalarını izledi.

Dehşet içinde haykırdım. Her şeye rağmen yanılmış mıydı? Ölebilir miydi? Bu riske değmezdi.

Korku beni iliklerime kadar tüketti.

Kan mideme, ciğerlerime ve boğazıma pompalandı.

İçime cehennem gibi bir acı yayıldı ama tek düşünebildiğim Reyes'ti.

Tetiği çekmeden bir mikrosaniye önce Bay Foster onları tekrar susturdu. Kâhinleri harekete geçiren siren sesleri uzaktan duyulabiliyordu.

"Kapıyı kapatın!" diye bağırdı.

Reyes ve Angel haklıydı. Planım berbattı. Kâhinler, Reyes oraya varmadan önce kapıya ulaşmak için çabaladılar.

Bay Foster döndü ve adamına başıyla işaret etti. Tüfek patladı. Saçmalar yakın mesafeden Reyes'in göğsüne saplandı. Kıpırdamadan önce titredi ve öksürdü.

İki elimle ağzımı kapattım. Bu gerçekleşmiyordu. Kan yavaş ve düzenli bir şekilde dışarı pompalanıyordu.

"Bilmen gerekiyor," dedi. Tıpkı daha önce yaptığı gibi.
"Demateryalize ol."

"Ben... Ben yapamam." Göğsüm ağrıyordu ama saçmalardan değil. "Deliklerim var."

Yüzünde beliren sırıtış çok kötü bir şeydi.
"Biliyorum. Deliklerini seviyorum." Gerçekten kötüydü.
Fosterlar haklıydı! "Yap şunu, Dutch."

"Ama delikler. Sırtımdakiler." "Dutch..."

"Pekâlâ. Kutsal krakerler."

Ama ben harekete geçemedim göz kapakları kapandı. Ve bir anlığına yüzünü inceledim. Dayak yemiş ve kanlıydı ama sakindi. Hayır, kabullenmişti. Tıpkı o resimdeki gibi. Sanki... sanki bunu hak etmiş gibi kaderine boyun eğmişti. Bunu ona Foster'lar yapmıştı. Earl Walker ona bunu yapmıştı. Onu olduğundan daha az hissettirdi.

Gerçeğin uyandırdığı öfke ihtiyacım olan katalizördü. Kendi içime daldım, uyuşturucuyla mücadele ettim, topuklarımı sıktım ve moleküllerimi birbirinden ayırmaya zorladım.

Dünya patladı. Hem göksel hem de somut alemde etrafımda fırtınalar koptu. Dünyayı sarsıp titrettim, sanki ona bir anlam vermeye çalışıyordum gibi. Rüzgârları isteğime göre eğdim, onları bükülmeye, kıvrılmaya ve spiral çizmeye zorladım. Onları emirlerimi yerine getirmeye zorladım.

Sonra her şeyi gördüm. Kâhinlerin silahlanıp kapıya doğru koştuklarını ve süvariler gelmeden önce kapıyı kapatmaya çalıştıklarını gördüm. Diğerlerinin ana binanın içinde barikat kurduğunu gördüm. İnsanların koştuğunu gördüm.

ve tökezleyerek kasırgadan kaçmaya çalışıyorum. Benim kasırgamdan.

Kapıyı menteşelerinden söktüm. Ana binanın kapılarını söktüm. Adamları ağaçlara ve çatılara fırlattım.

Sonra ahıra geri döndüm. Shawn'ı yavaşça yere yattı ve kocamın yanına diz çöktü. Gözleri açıldı ve bana hayranlığa benzer bir şeyle bakıyor gibiydi.

Yanına diz çöktüm ve ona olabildiğince sert bir yumruk attım.

Pek sayılmaz. Ama
zor. "Sen
ölmedin."

"Tanrım," dedi açıklama olarak. Gözlerimi devirdiğimde ekledi. "Çok safsın."

Tüm vücut taraması yaptım. Kazağım gidiciydi ama ben hâlâ hayattaydım ve tekmeliyordum. "Yaşıyorum!" Kollarımı zaferle kaldırarak söyledim. Sonra Reyes'e dönüp baktım. "Senin sıran."

"Henüz değil. Unutmayın, bunun iyi görünmesi gerekiyor."

Ona bir göz attım. "İyi görünüyor. Biraz fazla iyi. Neden hâlâ nefes aldığını merak edebilirler. Lütfen, Reyes."

"Dutch, ben iyiyim. Söz veriyorum."

Sonunda ona dokunabildim ve ellerimi yüzüne koydum. "Neden sana bunu yapmalarına izin verdin?"

"Sana söyledim-"

"Sana inanmıyorum." Çenemi dikleştirdim ve ters ters baktım ama sadece biraz. "Bence cezalandırılmak istedin. Aptalca bir nedenden ötürü, bunu yapmalarını istediğini düşünüyorum. Ve daha kötüsünü."

Gülümsemesinde mizahtan çok hüzün vardı. "Planın kaçmak, tökezlemek ve arkadan vurulmak mıydı yoksa içindeki kasırgayı çağırmak mı? Her iki durumda da etkilendim."

"Sana ne yaptıklarını hatırlıyor musun?" Onu görmezden gelerek sordum. "Bebekken mi?" Bu düşünce bile kalbimi kırdı. "Lütfen bana yalan söylemediğini söyle."

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Gerçeği engellemek için acınası bir çabayla gözlerimi kapattım. Hatırlıyordu. Son birkaç hafta içinde bir noktada, muhtemelen tanrısal adını öğrendiğinde, benim gibi oldu. Her şeyi hatırlıyordu.

Ağzını kulağıma kadar kaldırdı ve "Yapma" diye fısıldadı. Sonra ağzını diğer kulağıma götürdü. "Sakın buna cüret etme."

Ciğerlerimi doldurdum ve oturmasına yardım ettim. "Yani, evet, kasırga olayı bir tür B planıydı. Polisler bir suç işlendiğini bilirlerse, evrak ve benzeri şeyleri beklemek zorunda kalmazlar, değil mi? Öylece içeri girebilirler mi? Çünkü kapı şu anda yok gibi bir şey, yani onları Johnny Law'dan başka hiçbir şey durduramaz."

"Bildiğim kadarıyla."

Angel tekrar içeri girdi. "Buradalar."

Başımı salladım ve ağzımı Reyes'inkine değdirdim. Sonra ayağa kalktım ve ahırın girişine doğru koştum.

İnsanlar silah ve malzeme taşıyarak bir binadan diğerine koşuyordu. Bir adam büyük bir gürültüyle ağaçtan düştü. Benim hatam. Ve uzakta, arabalar bize doğru hızla gelirken ışıklar parlıyordu.

Resmi araçlar birbiri ardına içeri girerken Kâhinler hamamböcekleri gibi dağıldılar. Ve birisi Ulusal Muhafızları davet etti. Bu adamlar her zaman sorun çıkarırdı.

Cemaatin çoğu ana binaya kaçtı, bu da benzer bir duruma yol açacaktı. Kapıları sökmüş olmama rağmen, çılgın insanlar hala içeride barikat kuruyorlardı. Bu tür şeylerin sonu hiç iyi bitmezdi.

Kruvazörler ve resmi cipler yerleşkenin içinde patinaj yaparak durdu ve tüm üyelere kaçıp saklanmaları için zaman kazandıracak kadar toz kaldırdı. Memurlar araçlarının kapılarını açtı ve silahlarını doğrultarak arkalarına siper aldı.

Kuliste bir ambulans bekliyordu.

"Kahretsin," dedim Angel'a. "Ben daha iyiyim. Üzerimde tek bir çizik bile yok."

"Ama kıyafetlerin berbat görünüyor. Kötü." Angel bana bir başparmak işareti yaptı, sonra da arbedenin içinde kayboldu.

Kocamın yanına koştum. "Reyes-"

"Arkanda," dedi usulca.

Ancak bu sefer, sopa yemek yerine, bir tüfeğin dipçığı bana doğru çarparken yer değiştirdim. Adam, iri yarı olan, tüfek tam içinden geçerken neredeyse öne doğru düşüyordu.

Ayağa kalktım ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek onunla yüzleştim. "Bu kadar yeter."

Bana tekrar vurmaya gittiğinde Reyes oradaydı. Yok olmamıştı. Saatler önce yapabileceği gibi ipleri koparmış, adamın arkasından yürümüş, çenesini ve başının arkasını tutmuş ve bükmüştü.

Bir çatlak adamın boynunu kıldığını kanıtladı. Onları uyarmaya çalışmıştım. Yere yığıldı. Sonra başka bir çatırtı, sadece silah sesinden, etrafımızda yankılandı ve bir tane daha, ama dışarıdaki silahlardan değil. Bunlar ana binanın içinden geliyordu. Ama dışarıdaki polislere ateş etmiyorlardı. İçeriye ateş ediyorlardı.

"Aman Tanrım, Reyes. Onları öldürüyorlar!"

Reyes beni durduramadan ileri doğru koştum ve Bob Amca'ya bağırarak yerleşkeyi boydan boya geçtim. "Onları öldürüyorlar! Bob Amca, acele et!"

Diğer memurları şaşırtacak şekilde, Bob Amca bir ekip otosunun arkasından fırlayıp beni takip etti, Garrett da peşime takılmıştı. Girişi kapatan bir kitaplığa çarptım ama Reyes hemen arkamdaydı. Beni tekrar Bob Amca'nın kollarına itti ve "Tut onu." dedi.

Sert bir hamleyle barikatı yıktı ve içerideki karanlığa daldı. Ben Ubie'ye karşı mücadele ederken iki el silah sesi daha duyuldu. Sonra hiçbir şey olmadı.

Bob Amca'nın kollarından kurtulup içeri koştum ama Garrett önümden hızla geçerek bana yol gösterdi, el feneri açık, tabancası hazırđı.

Bir kadın, genç bir ocuk ve iki adam ölü halde yatarken, insanlar köşelere ve masaların altına toplanmıştı. Tüfekler iki adamın yanında duruyordu. Kadın ve genç, Amerikan topraklarındaki en kötü toplu katliamlardan biri olabilecek bir olayda vurulmuştu. Tek tahmin edebildiğim

Kool-Aid'i karıştırmak için zamanları yoktu, bu yüzden üyeleri teker teker kurşunlarla öldürüyorlardı.

Adamlar açıkça boyunlarını kırmışlardı, kocamın iltifatlarıyla.

Kadın ve çocuğa doğru koştum ve **yanlarında** diz çöktüm.

Herhangi bir yaşam belirtisi hissediyordum. Hiçbiri yoktu.

Reyes bir kapı aralığından geri döndü ve Garrett'a bir tür askeri çete işareti yaparak onu az önce geldiği odaya gönderdi.

"Reyes." Ona doğru koştum ama kollarına girerken büyük bir dikkat gösterdim, yapışmamaya çalıştım. Kollarım ona kilitlendiğinde başarısız oldum. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı.

Bana bakarken yaralarından tamamen etkilenmemiş görünüyordu.

"The Fosters?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Buralarda bir yerdeler. Olmak zorundalar."

Lanet olsun. Kasırgaya yakalandığımda izlerini kaybetmiştim.

Bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki? Elleri gösterin.

Bob Amca birkaç üniformalı ile birlikte koşarak içeri girdi. Cesetleri kontrol ettiler ve diğer Kâhinleri değerlendirmeye başladılar.

Ubie Reyes'in elini sıkıca tuttu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye alay etti.

"Hey," dedim araya girerek, "hangi cehennemdeyiz biz?"

İkisi de sırtıttı. "Datil adında bir kasabanın yakınındayız," dedi Ubie, "Socorro'nun hemen batısında."

Socorro, Albuquerque'nin güneyindeydi. O kısmı biliyordum. O güzel kasabaya birçok kez gitmiştim. Ama Datil? "New Mexico'da Datil diye bir yer mi var?"

"Var. Baban sana hiç bahsetmedi mi? Bölge muhteşem. Baban bir kayak merkezi kurmak ve adını Ski Datil koymak istiyordu. Anladın mı?"

Reyes'in gömleğinin içine doğru güldüm ve o da beni kendine çekti, büyük bir elini başıma doladı ve başımın üstünü öptü.

Bob Amca boğazını temizledi ve rahatsız edici bakışlarını kocamın üzerine dikti. "Moral bozmak istemem ama Farrow, vuruldun mu?"

Omuz silkti ve beni daha sıkı çekti. "Tek kurban ben değildim." Panik içinde ona işaret ettiğimde arka odayı gösterdi ve "Orada üç kurban daha var" dedi.

"Kahretsin," dedim. "Siz onlara ulaşmadan önce kaç kişiyi öldürdüler?"

"Beş."

"Herhangi...?" Başımı eğdim. "Çocuk var mı?"

Eliyle genci işaret etti. "O çocuk dışında, hayır. Görünüşe göre bazı yetişkinler onları koruyordu."

Kalbim kırıldı. Muhtemelen o insanların çoğu sadece bir ev istiyordu. Yaşamak ve çocuklarını büyütmek için güvenli bir yer. Muhtemelen sadece üzerlerindeki kıyafetlerle gelmişlerdi ve Foster'lar da bundan yararlandı.

Sağlık ekipleri geldi ve Bob Amca kurtarma çalışmalarını yönetirken biz de resmen aktif görevdeydik. Başladık

insanları dışarı çıkarıyordu. Eğilip yaşlı bir kadının ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra onun Dawn Brooks'u tutan kişi olduğunu fark ettim.

"Dawn nerede?" Ona sordum.

Kırılğan bir parmağını sallayarak bir dolabı işaret etti.

"Çatışma başladığında onu oraya saklamıştım."

"Tanrı seni korusun."

Ben dolaba doğru atlarken Reyes onun kolunu tuttu.

"Burada silah olduğunu bile bilmiyordum," diye ekledi.

Dolabın kapağını açtım ve içeri baktım. İçeri girdim. en uzak köşede küçük bir bukle yumağı vardı. "Dawn?" Nazikçe söyledim. Titriyordu ve elbisesinin içine doğru ağılıyordu. "Dawn Brooks? Seni eve götürmeye geldim."

Bana bakmaya cesaret etti, yüzü umut doluydu. Bana güvenmek istiyordu ama başından çok şey geçmişti. Hiçbir şeyi aceleye getirmedim. Açık dolabın yanına oturdum ve varlığıma alışması için ona zaman tanıdım. Birkaç dakika sonra elimi uzattım. Elime baktı, sonra yavaşça bana doğru uzandı. Onu dolaptan çıkardım ve kollarıma aldım.

"Sen melek misin?"

Hafifçe güldüm. Gerçekten de bir yeteneği vardı. Foster'lar haklıydı. "Bunu çok duyuyorum. Ama hayır, değilim. Ben sadece senin gibi bir kızım."

Başını iki yana salladı. "Ben öyle düşünmüyorum." Oh, evet. Sallandı.

Kollarını boynuma doladı ve beni bırakmayı reddetti. Gecenin geri kalanında, Shawn'ın peşinden gidip hastaneye ilk götürülenin o olduğundan emin olsam bile. Hatta ben

Kâhin üstüne Kâhin'e Foster'ların nerede olduğunu sordu. Hiçbiri bilmiyordu. Neredeyse hiçbiri. Birkaç üst düzey yetkili söylediklerinden daha fazlasını biliyordu ama kucağında üç yaşında bir çocukla onlara işkence etmek dışında onlardan bilgi almanın bir yolunu göremiyordum.

Onlar dindardı. İnançlarına ya da dinlerine değil. Foster'lara. Onlardan bilgi almak biraz zaman alacaktı.

Çılgına dönen Cookie'yi aradım. Endişeliydi. Aklının ucundan bile geçmiyordu. Ve bunu unutmasam iyi olur. Hayatından on yıl çalmıştım. Avrupa'yı keşfetmek için kullanabileceği on güzel yıl. Ama bunların hepsi boşa gitmişti çünkü o yılları tıraşlamıştım.

O kadını çok severdim.

Saat 02:00'de ortalık hiç sakinleşmemişti. Beş yüz millik bir yarıçap içindeki tüm acil servis araçları, gazeteciler ve sıradan insanlar olay yerindeymiş gibi görünüyordu. Datil'deki Eagle Guest Ranch adlı küçük bir otel-restoran, acil durum ekibine kahve, su ve sandviç sağladı ve Socorro'dan bir kilise grubu, eşyalarını almak için içeri giremedikleri için Diviner'lara battaniye temin etti.

Ubie bana doğru yürüdü. "Balkabağım, uzun bir gün geçirdin.

Belki de eve gitmelisin."

Hâlâ Dawn'ı tutuyordum. Onu bir battaniyeye sarmıştık ve uykuya dalmıştı, başı omzumda, sıcak nefesi boynumdaydı. Kolumdaki hissi bir daha geri alabileceğimden şüpheliydim ama buna değirdi.

"Geleceğim," dedim bebeğin sırtını sıvazlayarak, "ama önce, içeri nasıl girebildiniz? Arama emri falan gerekir diye düşünmüştüm."

"Sahibinin izni olmadan olmaz," dedi ve cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Görünüşe göre bu adam senin müşterin mi?"

Kafamı çevirdiğimde Shawn Foster'ın ilerlediğini gördüm. Şaşkın bir anın ardından ona doğru koştum. Yüzü şişmiş ve dudağı yarılmıştı ama az önce yaşadıklarını düşününce iyi görünüyordu.

"Shawn, nasıl geldin buraya? Ambulansın seni hastaneye götürdüğünü sanıyordum?"

"Geri geldim. Çok özür dilerim, Charley." Şok içinde etrafına bakındı. "Bunu yapacaklarını bilseydim..."

"Shawn, bu senin hatan değil."

"Hayır, sizi uyarmalıydım. Artık ailemin hayallerine dahil değilim ama içeride beni bilgilendiren insanlar var. Silah stokladıklarını biliyordum. Sadece haberim yoktu."

"Üzgün olan benim. Foster'ların, seni yetiştiren insanların sana böyle korkunç bir şey yapabileceklerine inanamıyorum."

"Evet, işte bu yüzden onlara fanatik deniyor."

"Ama nasıl ayaktasın, yürüyorsun, konuşuyorsun ve-"

"Şey," dedi aniden rahatsız olarak, "oldukça hızlı iyileşirim."

"Elbette. Sen Nephilim'sin."

"Nasıl yaptın-"

"Aslında Reyes'ti."

İkisi el sıkıştı. Shawn biraz şaşırmış gibiydi. Onu suçlayamazdım.

"Yetkililerin içeri girmesine izin verdiniz mi?" Ona sordum.

"Yaptım. Haftalar önce. FBI yıllardır Kâhinleri araştırıyor ve teknik olarak hepsi benim. Arazi. Binalar. Her şey." Acıya döndü. "Sevgili yaşlı babam kendi adına hiçbir şey istemiyordu, bu yüzden yıllar önce hepsini benim adıma geçirdi."

Sesi ona benziyordu.

"Evraklara erişiminiz var mı?" Foster'ların kurduğu sahte evlat edinme ajansı hakkında bir şeyler bulabilmek için dua ederek sordum.

"Her sahte belge."

Bu belgelele Veronica Isom hakkındaki suçlamaların düşürülmesini sağlama şansımız vardı.

"Peki ya senin ailen... Fosterlar. Nereye gittikleri hakkında bir fikrin var mı?"

O salladı onun Başını. "İ yap Biliyorum onlar vardı Ana ahırda bir şeyler inşa etmek."

"Bir şey mi inşa ediyorsun?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bağlantılarım yakın çevrede değildi ama adamların orada çok zaman geçirdiğini söylediler."

"Teşekkürler. Kontrol edeceğim."

Bob Amca Shawn'la konuşurken acil durum ekibinden uzak durmaya çalışarak o tarafa doğru yürüdüm. Hiçbir şey fark etmemiştim.

Ahırda yeni bir inşaat vardı ama ben pek ilgilenmiyordum.

"Onu almamı ister misin?" Reyes bahçeyi tarayarak sordu. herhangi bir tehlike işareti için.

"Ben iyiyim." Ona sarıldım, görünüşe göre onu bırakamayacaktım. Yüzümü buklelerine gömdüm ve "Onları hissediyor musun?" diye sormadan önce kokusunu içime çektim.

"Fosterlar mı? Hayır. Ama burada çözülmesi gereken çok fazla duygu var."

"Doğru."

Ancak ahıra girdiğimiz anda onları hissettik. Küçük fareler gibi saklanıyorlardı ve köşedeki saman balyalarının bir şeyi örttüğünü fark ettim. Kâhinler gizli bir oda inşa etmişlerdi.

Yavaşça yaklaştık. Hâlâ yer değiştirmek, kendini anında iyileştirmek istemeyen Reyes parmağını ağzına götürdü, bana geride durmamı işaret etti ve saman duvarına doğru adım attı. Görebildiğimiz kadarıyla etrafı dolaştı ama kapı bulamadı.

Ona arkadan dolaşacağımı işaret ettim. Başını eğdi ve bana uyarıcı bir kaş çattı.

"Ne?" Ağzımı açtım. Tamam. Dawn'ın iyiliği için olduğum yerde kaldım.

Kıpırdandı ve Reyes iterken ben de onu zıplattım, samanı şurada ya da burada test ettim. Hiçbir şey işe yaramayınca toprak zemini kontrol ettim. Belki bir yeraltı giriş noktası vardı. Ama daha fazla ilerleyemeden bir tıkırtı duyduk.

Reyes yan tarafı itmiş ve bir tür panel bulmuştu. O çekerken ben de yanına gittim. Bir kapı yerini tamamen karanlığa bıraktı ama onlar içerideydi. Onları hissedebiliyordum. I

Garrett'ın bana verdiği el fenerini bulmak için pantolonumu yokladım, buldum, sonra bir silah sesi havayı parçalayınca sıçradım.

Hiç düşünmeden yer değiştirdim ve zamanı bir anda yavaşlattım. Silah bana doğrultulmamıştı. Reyes'e de. Işık hızı gibi görünen bir hızla ilerleyen mermi doğrudan Dawn'ın kafasının arkasına yönelmişti.

Onu kendime çektim ve gözlerimi kapattım, ancak yer değiştirmiştim, böylece hâlâ görebiliyordum. Kurşunun kafatasından girip boynuma doğru ilerlemesini ve ancak Reyes elini kurşunun etrafına kapattığında durmasını hâlâ izleyebiliyordum.

Öfke, bir atomun parçalanarak nükleer bir bombayı patlatması gibi içimde tutuştu. Onlara saldırdım. Can yakan kötü varlıklara. Yararlanan ve yok edenlere. O'nun adına cinayet işleyenlere. Eğer bu Tanrı'nın adını boşa çıkarmak değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

İçimde kaynayan öfkeyi, kör edici bir parıltıyla içimden fışkıran gücü kontrol edemiyordum. O kadar sıcaktı ki tenimi kavurdu ve saçlarımı yaktı. O kadar soğuktu ki etrafımızdaki havayı dondurdu.

Reyes benimle Foster'ların arasına girdi. Kollarını Dawn'a ve bana doladı. Kulağımda gezinen sıcak nefesiyle ruhumu yatıştırdı. Çenemi kavradı ve parmakları yanağımı okşadı.

Sonra bunun parmakları değil, devasa siyah kanatlarının tüyleri olduğunu fark ettim. Önümdeki sahneyi engelliyordu. Benim sebep olduğum sahneyi. Ama ben kanatları bana değdiğinde duyduğum müzikal sestem büyülenmekle meşguldüm. Çınlayan bir melodi, buzun sıcaklığın altında çözülmesi gibi

Güneş. Ve buz olduğunu fark ettim. Kanatları kolumdaki buza sürtünüyordu. Yüzümde. Ve sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde buharlaştı. Isısı onu eritmişti.

Bob Amca koşarak içeri girdi, onu Garrett ve Shawn izledi. Ubie ve Garrett'ın Reyes'in kanatlarını göremediklerini biliyordum ama Shawn'ın görüp göremediğini merak ediyordum.

"Al onu," dedi Reyes ve silah patladığında ortadan kaybolduğunu fark ettim. Yaralı görüntüsünü mahvetmişti, buna ihtiyacımız olduğundan değil. Foster'ları uzun bir süre ortadan kaldırmaya yetecek kadar delilimiz vardı.

Garrett'ın dehşete düşmüş ifadesi beni sonunda düşüncelerimden uzaklaştırdı. Shawn içeri baktı ve soldu. Reyes'in arkasını görmek için eğildim ama bana izin vermedi. Kendini benimle arkasındaki oda arasında tuttu.

Ters ters baktım. Sonra gerildim. Sonra endişelendim. Ben ne yapmıştım? İçime bir endişe dalgası hücum etti ve derimin üzerinde bir elektrik dalgalanmasına neden oldu.

Garrett ellerini omuzlarıma sararken "Reyes," diye fısıldadım, "ben ne yaptım?"

Garrett beni geri çağırdı, nazikçe beni uzaklaştırdı. Ama ben bilmek istedim. Elinden kurtuldum ve koşarak kocamın yanından geçtim. Bay ve Bayan Foster bükülmüş ve parçalanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yatıyordu, sanki vücutlarındaki her kemik içten dışa doğru parçalanmış gibiydi. Başları doğal olmayan açılarda yatıyordu ve Foster kardeşlerden birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek neredeyse imkânsızdı.

Bir elimi ağızıma kapattım ve Reyes'e döndüm. "Bunu ben yapmadım. Ben mi yaptım? Bunu nasıl yapabilirim?" Sonra Shawn'a. "Çok özür dilerim."

Reyes ısırdı ve Garrett'a beni götürmesini işaret etti. Garrett beni dışarı çıkarırken, silah sesinin nereden geldiğini merak eden birkaç memur daha içeri doluşuyordu.

Önce Shawn çıktı. Çözölmüş bir üzüntü onu ele geçirmişti. Onunla konuşmak istedim ama ne diyecektim? Seni yetiştiren insanları berbat ettiğin için üzgün olduğunu mu?

Reyes bir süre sonra dışarı çıktı, ama diğer herkes sırayla Foster'lara bakmaya çalışıyordu, sanki onlar bir gösteri atraksiyonuydu.

Yanıma geldi ve üzerime bir battaniye örttü.

"Silah patladığında Dawn'ın uyanmış olması gerekirdi," dedim ona.

Reyes benimle gurur duyuyormuş gibi, "Onu kaydırmışsın," dedi.

"Bu yüzden mi uyanmadı?" "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Onun komaya benzer halinin göksel bir düzleme geçişimizle de bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Eğer daha önce farklı değilse, şimdi olacağından emindim.

"Onları ben öldürdüm."

"Sen yapmasaydın, ben yapardım. O küçük kızın hayatını da kurtardın. Kim bilir kaç kişinin daha."

"Ama onları sadece öldürmedim. Onları parçaladım." "Dutch-"

"Ben gerçekten bir canavarım."

Omuzlarımdan tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sen, Dutch, hiçbir şekilde bir canavar değilsin. Eğer bir şey varsa, onlar kolay kurtuldu."

Bir an için inanmadım ama kafamda başka bir muamma belirdi. "Bunu Bob Amca'ya nasıl açıklayabilirim?"

"Buna gerek yok. Resmi rapora göre Foster'lar gizli bir odada saklanırken orada depoladıkları briket duvar üzerlerine düşmüş. Arkada koca bir yığın vardı. İcabına bakıldı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Başımı eğdim ve Dawn'ı salladım. Bir ambulans onu Albuquerque'deki bir hastaneye götürmek için bekliyordu ama onu henüz yere bırakamazdım. Reyes yanıma oturdu, kollarını ikimize doladı ve Şafak'ın ağırlığının bir kısmını sırtımdan aldı.

Olay yeri şeridinin arkasında duran, telaşlı ve arayış içindeki bir çifti fark ettiğimde güneş ufukta belirmişti. Genç bir şerif yardımcısıyla konuşuyor, onu olay yerine APD tarafından çağrıldıklarına ikna etmeye çalışıyorlardı.

Reyes'i hafif uykusundan uyandırarak ayağa kalktım ve yaklaştım.

"Lütfen, kızımızı bir hastaneye nakledeceklerini söylediler ama bekleyemedik. O hala burada."

"Efendim, her iki şekilde de geçmenize izin veremem."

Ama şerif yardımcısının sözleri işe yaramıyordu. Adam kadınla tartışırken, kadın elimde bohçamla ilerlediğimi fark etti. Onları haberlerden tanıdım.

Ben de Dawn'ın saçındaki battaniyeyi çektim. Bayan Brooks haykırdı, bandın altına saklandı ve can havliyle koşarak profesyonel bir koşucu gibi bir memurdan diğerine atladı.

Dawn annesinin çığlıklarını duymuş olmalıydı. Gözlerini kırıştırarak uyandı ve gözlerini ovuşturdu.

"Bu komik kadın senin annen mi?" Ona sordum.

Sonunda başını çevirip baktı. Bir an sonra tanıdı. Başparmağını ağzından çıkardı ve *beni yere bırak* anlamına gelen uluslararası bir işaretle bacaklarını *salladı*. Sonra on iki santimlik bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koştu ve annesiyle otuz metre çizgisinde buluştu.

Babası da çok geride değildi. Dawn'ı kucakladılar ve bir küme oluşturdular. Sadece onlarınki diğerlerininkinden çok daha fazla ağlıyordu.

Tam uzaklaşmaya başladığım sırada Bayan Brooks bana baktı. "Charley?" diye sordu.

İyi tahmin. Başımı salladım ve onlara doğru yürüdüm.

"Amcanla telefonda konuştum. Bu davanın çözülmesine yardım ettiğini söyledi."

"Sadece birazcık."

Bu kesinlikle anomalilerin bir araya gelmesiydi. Shawn'ın beni işe alması. Dr. Schwab'ın resepsiyonisti Tiana'nın bana açılması. Reyes'in kaçırılması. Tekrar.

"Size ne kadar teşekkür etsek azdır." Sesi çatallaştı ve omuzları titremeye başladı.

Başımı salladım. "Asıl kime teşekkür etmen gerektiğini biliyor musun?" Yaklaştım ve ona Tiana hakkında her şeyi anlattım.

Dr. Schwab'ın ofisi, Bayan Foster'ın çalıştığı yer. "O olmasaydı Dawn'dan asla haberim olmayacaktı. Tiana, Foster'ların onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmiş ve hatta onları polise ihbar etmişti. Ama onlar hakkında hiçbir şey bulamadılar."

"şimdiye kadar," dedi Bay Brooks. Minnettarlığını dile getiriyordu ama bu tuhaf bir kr şans ve tesadüf vakasıydı.

Sonra tekrar. Gökyüzüne doğru baktım. Tesadflere giderek daha az inanmaya başlıyordum.

20

Cehennemi yaşıadı, bu yüzden ateşe bakıp gülümsediğinde ondan korkun dediğimde bana inanın.

-E. CORONA

İki gün sonra Calamity's'in önünde oturmuş, hâlâ biraz hırpalanmış ve muhtemelen biraz da üzgün olan Shawn'la öğle yemeği yiyordum. Cookie ailesini bulmuştu ve ben de ona bizzat bilgi vermek istiyordum. Ve ona teşekkür etmek.

"Buna inanamıyorum," dedi gazeteye bakarak. "Gerçekten de bir yangında ölmüşler."

"Özür dilerim. Büyük ihtimalle Fosterlar tarafından ayarlandı. Yetkililerin tekrar peşlerine düşmesi riskini almak istemediler."

"Ama yine de yaptılar, değil mi? Yetkililer?"

"Evet. Yangında ölmediğin ortaya çıktığında, bunun kaçırılmanı örtbas etmek için çıkarıldığından şüphelendiler. Elllerinde çok az şey vardı ve Fosterlar yaptıkları işte çok iyiydiler."

Cookie'nin bulduğu fotoğraflara baktı. Parmaklarını annesinin yüzünde gezdirdi.

"Ama senin bir ailen var. Bir teyzen, iki amcan ve birkaç kuzenin var. Eminim seninle tanışmayı çok isterler."

Başını salladı, bu adımı atmaya pek hazır değildi. "Bilgileri dosyada mı?"

"Evet, öyle. Ve eğer ilk teması benim kurmamı istiyorsanız, Eğer onlarla tanışmaya karar verirsiniz, bundan mutluluk duyarım." "Teşekkürler. Bunu düşüneceğim."

Bob Amca, Veronica Isom'u temize çıkaracak kadar kanıt bulmuştu. Fosterlar psikopat olabilirdi ama titiz kayıtlar tutmuşlardı. Hâlâ kaçırdıkları diğer çocuklar üzerinde çalışıyorduk. Biri Albuquerque'de yaşıyordu. Yerleşkede iki tane daha bulundu. Ve sayısız diğerlerinden hala haber alınamıyordu.

Basın onlara İlahi Kardeşler adını vermişti. İşledikleri vahşetin ötesinde, evli kardeşler oldukları gerçeği ulusal manşetlere taşınmıştı.

Shawn ciğerlerini doldurdu, dosyayı kapattı ve buzlu çayından bir yudum aldı. "Burası güzel bir yer."

"Evet, öyle. Reyes satın almadan önce babama aitti."

"Yani, Reyes."

Eninde sonunda bu konuyu açacağını düşünmüştüm.

"Garip, kaçık bir şekilde kardeşim gibidir."

"Katılıyorum."

Bir kardeş istiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Konuşabileceği birini istiyordu. Geçen geceki gibi içini dökebileceği birini. O kadar iyi anlaşıyorlardı ki, Reyes'in de böyle bir ilişkiden faydalanacağını hissediyordum.

"Shawn, sormak zorundayım. Dawn Brooks'un kaçırıldığı gece neden Foster'lara mazeret gösterdin? Polise o gece evde olduklarını söyledin."

"Çünkü gerçekten evlerindeydiler. Ama senin de anlayabileceğin gibi, söyledikleri her şeyi yapacak çok sayıda takipçileri vardı." Çenesini eğdi ve ısırıldı. "Her şeyi."

Bununla ne demek istediğini sadece merak edebiliyordum. "Neden bana yerleşkeden bahsetmiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Orada büyüdüm. Yazlarımı orada geçirdim. O insanlar ailem gibiydi. Onlar sadece... kaybolmuşlardı."

"Ve canı."

Başını salladı. "Bilmiyordum. Annem-" Boğazını temizledi. "Eve bu kısmı gizli tuttu. Tek bildiğim, yetişkinler deli olsa da oraya gitmeyi sevdiğimdi. Büyürken biz de böyle düşünürdük."

"Biz mi?"

"Biz yerleşkede büyüyen çocuklar. Orada bir şeylerin yolunda gitmediğini hep bilirdik."

"Foster'ların kardeş olduklarını biliyor muydun?"

Dondu kaldı. Ağzını birbirine bastırdı. Daha da solgunlaştı. Lanet olsun. "Biliyor musunuz? Bunu sonraya saklayalım."

Başını iki yana salladı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Anlaşılan gazeteyi görmemişti. Yere baktım ve ona anlaşması için bir an verdim. Ama sonunda bakışlarımın yukarı kaymasına izin verdim ve tekrar bakmaya başladım.

Binlerce yıl önce bir melek ve bir insan arasındaki birleşmenin ürünü olan Shawn'ın ne olduğunu bilmek

ögle yemeğinin çoğunda bakışlarımı ona kilitledim. Bakmadan duramadım. Reyes'in sarışın versiyonuydu. Kesinlikle güzeldi ama onun kadar çekici değildi. O kadar değil... Nasıl denirdi? Seksi mi? Egzotik? Günah damlayan? Ama yine de. Karşımda oturan kişinin havalılık faktörü, balkabağı baharatlı latte ve Chuck Norris ile aynı derecedeydi.

Shawn kıkırdadı, muhtemelen benim bin metrelik bakışlarımın yarattığı garip sessizliği örtbas etmeye çalışıyordu.

"Ne?" Kendime geldim. "Vay canına, çok üzgünüm, Shawn."

Sadece, sizin türünüzün var olduğunu bilmiyordum. Bu çok havalı."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de sizin türünüzün var olduğunu bilmiyordum. Yani, hiç aynaya baktınız mı?"

"Dişimde bir şey mi var?" Arkamızdaki penceredeki yansımama bakmak için döndüm.

"Hayır, ışığını kastediyorum. Çok parlak."

"Evet, gerçekten göremiyorum ama bir tanrıya gizlice yaklaşabilmek için onu cehennemden gelen eski bir köle iblisin içine soktum ve o zaman gördüm. Gerçekten parlaktı."

"Böyle mi yaptın?"

Yanımızda duran yaşlı bir adama döndüm, varlığını hissetmeden bu kadar yaklaşmış olması beni hayrete düşürdü. Onun özünü.

Ama yine de sıfır duygu yayıyordu. Hissettiğim şey bu değildi. Ondaki yayılan şaşırtıcı gücü hissettim. Enerji dalgalarını.

Shawn adamda farklı bir şeyler olduğunu biliyordu. Ondaki

bir ilgi hissettim. Ve kafa karışıklığı.

"Neyi nasıl yaptım?" Kaşlarımı olabildiğince kibirli bir şekilde kaldırdım. "En iyi arkadaşına nasıl gizlice yaklaştığımı ve onu birkaç dakika içinde nasıl alt ettiğimi mi?"

Shawn telaşlandı. Omzunun üzerinden baktı ve içeri girip Reyes'i çağırması gerekip gerekmediğini düşündü.

Adam bize doğru ayaklarını sürüyerek geldi, güçlükle yürüyebiliyordu ama ikimiz de durumun öyle olmadığını biliyorduk. Yanımıza geldiğinde arkasından küçük bir kız çocuğu çıktı. Adam kızın elini tuttu, yüzündeki gülümseme bir Barbie'ninki gibi plastikti.

"Eidolon, sanırım?"

O bedenseldi. Bir insan bedeni almıştı. Onu tuzağa düşürmek için kullanılabilecek kanı vardı. Bir elimi cebime soktum ve parmaklarımı tanrı camının etrafına sardım.

Beni durdurmak için avucunu kaldırdı. "Lütfen. Ben kankamın yarısı kadar bile aptal değilim. Eğer bardağı cebinden çıkarmayı aklından bile geçirirsen, kızın boynunu kırarım." Oturdu ve kızı kucakladı, eli kızın çenesine sıkıca sarıldı. Ama kızın gülümsemesi yerinde kaldı. Gözleri kırışmadan kaldı. "Ve eğer onu çağırırsan, kız onun cisimlendiğini görecektir kadar uzun yaşayamayacak."

Sadece Reyes'i kastettiğini varsayabilirim.

"Zaten değerli insanların birini kaybettiniz. Yine de tek gördüğüm eski deri ve bir torba kemik."

Eidolon'un bedenine el koyduğu zavallı adam, onu ele geçirdiği anda ölmüştü. Güç, insan sistemi için çok fazlaydı. Ve hemen çürümeye başlayacaktı. Eidolon'un fazla zamanı yoktu.

"Onu sadece yakınlarda olduğu ve beni bu sohbeti yapabilecek kadar uzun süre tutabileceği için aldım." Yaşlı parmağıyla beni işaret etti. "Siz insanların sohbet etmeyi ne kadar sevdiğinizi biliyorum." Genişçe gülümsedi ve kızı gösterdi. "Ayrıca, bu beden hazır bir pazarlık kozuyla geldi. Kız onun torunu. Bir fiyatına iki tane."

Göğsümün duvarları gerildi. Çenesindeki tutuşu da öyle. Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzölüp gümüş kurdeleler gibi yüzünden aşağı kaydı.

"Lütfen bırak onu. Onun yerine beni al."

"Posh." Bu fikri elinin tersiyle itti. "Senin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen de öylesin. Beni öldürebilirsin. Bırak gitsin."

"Bana patronluk taslama," diye emretti gıcırdayan dişlerinin arasından. "Sana söyledim. Senin ne olduğunu biliyorum, Elle-Ryn."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bir tanrı başka bir tanrıyı öldürebilirdi. Ne?

Ne demek istedi?

"Sen on üç güçlüsün. İlk yedi kişiden miras kalan ve her seferinde daha da güçlenen yeteneklere sahipsin" -eğildi ve kıkırdadı- "kardeşlerinden birini daha fethettin. Senin için de uygunsa, doğru zamanı bekleyeceğim."

"Fethetmek mi? Anlamıyorum. Benim düzlemimdeki yedi orijinal tanrı bir araya geldi."

Bir kahkaha patlattı. Seçtiği ev sahibi yüzünden kahkahası daha çok kıkırdama şeklinde çıktı. İçimizi rahatlatmak için mi yaşlı bir adam seçmişti? Kendini zararsız göstermek için mi? Çünkü işe yaramıyordu.

"Birleştiler mi? Bunu sana kim söyledi, küçük tanrı?"

"Ben küçük değilim. Eğer söylediklerin doğruysa, senden daha güçlüyüm."

"Öylesin. Alınmak istememiştim. Sadece, var olan tüm tanrılar arasında en gencinin sen olduğunu söylemek istedim. Sana ne dendiğini duymadın mı?"

O söylemeden önce biliyordum.

"Sen Tanrı Yiyen'sin. Çağlar boyunca süren bir savaşta hayatta kalan tek kişi. Hayatta kalan tek kişi, çünkü sonunda hepsini yedin. Sen galipsin ve ganimetler de galiplerin olacak." İçeride barda çalışan Reyes'i işaret etti. "Ve ne güzel ganimetler bunlar."

Shawn yaklaştığında, Eidolon kızın boğazındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Onu bir tür trans halinde tutuyordu. Dışarıdan bakıldığında son derece sakin görünüyordu. Ama içinde, dehşet zihnini paramparça ediyordu. Ona işkence ediyordu. Onu dehşete düşürüyordu.

Shawn geri çekildi ama rahatlamadı.

"Yalan söylüyorsun," dedim, bir plan yapmak için beynimi zorlarken. Kıza ulaşmamın imkânı yoktu. Ben iki santim bile yaklaşmadan kızın boynunu kırardı. "Benim boyutum huzur dolu. Ben gördüm."

Bunun üzerine kükredi, takma dişleri neredeyse fırlayacaktı. Onları tekrar yerine taktı. "Yehova sana gerçekten bir numara yaptı, değil mi? Bir numara. Böyle esprili cümleleri nereden buluyorlar dersin?"

"Bilemem."

"Sen kendi boyutundaki tüm savaş tanrılarının en şiddetlisisin. Ve en kurnaz. Bu da neden Al-Deesh ya da Ran-Eeth ya da Ayn-Eethial ya da... Devam edebilirim yerine burada olduğunu açıklıyor. Ya da belki de yediğiniz tanrıları hatırlamıyorsunuzdur?"

Tanrıları mı yedim? Gerçekten tanrı yiyen biri miydim? Gerçek anlamda? Gücümü emmek için etimi yemek isteyen Kolombiyalıdan bir farkım var mıydı?

Hayır. Yanılıyordu. Ran-Eeth ve Ayn-Eethial birleşerek beni oluşturdular. O kadarını hatırlıyordum. Yalan söylüyordu.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun?" diye devam etti. "Yehova sana bebek bakıcılığı yapıyor. Başka bir şey değil. Azrail pozisyonu için dışarıdan birine ihtiyaç duyduğunu mu sanıyorsun? Milyarlarca insan arasından seçimini yaptı."

"Biliyor musunuz, ne zaman siz tanrılardan biriyle, bir melek ile ya da çoğunuzdan biraz daha fazla şey bilen bir ölüyle konuşsam, ne olduğumla ilgili farklı bir yorumla karşılaşıyorum. Ben Charley Davidson'ım. Ben buyum. Savaşa gitmem. Tanrıları yemem. Tanışabileceğiniz en az şiddet yanlısı insanım."

"Ah evet. Geçen gece Razer'a tüm o adamları öldürttüğünde senin barışçıl doğanı hissedebiliyordum."

Kolombiyalıları bilmesine şaşırarak irkildim.

"Bu senin varlığının her zerresinde var. Düşmanını vicdan azabı duymadan yiyip bitiriyorsun. Savaşı çocuk oyuncağı gibi gösteriyorsun. Bu dünyanın generalleri seni işe almakla iyi yaparlar."

Onunla tartışmayacaktım.

"O zaman neden buradasın?" Bilmiyormuş gibi sordum. Ama oyalanmak zorundaydım. Bir plan yapmalıydım. Zamanı

öylece durduramazdım.

Ona ulaşmaya çalışmak için. Onun üzerinde işe yaramazdı.

Hemen yanımda olurdu. Reyes'in dikkatini çekmeye çalışmaya cesaret edemedim, gerçi o da muhtemelen bunu er ya da geç anlayacaktı. "Bildiğin gibi biz tanrıyız.

İstediğimiz yere gidebiliriz.

ve oraya ulaşmak için bir yolumuz olduğu sürece herhangi bir düzlemde arzu ettiğimiz her şey olabiliriz. Bir geçit mi? İşte benim sorunum da burada yatıyor. Lucifer bizi bu boyuta soktu. Bunu yapmak için Rey'azikeen'i kullandı. Ama Razer sadece bu boyutla Lucifer'inki arasında çalışıyor. Bana pek bir faydası yok. Bu yüzden beni her yere götürebilecek bir geçide ihtiyacım var."

"Ben bir geçidim."

"Evet, Yehova'nız ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Bana birkaç bin asker borcu var. Kontratı hiç ödemedi." Daha yakına eğildi. "Aramızda kalsın, adama güvenme. Hayır, kızına ihtiyacım var."

Vücudumdaki her kas ani bir tepkiyle gerildi.

"Buraya onu öldürmeye gelmedim Elle-Ryn," dedi beni yatıştırmak için acele ederek. "Bu kadar alçakça davranmazdım."

"Lucifer'e tam da bu nedenle yardım ettiğini sanıyordum."

"Hiç de değil. Sadece evime dönmesi için ona ihtiyacım var.

Boyut. Doğru, orada yaşayan her canlıyı öldüreceğim.

ama bana nasıl davrandıklarını bilmiyorsun." "Kızımın senin

için bir portal olduğunu düşündüren nedir?
boyut?"

"Lütfen, Elle-Ryn. Aldatmak bize yakışmaz mı?"

Nereden bildi ki? Ben de zar zor öğrendim. Kendimi hazırladım. Kendimi sakinleşmeye zorladım. Bir şeyler

düşünmek için

onu daha fazla oyalamak için. "O zaman... madem sadece gitmek istiyorsun, neden Lucifer'e yardım ediyorsun?"

"Halkla ilişkiler. Ben onun sırtını kaşıyorum. Her halükarda ölümü kaçınılmaz."

"Az önce dedin ki-"

"Onu öldürmek istemiyorum. Bunu söylemiştim. Ve istemiyorum da. Ama geçit kullanan sıradan bir gezgin başka bir şeydir. Ancak bir tanrı... onları yok etme eğilimindeyiz. Portallar. Genellikle tek bir yolculuk için iyidirler, biz çok büyük ve güçlüyüz."

"Yani, evet, sonunda kızınızı öldüreceğim ve böylece Lucifer'in en büyük arzusunu yerine getireceğim. Ama onu kin ya da kötü niyetle öldürmeyeceğim. Ona zarar vermek istemiyorum. Zarar vermek onun kim olduğunun kaçınılmaz bir parçası. Bu onun genetik yapısında var."

Öfkemi yüz ifademden uzak tutmaya çalışarak ona merakla baktım. "Belki de kalbini bir şeker tabağı olarak kullanırım."

"Belki de Rey'azikeen izlerken kafatasını kırarım."

Bunu bütün gün yapabiliriz. Birbirimize tehditler ve hakaretler savurabiliriz. Kollarımı kavuşturdum. "Peki, tekrar soruyorum, neden buradasın? Kızımı sana teslim etmemi mi bekliyorsun?"

Tekrar kıkırdadı, iyice eğleniyordu. "Oh, hayır. Onu eninde sonunda bulacağız. Biz yüzlerce kişiyiz. Binlerce. Eğer hâlâ bu uçaktaysa, onu bulacağız. Sadece önce yolumdan çekilmen gerek."

"Öyle mi?"

"Tahmin ettiğimizden daha hantal olduğunuzu kanıtlıyorsunuz."

Yine de söylemeliyim ki Lucifer bizi

uyardı." "*Biz kimiz?*"

"Lucifer'in ordusu tabii ki. Seni unuttuğunu düşünmedin değil mi? Ya da kızınızı? Kızının onu alaşağı edeceğine dair tüm o kehanetlere biraz takmış durumda."

"O sadece düşmüş bir melek. Onu küçük parmağımla bile yere indirebilirim."

"Evet. Şansınız varken bunu yapmalıydınız. O artık kendi boyutunda. Sizden güvende."

Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirmesine izin verdim. "Asla."

Tekrar kıkırdadı ve boştaki elini masaya vurdu.

İnsanlar onun kız üzerindeki etkisini fark etmeye başladılar. Birbirlerine fısıldadılar. Seçeneklerini tarttılar. Müdahale etmeleri gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştılar.

"Özür dilerim," dedi Eidolon. "Seninki gibi bir gücün etrafında bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Senin yanında olmak bile beni -ne diyorlar buna- heyecanlandırıyor."

"Ereksiyon mu demek istiyorsun?" Onu aşağılamaya çalışarak sordum.

"En kötü şekilde." Ben yorum yapamadan, bir sonraki kalp atışımdan, bir sonraki güneş ışını saçlarımin arasına girmeden önce hareket etti. Reyes gibi hızlıydı. Ve aynı derecede ölümcül.

Kızın başı döndüğünde iki elimi ağzıma götürdüm. Boynu kırıldı ve yere yığıldı, küçücük bedeni bir oyuncak bebeğinki gibiydi.

Orada öylece oturdum, sersemlemiştim, görüşüm bir anda bulanıklaştı.

Önce Shawn hareket etti. Sadece yaşlı bir adama benzeyen şeye doğru hamle yaptı. *Hayır* kelimesini zar zor söyleyebildim!

keskin bir çatırtı daha duydum. Shawn kaldırıma düştü. Kafası arkaya düşmüştü.

İnsanlar çığlık atmaya ve ters yöne doğru koşmaya başladı.

Eidolon bir tabanca çıkardığında daha da fazla. "İ bir izlenim bırakmak zorundayım."

Silahlı kafasına dayadı ve tetiğı çekti. İçinde yaşadığı ceset düştü ve toplam sayı üçe çıktı. Yanlarında dizlerimin üzerine çöktüm ve dehşet içinde bakakaldım. Neden? Adam çoktan ölmüştü.

Sonra beni vurdu. Ben şaşkın bir şekilde oturup cesetlere odaklanmışken, Eidolon bir duman bulutunun içine daldı - yandaki pencereleri kırdı- ve beni sardı. Kendini zorla içeri soktu.

Göğsümde başlayan ve tüm vücuduma yayılan kör edici bir acı, her hücreme pençelerini geçirdi. Tendonlarımı parçaladı ve kemiklerimi çatlattı. Nefes alamıyordum. Göremiyordum. Beni içten dışa doğru parçalamaya çalışıyordu. Çabalarını kalbim üzerinde yoğunlaştırdı, bir şey arar gibi kazıyordu.

Göğsümü tuttum. Hava almak için savaştım ama ciğerlerim çimentoydu. Tam bilincimi kaybetmeye başlamıştım ki Reyes'in yaklaştığını hissettim. Öfkeli. Güçlüydü.

Gözlerimi kırıştırdım, acıyı unutup odaklanmaya çalıştım, sonra bir şeyler görüp görmediğimi merak ettim, çünkü o dönüşmüştü. Bulanık görüşümde melek gibi görünüyordu. Ama Rey'aziel'de meleksi hiçbir şey yoktu. Devasa siyah kanatlar. Katı bir vücut. Her hareketinde kasları kasılıyordu.

Kılıcını kaldırdı ve tek bir vuruşla indirdi.

Eidolon paramparça oldu. Döndü. Yeniden toparlanmaya çalıştı.

Farkına varmadan önce etrafımdaki havayı yutkunarak içime çektim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Hissettiğim her şey, acının her zerresi, korkunun her dikenini, sadece insani yanımdı. Minicik bir parça. Kum tanesi.

Henüz geri kalanımı görmemişti. Ben de ona gösterdim.

Eidolon olan öz Reyes'le yüzleşmek için döndü. Bu kocamı mutlu etmişe benziyordu. Reyes başını eğdi. Eidolon ileri atılmadan önce kapüşonlu göz kapaklarının altından bir an için onu izledi.

Eidolon ona ulaştığı ve enerjisiyle onu alt etmeye hazırlandığı anda, kötü niyetli tanrı zincirin ucuna ulaşan bir köpek gibi geri çekildi.

Şaşırarak Eidolon neredeyse insan şeklini aldı. Bana baktı. Ve eğer sis şaşırmış gibi görünebilseydi, bunun nasıl görüneceğini hayal ettim.

Bir elimi merkezine daldırdım. Diğer kısımlarından daha büyük bir kütleye sahip olan kısmına. Benden almaya çalıştığı şey buydu. Kalbimi. Varlığımın özü. Tam merkezi.

Hızlı bir hareketle, kızımın peşindeki bu canavarı içinden söküp çıkardım. Onu yuttum. Bütün olarak yuttum. Sonra ondan geriye kalanları emdim, molekülleri benimkilerin içinde erirken coşku hissettim.

Reyes hiç şaşırmadan baktı. Jöleye döndüğümde oradaydı. Kolu bana sarılmıştı. Yüzü benimkinin birkaç santim üzerindeydi.

Uzandım ve parmaklarımı kanatlarına dokundurdum.
Şaşırdım.

Sonra kızı, büyükbabasını, ... ve Shawn'ı hatırladım. Etrafımızdaki yayalardan bahsetmiyorum bile. Çapraz ateşe mi yakalanmışlardı?

Reyes ve ben ölümlü düzleme çıktık ve ben ayağa fırladım.

Caddenin her yerinde insanlar yaralanmıştı. Bir kadın kova dolusu kan kaybediyordu. Bir cam parçası şahdamarını delmişti. Diğerleri çığlık atıyor ve kaçıyorlardı, yüzleri kan içindeydi ama bunun dışında iyidiler.

Shawn'ın yanında diz çöktüm. Sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi kızın üzerine kapanmıştı ama gözleri göğe bakıyordu.

Ona dokunmak için uzandım. Önce onu iyileştirecektim. Sonra kızı. Sonra kadını ve diğerlerini. Yaşlı adamı geri getirebileceğimi sanmıyordum. Tanrı bir kez yerleşti mi, geri getirecek pek bir şey kalmazdı.

"Yasaklandınız," diye tanıdık bir ses geldi.

Arkama bakmaya zahmet etmedim. Michael'ın enerjisi, casuslarının ve birkaç takviye kuvvetin enerjisiyle birlikte etrafımda dalgalanıyordu. İçime doğru bastırdı. Boğdu.

"Doğaüstü bir hata yüzünden öldüler. Hayatlarını geri almayı hak ediyorlar."

"Sadece ruh henüz özgürlüğüne kavuşmamışsa geri getirebilirsiniz. Sadece kabı terk etmemiş ve Babamızın krallığına girmemişse."

Ayağa kalktım ve ona döndüm. "Ölümleri doğal değildi. Suç bir tanrının ayakları altında yatıyor. Bu bizim suçumuz." Kılıcını çekti.

Ve Reyes kanatları yavaşça açılırken kendi kanatlarını çekti. "Rey'azikeen, seninle bir alıp veremediğimiz yok."

Reyes'in ağzında açgözlü bir gülümseme oluştu. "Elbette öyle."

Michael yeniden bana odaklandı. "Buradaki yerini unutuyorsun. Sen Azrail'sin. Başka bir şey değilsin. Zaten bir Tanrı'sı olan bir boyutta tanrısal güçleri kullanmaya hakkın yok. Bu" -düşünerek başını kaldırdı- "hile yapmaktır."

"Nedense umurumda değil gibi görünüyor."

"Ama bu dünyanın geçidi olduğunuzda bunu kabul etmişsiniz."

"Yehova'nın anılarımı çalmasını kabul etmedim," dedim, kıcımdan argümanlar çıkararak. Bir boşluk arıyordum.

"Aslında yaptın. Bir anlaşma yaptınız. Yehova Onun için yarattığı cehennem yerine hapishanenize asi olun ve süreniz dolana kadar bu dünyada Azrail olarak hizmet edin."

"Evet, Mae'eldeesahn bana o kadarını söyledi. Ama neden anılarımı aldı?"

"Nereden geldiğinizi önceden bilmeniz buradaki görevlerinizi etkileyecektir."

"Ne şekilde?"

"Babam bunu bir deneme süresi olarak görüyor. Eğer O'nun yasalarına uymazsanız, sürgün edileceksiniz. Ve sizi kurallara uymaya zorlamak için anılarınızı, ne olduğunuza ve ne yaptığınıza dair anılarınızı almaktan daha iyi bir yol var mı? Siz

sizin boyutunuzda yüz binlerce yıl savaştı. Barış istediğinizi iddia etmenize rağmen galip gelen siz oldunuz. Yine de kazandınız. Bu bilgi şu anda olduğu gibi burada da kararlarınızı etkileyebilir." "Ne de olsa bu senin fikrindi" diye ekleyene kadar öfkeyle titredim.

Kaşlarım inançsızlıkla birbirine çarptı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Savaşın bir varlığa, senin kadar güçlü bir varlığa bile ne yaptığını biliyor musun? Anılar dayanılmazdır. Belki de onların yokluğu yüzünden şu anda olduğun kişisin. Belki de kazanmak için yaptıklarını unutmak istedin."

"Neden? Ben ne yaptım?"

Reyes yanıma geldi. Bir elini koluma doladı.

"Bu beni ilgilendirmez. Bu dünyada yaptığınız şey, çoktan özgürlüğüne kavuşmuş bir ruhu geri getirmektir. Gemiye çoktan terk etmiş bir ruhu. Bu yasaktır."

"Eidolon onları öldürmeseydi bu insanlar ölmeyecekti. Bu adil değil."

"Buna karar vermek size düşmez."

"Yani"-diz çöktüm, tehditkâr bir şekilde kıza yaklaştım-"eğer bu insanları geri getirirsem sürgün mü edileceğim?"

"Bu dünyadan sonsuza dek kovuldu."

Öfke beni öylesine sarstı ki dişlerim takırdadı.

Reyes beni kendime getirmeye çalışarak,

"Dutch," dedi.

Ondaki öfkeyi ben de hissettim. Derisini sıktığını hissettim ve

ama aynı zamanda endişeliydim. Benim için. Beep için.

Michael başını eğdi, cevabımı bekliyordu.

Ama içimde kaynayan öfke aniden ortaya çıktı. Elimde bir kılıç belirdi ve kör edici bir hareketle Michael'ı doğradım.

İnce kırmızı bir çizgi göğsüne yayıldı ve ağzımın bir köşesi göğre doğru çekildi. "İşte buradasın," dedim büyülenmiş bir halde.

Kesiğin derinliğine rağmen irkilmedi. Ancak adamları kılıçlarını çekip savaşa hazırlandılar. Reyes de aynısını yaptı.

Ne yaptığımı fark ettiğimde kendi ordumu çağdırmama saniyeler kalmıştı. Diğer varlıkları, doğru varlıkları riske atıyordum, çünkü... neden? Kızgın mıydım? Şımarık mıydım? İstedikimi elde edemediğim için öfke nöbeti mi geçiriyordum?

Belki de haklıydılar. Belki de ben bir savaş tanrısıydım. Belki de bunu arzuluyordum. Bunun için yaşadım. Ne kadar sorumsuzca.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Michael'a odaklandım.
"Michael

Yehova'ya mesajımı iletir misin?" Ona, dünyayı ele geçireceğime söz verdiğim önceki konuşmamıza atıfta bulunarak sordum.

"Ben yaptım."

"Ve?"

"Yerini ve zamanını belirtmeniz halinde boş bir vaktinizde sizinle savaş alanında buluşacaktır."

Şaşırmış bir şekilde durdum. Savaş alanı mı? Savaş mı? Yehova mı? Tanrı mı? Büyüdüğümde tapındığım ve kimse beni dinlemediğinde konuştuğum Tanrı mı? Her zaman orada olduğunu ve beni izlediğini biliyordum.

Yine de kızgındım. Böylesine bir güce sahip olup da onu bastırmak. Bu kadar iyi şeyler yapabilecekken kafese kapatılmak. Çok küstahça bir şeyler söylemek istedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Michael aniden tam bir cümle kuramadığımı hissetmiş gibiydi. Meleklerinin gerilmesine rağmen bir adım daha yaklaştı.

Reyes de yaklaştı.

"Elle-Ryn-Ahleethia, belki de bunu düşünmek için biraz zaman istersiniz."

"Evet," dedim başımı sallayarak. Elimdeki kılıca baktım. Çok eskiydi ve daha önce pek çok savaş görmüş olduğu hissine kapıldım. Çok fazla. Buraya gelmemin bir sebebi vardı ve o sebep muhtemelen bu dünyayı ele geçirmek değildi.

Kılıç kayboldu ve ben de yapabileceğim, yapmama izin verilen şeyi yapmak için Michael'ın yanından geçtim. Boynunda cam levha olan kadının yanına diz çöktüm. Hâlâ cisimsiz olduğumuz için beni göremiyordu. Camı çıkarmanın kesin ölüm anlamına geldiğini bildiği için cama tutunmuştu. Burnundan ve ağzından kan fokurduyordu ve gözlerindeki korku, katıksız dehşet, dallarını kalbimin etrafına sardı ve sıklı.

O daha ne olduğunu anlamadan camı erittim, elimi boğazına koydum ve onu iyileştirdim. Yapabileceğim tek şey buysa, yapabileceğim tek şey buydu.

Michael başımda dikiliyordu. Reyes de onun yanında, fazla yaklaşmamasını sağlıyordu.

"Artık senin için daha zor olacak," dedi Michael, "ne bildiğini bilmek. Neler yapabileceğini. Yıllarca ayık kaldıktan sonra eroinin tadını almış bir bağımlı gibisin. Ancak eski alışkanlıklarına geri dönersen aileni sonsuza dek kaybedersin."

21

*Bu sabah kahvem bitti. Tekila makul bir yedek gibi göründü.
Bugün herkes çok güzel!*

-MEME

"Eski alışkanlıklarla ne demek istedi? Eğer ben bir savaş tanrısıysam ve düşmanlarımla kanını, diğerlerinin mesela kahveyi arzuladığı gibi arzuluyorsam -sadece aklımdan geçiriyorum- haksız bir ölümü düzeltmek neden yasak olsun ki? Bu doğru yönde atılmış bir adım olmaz mı? Savaşın yasak olduğunu ya da bir devrim başlattığını ya da... savaş tanrıları başka ne yaptığını anlayabiliyorum, ama bir yanlış düzeltmek?"

Dr. Mayfield, Kaptan Kirk'e yakın duran mantıklı bir koltuk olan Spock'ın üzerinde oturmuş not alıyordu. Onu yaramaz Kızılderili vampir Logan'la bıraktığımdan beri görmemiştim. Kız kardeşini kontrol etmiş, biraz dünyayı gezmiş ve şimdi de ölenler için psikiyatrist olarak çalışıyordu. Ve görünüşe göre benim için de.

"Hiç mantıklı değil," diye devam ettim. "Ama bu tekila şişesi kesinlikle mantıklı."

Baş aşağı çevirdim ve sıvının boğazımı yakmasına izin verdim. İnsanların neden içki içtiğini hiç anlamamıştım.

perişan haldeydiler. Bu sadece uzun vadede işleri daha da kötüleştiriyordu. Ama nedense tekila bir çözüm gibi görünüyordu.

Elbette, daha fazlası için yaratılmışım. Peki neden veri bankalarımın silinmesini kabul edeyim?

"İyi olacak mısın?" diye sordu bana. Elinde bir Gümleğin kolunu çekiştirerek tekrarlayan kabusunu analiz etmesi için ona ihtiyaç duyan künt cisim travması. Zaten yarım saat önce zamanım dolmuştu.

Başımı salladım. "Hâlâ çalışıyor olmana sevindim."

Defterini kapattı. "Ben de. Yarın seni kontrol edeceğim."

O gözden kaybolurken neredeyse boş şişeyle onu selamladım. Sonra kolyeyi, tanrı camını çıkardım ve elimde tuttum. Cam kapağı ovuşturdum. Karmaşık tasarımı inceledim.

Eğer bu dünyada insanları kurtaramazsam, öbür dünyada

nasıl kurtarabilirdim? Bir sonraki, Yehova'nın asi kardeşi

Rey'azikeen için yarattığı cehennem boyutudur. Benim kocam. Bu bilgiyle ilk karşılaştığımda aklıma hemen iki soru

g e l d i : Birincisi, ne tür bir tanrı sırf kardeşini hapsetmek için bir cehennem boyutu inşa eder? İkincisi, Reyes ne halt etmişti de kendi kardeşi onun için bir cehennem boyutu inşa etmişti? Kendi Holiday Inn'i gibiydi, sadece havuzu ya da odası yoktu.

Servis.

Yine de ne bilebilirdim ki? Her türlü lüksle yaratılmış olabilirdi. Sonsuza dek sürecektir hücre hapsinin uzun ve yalnız saatlerini daha katlanılabilir kılacak her türlü olanak.

Ama *cehennem* ve *boyut* kelimelerine içimden gelen tepki aksini gösteriyor.

Parmaklarımı kolyenin sıcak yüzeyinde gezdirdim. Her zaman sıcak olduğunu düşünürdüm çünkü onu cebimde, vücudumun ısisına karşı taşırdım. Daha sonra sıcaklığının muhtemelen daha çok içinde barındırdığı şeyin bir ürünü olduğunu fark ettim. Belki de tüm cehennem boyutları sıcaktı. Biraz çeşitlilik katmak için soğuk ya da belki de gerçekten nemli bir boyuta ihtiyaç olacağını düşünürdüm.

Eidolon'un öldürdüğü, dehşete düşmüş ve kıpırdayamayan küçük kızın görüntüsü tekrar zihnimde canlandı. Ama Jose Cuervo kurtarmaya geldi. O harika bir adamdı.

Reyes'in Kaptan Kirk'ün konforunda Dr. Mayfield'a içimi dökerken ve aynı zamanda sarhoş olurken beni izlediğini fark ettim. O da içiyordu ama onun zevkleri biraz daha şehir dışındaydı. Muhtemelen viski, burbon ya da dilinden döküldüğünde kulağa seksi gelen başka bir içki içiyordu.

Surat asıyordum. Mobilyalarımızın sunduğu konforu kabul etmeyi reddetmiştim. Bunun yerine, Jose ve ben bir köşede oturup mesane kapasitesi becerilerimizi tazeledik. Buraya kadar iyiydi.

Kolyeyi incelemeyi bıraktım ve onun yerine kocamı inceledim. Akşamları gömleğinin kollarını nasıl katladığını ya da gömleğine göre ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde nasıl yukarı ittiğini inceledim. Bunu bilerek yapardı. Ön kollarının bana ne yaptığını biliyor olmalıydı. Ve pazularının. Ve omuzlarının. Ve hemen hemen her yerini.

Oturdu, ateşle yıkandı. Bacaklarını uzatmıştı. Gümleğinin ve kot pantolonunun düğmeleri açıktı. Botları sehpanın altına atılmıştı.

Tam pes edeceğim, havlu atıp porselen kabı arayacağım sırada Reyes konuştu. "Beni gönder."

"Tamam, ama bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum. Bu benim mesanenin boşaltılması gerekiyor."

Bunu söylerken bana bakmadı. Ben onu incelemekle meşgulken o da ateşi incelemekle meşguldü. "Beni içeri gönder. Ben bir cehennem boyutunda doğdum ve büyüdüm. İçeri girip onları geri getirebilirim."

Tanrı camı mı? Gerçekten de onu tanrı camının yaratıldığı boyuta göndermemi mi öneriyordu?

"Hayır." Ayağa kalktım ve tökezleyerek banyoya gittim. Sarhoş olduğum için değil, sol kış yanağıma kramp girdiği için. Kötü tanrılarla savaşırken ve kibirli meleklerle tartışırken susuz kalmayı hep unutuyordum.

Yine de tüm melekler kibirliydi. Yüzde 99 emindim.

İşedim, köşeme dönerken mutfakta bir tur attım ve yeni BFF'imden taze bir şişeyle kıvrılıp yattım.

"Bana mı öyle geliyor yoksa birden sarhoş olmak daha mı zor oldu?" Normalde yarım şişe Jose'den sonra bile kusuyor olurdum. Ama ben oldukça iyiydim. Dünyanın sola doğru dönmesi dışında kendimi harika hissediyordum.

Reyes kaptanı itti ve bana doğru yürüdü. Hayır, kasıla kasıla yanıma geldi, güzel yüzünde sert bir ifade vardı.

Gömleği açıktı, göğsünün genişliğini gösteriyordu. Durdu ve üzerimde yükseldi. "Gönder beni."

Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Hayır. Kuur orada. Kuur'u hatırlıyor musun? Sırf yapabildiği için düzinelerce boyuttan varlıkları öldüren doğaüstü suikastçıyı mı? Evet, o. Kız kardeşini öldüren tanrıyı da unutmayalım."

"Onları alamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Her iki şekilde de riske girmek istemiyorum."

"Zaten benim içindi. Benimkinin ne olduğunu görmek istiyorum."

Kardeşin kardeşi için sakladığı bir şey vardı. O nasıl bir tanrıdır."

Nasıl bir tanrı gerçekten. Bunu ben de merak ediyordum ama kendim için daha da çok merak ediyordum. Belli ki sandığım gibi bir kız değildim. Sadece barış istiyormuş gibi mi davranıyordum? Tanrı aşkına, Barış Gönüllüleri'nde ydim.

Elinde içkisiyle yanıma oturdu. "Bu bir deney olabilir."

"Reyes, bunun ne kadar zor bir hayır olduğunu sana anlatamam. Böyle bir şey olmayacak, o yüzden vazgeç."

"Beni içeri gönder, altmış dakika bekle, sonra beni ara. Mekanı inceleyeceğim."

"Tüm bu tanrı meseleleri söz konusu olduğunda Bayan Her Şeyi Bilen olmayabilirim ama zamanın her boyutta farklı işlediğini biliyorum. Burada altmış saniye, orada altı yüz yıl olabilir."

Omuzlarımız birbirine değecek şekilde yanıma çöktü. "Zaman kayması o kadar da fazla değil. Olsa olsa bir yıl olabilir. Ya da tam tersi olabilir ve o kadar hızlı geri dönerim ki

hiçbir şey göremedi. Bu noktada yeniden değerlendirme yapabilir ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Hayır, sanırım Kuur birkaç saniyenin yıllar olduğunu söyledi." "Beni gönderene kadar asla bilemeyeceğiz."

Jose'yi kenara oturttum. "Reyes, neden? Bu bir çeşit görev mi?"

Mae'eldeesahn'dan intikam almak için mi?"

Gülümsemesi bir engerek yılanıninkine kadar mizah içeriyordu. "Hayır."

"Peki ya bir şeyler ters giderse ve ne bileyim, seni geri getiremezsem?"

"Rahip yaptı. Bana sen söyledin."

"Evet, ama bunun garantisi yok. Bu bilgi kötü bir iblis suikastçısından geldi."

"Hayatın neresi garantili? Bu cam da dahil olmak üzere her şey bir tahmin oyunu. Bu boyut."

"Bunun için Yehova'ya kızıyor musunuz?"

"Evet. Sadece benim için koca bir boyut yaratmak zorunda kalacak kadar kötü ne yaptığımı bilmek isterdim."

"Bunu ben de bilmek isterdim. Sadece neden anılarımın silinmesini kabul ettiğimi bilmek istiyorum. Unutmak isteyecek kadar kötü ne yaptım?"

Elimi tuttu ve parmaklarımın arkasını ağzına götürdü. Gözleri parıldadı ve bir an için ne söyleyeceğimi unuttum. Shawn'ın onu daha yakından tanıma fırsatı bulmasını diledim. Neredeyse kardeşi.

"Shawn senden etkilenmiş gibiydi. Seni tanımak istiyordu."

Başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle yere baktı. "Otuz saniye."

Güldüm. Herhangi bir konuşmanın duygusal kısımlarını atlamak tam ona göre idi. Ya da onu olumlu gösteren herhangi bir kısmı. "Şimdi de pazarlık mı yapıyoruz?"

"Tek ihtiyacım olan bu. Otuz saniye."

"Reyes, hayır." Yüzümü ona döndüm. "Aptalca bir iş için hayatını riske atmayacağım."

"Aptallar mı? Orada masum insanlar olduğunu söylediniz. Hani rahip kontrol edemediği ya da kızdığı köy halkını oraya gönderiyordu?"

"Ya da takıntılı. Unutmayın, Joan of Arc'ı o göndermişti. Dışarı çıkarken asla içeri girdiği gibi değildi."

"Ama ne kadar süredir oradaydı?"

"Bilmiyorum. Kuur haftalar gibi bir şey söyledi. Muhtemelen aylar. Ve o sadece on iki yaşındaydı."

Tanrı bardağını elimden aldı. Kolyeye bakan diğer tüm göksel varlıkların aksine, Reyes sadece hafifçe ilgilenmiş görünüyordu. Sizinki de dahil olmak üzere çoğu anında büyülenmişti. Her zaman Yehova'nın bunu Reyes'i tuzağa düşürmek için ona yaklaştırmak amacıyla yaptığını düşünmüştümdür. Belki de yanılmışımdır. Reyes büyülenmiş gibi görünmüyordu. Yine de meraklıydı. Kim merak etmez ki?

"Onu görmek istiyorum. Boyutu."

"Kuur'a göre, zaten görmüşsün."

Doğruldu.

"Sizi, Mae'eldeeldeesahn ve Eidolon'u Lucifer'e götürmek için tuzağa düşürdüklerini söyledi. Dışarı çıktığınızda kafanız karışmış."

Şaşkınlıkla başını duvara yasladı. "Hatırlamıyorum."

"Özür dilerim."

"O kadar da kötü olamaz, değil mi? Eğer oraya gittiysen ve normal döndüysem."

Biri homurdandı. Jose olduğundan oldukça emindim.
"Normal mi?"

Kendinizi oldukça yükseklerde görüyorsunuz, değil mi Bay Farrow?"

Sırtışı, bir silah gibi kullandığı o hınzır, şehvetli şey, tüm doğru yerlerime dokundu. "Sanırım haklısın."

Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra ona tırmandım. Ya da üzerine çıktım. "Benim daha iyi bir fikrim var. Beni sen gönder."

Mizahın tüm izleri bir anda yok oldu. "Hayır."

Üzerinden inmeye başladım. Kalçalarımдан tuttu ve beni kendine çekti.

"Neden beni göndermiyorsun?" Sordum, sesim biraz huysuz çocuk. Ama o artık benim bardağımdı. Eğer birinin içeri girmeye hakkı varsa...

"Bu güvenli değil."

"Oh, ama seni gönderecek kadar güvenli mi? İşte size mantık. Penis kullanma çeşitliliği."

"Bunun için takla atacağız."

"Eğer bir penisim olsaydı..." Bir an düşündüm. "Buldum! Cookie'yi göndereceğiz ama sadece birkaç saniyeliğine. Bir saniye. Ne dedin sen?"

Ağzının bir köşesi kontrol için savaşıyordu. Sırtıtmaya karşı kaş çatma. Hangisi üste çıkacaktı?

Kollarımı zaferle kaldırdım. "Ve sırtış altını alır."

Bana bir an verdi, sırtışı kendi kişiliğine büründü.

"Tamam. Özür dilerim. Evet, hadi çevirelim."

Cebine uzanabilmesi için yana kaydım. Acele etmedi, parmakları Virginia'ya sürtünerek onu heyecanlandırdı.

"Bekle bir dakika." Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Bu bir numara."

"Bu bir bozuk para." Parayı havaya kaldırdı ve bana çeyreğin iki yüzünü de gösterdi. "Bu nasıl bir numara?"

Kucağına geri yerleştim, kasıkları Virginia'ya, benim asi vajinama yapıştı. "Bilmiyorum ama öyle. Hissedebiliyorum."

Parayı fırlattı. Havada defalarca döndü, sonra zamanı yavaşlattı, uzandı ve parayı avucunun içine aldı.

"Hile yapacağını biliyordum," dedim.

"Ben gidiyorum. Seni kaybetme riskini göze alamam." "Ama seni kaybetme riskini alabilirim?"

"Yapabilirsin. Elwyn de yapabilir. Sana ihtiyacı var."

"İçimizde daha güçlü olan sensin Reyes. Onu koruyabilirsin." "Birincisi, bu doğru değil. İkincisi, tüm kehanetler

Senin hakkında. Benim için değil. Ben gidiyorum."

Tekrar tartışmaya başladığımda beni kucağından kaldırdı ve bıçak almak için mutfağa gitti. Bir soyma bıçağıyla dönmesini bekliyordum. Onun yerine bir şef bıçağı getirdi. On iki inçlik parlak metal.

"O kadar kana ihtiyacımız yok," dedim ona endişeyle. Omuz silkti. "Ne olur ne olmaz."

Bir parmağının ucunu jilet gibi keskin kenarda gezdirdi. Sonra koyu kırmızı kanı parmağıma sürdü.

Onu güvende tutmak için elimi yumruk haline getirdim. Onun o minicik parçasını güvende tutmak için. Sonra çenemi kaldırdım ve cesurmuş gibi davrandım.

"Tamam, bu senin temel keşif görevin. Gidin, araziye inceleyin, sonra da hiç yıpranmadan geri dönün. Bu sadece bir deneme. Başarılıp başarılamayacağını görmek için bir test. Yani, içeri giren varlıklar gördüm. Ama hiç birinin geri döndüğünü görmedim."

"Oyalıyorsun."

"Ben-" Tartışmaya başladım ama haklı olan biriyle tartışmak zordu. Onu içime çektim. Görüntüsünü. Kokusunu. Hissini.

Beni kendine çekti. Başını eğdi. Son öpücüğümüz olmamasını umduğum bir öpücükle ağzını ağzıma bastırdı.

Sonra geri çekildi ve ben de cam kaplı kolyenin mandalını açtım. Altı yüz yıllık, cam kaplı kolye. Açıldığı anda etrafımızda fırtınalar koptu ve şimşekler çaktı. Rüzgârlar sanki yas tutuyormuş gibi uğuldadı.

Reyes hâlâ pek ilgilenmiyor gibiydi. Ama ben huşu içinde duruyordum.

Camdan değil. Daha önce açıldığını görmüştüm. Ondandır.

Cam benim yanımda iki doğaüstü varlığı yutmuştu -bir iblis suikastçı ve bir tanrı- ama Reyes'in camdan aldığı tepkiyi henüz görmemiştim. Etrafımızda şimşekler çakıyordu ama Reyes'e bundan daha fazlasını yaptı. Onu okşadı. Onu keşfetti. Küçük örümcek ağı akımlar

Elektriğin nabzı teninde atıyor, vücudunun her kıvrımında, her çizgisinde dolaşıyordu. Sanki onu baştan çıkarıyordu. Sanki onu içine çekiyordu.

Keskin bir nefes çekti. Başını geriye attı. Acının onu yıkamasına izin verdi.

Sonra sert bakışlarını üzerime dikti. "Adımı söyle."

Kanını bardağın yüzeyine sildim, bir ciğer dolusu hava çektim ve kocamı cehenneme gönderdim.

* * *

Ölçülemeyecek kadar korkmuş bir halde bakışlarımı duvardaki saate diktim. Saniye ibresi olan saate.

Onun göksel adını söyledim. Tanrısal adını. Gerçek adını ve onu geçitten geçirebilecek tek adı.

"Rey'azikeen."

Elektrik şimşekleri etrafında dans etmiş, Reyes'i kendi alanlarına çekme ihtimalinden dolayı sevinç içindeymiş gibi zıplamıştı. Kıvrılmışlar ve neşeli bir senfoni içinde tepedeki metal kirişlere kadar yaylanmışlardı. Bana son bir kez baktı ve gitmeden bir mikrosaniye önce göz kırptı.

Kolyeyi ve gözlerimi kapatmıştım, az önce ne yaptığımı merak ediyordum.

Saate tekrar baktım. On beş saniye. Saatler gibi gelmişti. Daha fazla bekleyemezdim. Kolyeyi açtım, öfkeli fırtınayı avuçlarımda tuttum ve küçük bir

adını söylemeden önce bir gün savaş alanında karşılaşabileceğim ya da karşılaşamayacağım Tanrı'ya dua ediyorum.

"Rey'azikeen."

Sonra bekledim. Ne bekleyeceğimden emin değildim. Etrafımda rüzgârlar esti, şimşekler çaktı ve duvarları aştı ama başka hiçbir şey olmadı.

Alarm omurgamda yavaş ve acı verici bir yükseliş başlattı. Adını tekrarlardım. "Rey'azikeen."

Fırtınalar güçleniyor gibiydi. Daha öfkeli. Kükremeyi duyabilmek için çığlık attım.

Hiçbir şey.

Korku içime öyle hızlı yayıldı ki neredeyse bayılacaktım. Panik boğazımı sıktı. Bastırdım ve tekrar denedim. Bildiğim bütün isimleriyle. Uzun zamandır hayattaydı.

"Rey'aziel." Cehennemde kullandığı göksel adı. Hiçbir şey.

"Reyes Alexander Farrow." İnsan ismi. Hiçbir şey.

"Razer." Onun tanrısal lakabı. Ona Uzan'da, benim ev boyutumdaki bir hapisanede taktıkları isim.

Hiçbir şey.

Bu gerçekleşmiyordu. Böyle bir şey olamaz.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de birini dışarı çıkarmak için camın temiz ve kansasız olması gerekiyordu. Ayağa fırladım ve mutfığa koştum. Su ve sabunla temizledim. Şimşekler beni cezalandırıyordu. Su ve elektrik birbirine karışmazdı.

Kurudum ve tekrar
denedim. Onun adını
söyledim.
Çığlık attım.
Fısıldadım.

Tanrı bardağını yüzüme o kadar yakın tuttum ki elektrik gözlerimi yaktı ve tekrar söyledi. "Rey'azikeen." Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Fikir üstüne fikir bombardımanına tutuldum, aklıma gelen her şeyi denedim. Aklıma gelen her dilde Razer'ın versiyonlarını denedim. İlahi söylemeyi denedim. Kolyeyi açıp kapatmayı, bir anlamda yeniden başlatmayı denedim.

Hiçbir şey.

Bir saat sonra, oturma odasının zeminine uzandım, tanrı camını kendime doğru tutuyordum, fırtına her zamanki gibi güçlüydü. Uğuldayan rüzgârlardan başka bir şey duyamıyordum. Kapalı göz kapaklarımın ardında şimşeklerin beyaz sıcak parıltılarından başka bir şey göremiyordum.

Kırabilirim. Tanrı camını kırabilirdim ama bu neyi başaracaktı? Ya kötü niyetli bir tanrı ve bir iblis suikastçı da dahil olmak üzere içindeki her şeyi serbest bırakacak ya da cehennem boyutuna açılan tek kapıyı kilitleyecekti.

Kuur bana söylemişti. Tek giriş. Bir çıkış yolu. Tabii ki, onun kötü bir iblis ve suikastçı olduğu gerçeği, söylediği her şeyi Makul Şüphe adlı bir klasöre aktardı, ama ...

Sonra aklıma geldi. Ayağa kalktım. Mükemmel bir plan. Onun peşinden içeri girecektim. Cookie adımı söyleyecek ve beni içeri gönderecekti.

Ne yazık ki, onu kandırmam gerekecekti. Gerçeği bilse bunu asla yapmazdı. Ama ona beni nasıl geri çıkaracağını açıklayan bir not bırakabilirim. Teorik olarak. Belli ki tüm süreç biraz kusurluydu.

Bornozumu almak için aceleyle yatak odasına gittim. Uyuyor olmalıydı. Aslında çığlıklarımın kimseyi uyandırmamasına biraz şaşırmıştım. Ya da şu anda dairemde ikamet eden fırtınayı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken fırtınalar değiştı. Daha karanlık oldular. Kalınlaştı. Daha kızgın. Etrafımda ısı yükseldi. Enerji. Güç. Bir elektrik şoku dalgası gibi derimin üzerinden geçti. Şiddetli, çığ ve öfkeliydi.

Kolye tutamayacağım kadar ısınmıştı. Onu bıraktım ve beklentiyle geri çekildim. Bir şeyler oluyordu. Kulakları tırmalayan patlamadan sonra tam olarak ne olduğunu söylemek zordu.

Beni bir duvara fırlattı, neredeyse bayıltıyordu. Göz kapaklarımı kaldırdım ama hareket etmeye cesaret edemedim. Kalın siyah duman etrafımda birikti. Sadece kaçmak isteyen bir düzine ruhun bana doğru koştuğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Özgür olmak istiyorlardı.

Gözlerimin önünden hayat üstüne hayat geçerken nefesim kesildi.

İki çocuklu dul bir kadın. Rahibin teklifini reddetmiş.

Arazisinin bir kısmını kiliseye devretmeyi reddeden bir adam.

Rahibi uygunsuz bir durumda gören genç bir çocuk.

Devam ediyor. Bir adam tarafından yok edilen hayatlar.

Rahibin de bir grup rahip tarafından içeriye kilitlendiğini ve yaptığı kötülüklerden dolayı onu cezalandırdıklarını biliyordum. Ama onu hissetmedim. Elbette, asla cennete gidemezdi. Belki de çoktan cehennemdeydi.

Hepsi aynı zaman diliminden, 1400'lerden, bir düzineden fazla ruh içimden geçtikten sonra bekledim. Boyutun içinde üç varlık daha vardı. İblis suikastçı. Tanrı Mae'eldeesahn. Ve kocam.

Duman odayı dolduruyor, arada bir çakan şimşeklerle aydınlanıyordu. Tüm apartman yavaşça dönüyor, bir süper hücre gibi çalkalanıyordu.

Ve sonra Reyes içinden çıktı, geniş omuzlarından düşen duman ayaklarının dibine çöktü.

Sevinçle ayağa fırladım ve ona doğru yürümeye başladım. Ama aynı hızla kayarak durdum, bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde kısa sürede durdum.

Duman ve şimşek sanki canlıymış gibi etrafında kıvrılıyordu. Bir hayvan gibi. Bir sevgili gibi. O yer değiştirirse, o da yer değiştiriyordu. Onun isteğine göre akıyor ve çekiliyordu, şimşek derisinin üzerinde çıtırdıyordu.

Fırtınanın içinde değildi. Fırtına oydu. Fırtınaydı. Fırtına. O kendi elementiydi.

Üç kararlı adımda toprağı yiyerek bana doğru yürürken hayretler içinde kaldım.

Tökezledim, kendimi tuttum ve "Reyes?" diye fısıldadım.

Gözlerini bana dikti. Sanki meraklıydı. Sanki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Yüzüne dokunmak için uzandım ve çabamın karşılığında bir sürü duvarla karşılaştım.

Beni o kadar sert itti ki biraz geriye sıçradım. Sonra bakışlarını vücudumda gezdirdi, eli boğazımdaydı. Sonra çeneme. Parmaklarını etrafına dolayarak benimle konuştu, sesi alçak ve boğuktu. "Elle-Ryn- Ahleethia."

Neden benim göksel adımları kullansın ki?

Şaşırmış gibiydi. Beni orada bulduğuna şaşırmış. Sonra bana bir kez daha baktı. Bakışları hem şehvet hem de küçümseme doluydu.

Ve sonra hatırladım. Kuur bana Rey'Azikeen'in, Kardeşinin çok sevdiği insanları sadece hor gördüğünü söylemişti. Ve ben de insandım. En azından tahıl büyüklüğünde bir parçam.

O beni incelerken ben de onu inceledim. O boyuttan bir şey çıktı. Kocama benziyordu. Onun gibi kokuyordu. Onun gibi hissediyordum. Ama dalgalı siyah bir duman havuzunda duran varlık evlendiğim adam değildi. Onun vahşi bir versiyonuydu. Bir canavardı.

Bu gerçekten Rey'azikeen'di. Sonunda onunla tanışıyordum.

Ve sonra gerçeği fark ettim. Tüm varlığımın en büyük hatasını yapmış olabilirim. Dünyadaki cehennemi serbest bırakmış olabilirim.

Darynda Jones tarafından da

Onuncu Mezarın Laneti

Dokuzuncu Mezarın Kirleri

Karanlıktan Sonra Sekizinci

Mezar

Yedinci Mezar ve Ceset Yok

Altıncı Mezar Sınırdaki Ölüm

ve Sevdiği Kız Beşinci Mezar

Işığın Ötesinde Ölüm,

Kıyamet ve Gözaltı Dördüncü

Mezar Ayakları Altında

Ölüm ve Komşu Kızı Üçüncü

Mezar Dead Ahead

Soldaki İkinci Mezar

Sağdaki Birinci Mezar

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı [DARYNDA JONES](#), *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkan talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Kudretli, Kudretli Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor.

Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edin veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız
için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğerk harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bltenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi evrimii olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıcklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

AY IŞIĞINDA ON BİRİNCİ MEZAR. Telif hakkı © 2017 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak fotoğrafı: Herman Estevez

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Jones, Darynda, yazar.

Başlık: Ay Işığında On Birinci Mezar / Darynda Jones. Açıklama:

Birinci Baskı. | New York: St. Martin's Press, 2017.

Tanımlayıcılar: LCCN 2016043107 | ISBN 9781250078216 (ciltli) | ISBN 9781466890527 (e-kitap)

Konular: LCSH: Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. | Kadın özel dedektifler-

Kurgu. | Kadın medyumlar-Kurgu. | Tanrılar-Kurgu. | BISAC: FICTION / Mystery & Detective / Women Sleuths. | FİKSİYON / Fantastik / Paranormal. | GSAFD: Okült kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O6236 E44 2017 | DDC 813/.6-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2016043107> adresinde mevcuttur

e-ISBN 9781466890527

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Ocak 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Ayrıca Darynda Jones
Yazar Hakkında Telif Hakkı